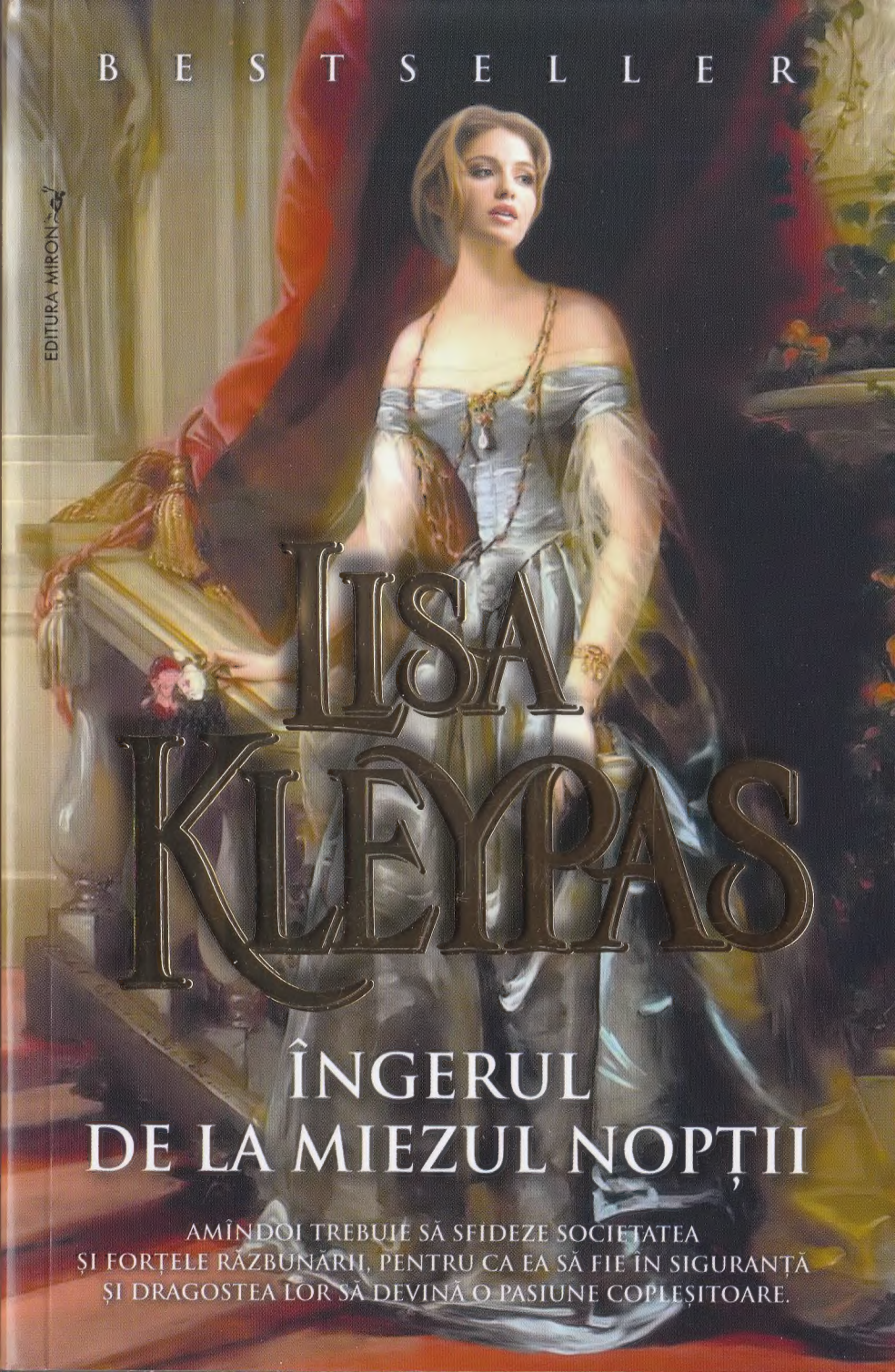
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
ÎNGERUL DE LA MIEZUL NOPȚII
AMÎNDOI TREBUIE SĂ SFIDEZE SOCIETATEA
ȘI FORȚELE RĂZBUNĂRII, PENTRU CA EA SĂ FIE ÎN SIGURANȚĂ
ȘI DRAGOSTEA LOR SĂ DEVINĂ O PASIUNE COPLEȘITOARE.

LISA KLEYPAS

ÎNGERUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Midnight Angel
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

ÎNGERUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Editura MIRON

Traducere:
Gabriela Anța Marin

PROLOG

St. Petersburg, Rusia
1870

– Lumea spune că ești vrăjitoare. Gardianul a intrat în celula întunecată și a închis ușa în urma lui. Și că poți citi gîndurile. A rîs aspru. La ce mă gîndesc acum? Poți să-mi spui?

Tasia și-a ținut capul în jos, împietrită. Cea mai grea parte din detenția ei erau aceste frecvente confruntări cu Rostia Bludov. Era un bărbat dezgustător, care dădea tîrcoale prin temniță de parcă uniforma care îi pleznea pe pîntecul proeminent îl transforma într-o persoană importantă. Nu îndrăznise să o atingă – încă – dar cu fiecare zi insolența lui devenea tot mai greu de suportat. Îl simțea privind-o atent cum stătea acolo, ghemuită într-un colț. Știa că ultimele trei luni de închisoare își puseseră amprenta asupra ei. Fusese întotdeauna subțire, dar acum slăbise exagerat de mult. Piele ei de culoarea fildeșului era acum mult prea albă, contrastînd cu părul negru ca zibelina.

L-a auzit apropiindu-se:

– În seara asta sîntem singuri, i-a spus. Uită-te la mine, să vezi ce-ți pregătesc. Ultima ta noapte va fi ceva de neuitat.

A ridicat capul și i-a privit fața ciupită de vărsat, lipsită de orice expresie. Se lupta cu șlițul pantalonilor prost croiți, excitîndu-se pe măsură ce se uita la ea.

Tania s-a concentrat asupra chipului lui. Ochii ei erau reci, o nuanță pală între verde și albastru, ca apele Nevei iarna. Unii spuneau că putea răpi suflete doar cu o privire. Rușii era superstițioși. Cu toții, de la cel mai umil țăran pînă la țarul însuși erau speriați de tot ce era neobișnuit.

Iar gardianul nu făcea excepție. Rînjetul i s-a șters de pe chip și erecția i s-a năruit brusc. Tasia a continuat să-l privească intens pînă cînd stropi de sudoare au apărut pe fruntea bărbatului. Acesta s-a dat cîțiva pași înapoi, oripilat, și și-a făcut semnul crucii:

– Vrăjitoare! Ceea ce se spune este adevărat! Ar trebui să te ardă pe rug, nu să te spînzure!

– Ieși afară! i-a spus Tasia fără să ridice tonul.

Pe cînd se pregătea să facă întocmai, s-a auzit o bătaie în ușă. Doica ei, bătrîna Varka, cerea să fie lăsată înăuntru. Tasia simțea cum zidul de autoapărare începea să cedeze. Varka îmbătrînise vizibil în ultimele luni iar Tasiei îi era greu să o privească fără să izbucnească în plîns.

Bludov a pufnit și a lăsat-o să intre, murmurînd:

– Vrăjitoare împuțită, cu sufletul negru!

Varka era înfășurată într-o pelerină gri iar capul îi era acoperit cu o năframă cu carouri, care să alunge spiritele rele. A trecut grăbită pragul celulei.

– Oh, Tasia mea, a spus cu voce frîntă, privind la picioarele în lanțuri. Să te văd așa...

– Sînt bine, a murmurat Tasia strîngîndu-i mîinile. Nimic nu-mi pare real. Parcă aș fi în mijlocul unui coșmar îngrozitor. A zîmbit slab. Tot aștept să se sfîrșească, dar continuă. Vino, așează-te lîngă mine.

Varka s-a șters la ochi cu un colț de basma.

– De ce îngăduie Dumnezeu una ca asta?

Tasia a clătinat din cap.

– Nu știu de ce se întîmplă toate astea, dar este voința Lui și trebuie să o acceptăm.

– Am trecut prin multe în viața asta, dar așa ceva... nu pot!

Tasia a liniștit-o cu blîndețe.

– Nu avem prea mult timp, Varka. Spune-mi, i-ai dus scrisoarea unchiului Kirill?

– I-am pus-o în palmă, așa cum mi-ai spus. Am rămas acolo cît a citit-o, după care a ars-o imediat pînă nu a rămas decît cenușă. A început să plîngă și mi-a zis: „spune-i nepoatei mele că nu o voi dezamăgi. Jur pe memoria tatălui ei, iubitul meu frate Ivan."

– Știam eu că unchiul o să mă ajute. Varka... și celălalt lucru?

Servitoarea a căutat într-un săculeț și a scos o sticluță. Tasia a luat-o în palmă și a clătinat-o puțin, privind la lichidul negru, uleios. S-a întrebat dacă va fi totuși în stare să-l bea.

– Să nu-i lași să mă îngroape, i-a spus pe un ton detașat. Dacă mă voi trezi totuși, n-aș vrea să fiu într-un coșciug.

– Biata mea copilă! Dacă doza va fi prea puternică? Dacă te omoară?

Tasia continua să fixeze sticluța cu privirea.

– Atunci se va face dreptate, a spus cu amărăciune. Dacă n-ar fi fost atît de lașă s-ar fi lăsat în mila lui Dumnezeu și și-ar fi primit moartea cu demnitate. Se rugase ore în șir la icoana din colțul celulei, cerînd puterea să-și accepte soarta. Dar nu o găsise. Se lovise iar și iar de un invizibil perete al terorii, în încercarea disperată de a scăpa. Întreg St. Petersburgul îi dorea moartea. Viață pentru viață. Nici măcar imensa ei avere nu putuse reduce la tăcere urletele mulțimii. Merita ura lor. Ucisese un om – cel puțin așa presupunea. Motiv, ocazie, dovezi... tot ce se prezentase la proces o indica pe ea. Nu existau și alți suspecți. În timpul lungilor luni de temniță, unde singura ei șansă de a rămîne cu mintea întreagă era rugăciunea, nu se găsise nici o informație nouă care să-i dovedească nevinovăția. Iar execuția urma să aibă loc a doua zi, în zori.

Pusese la punct un plan, ridicol poate, inspirat din ceva ce citise: *să mă ascunzi în mormînt, să fie secretul nostru... Să mă ascunzi în mormînt...* Dacă reușea cumva să se prefacă moartă și să scape... Tasia a agitat conținutul sticluței, un amestec secret de otrăvuri obținut de la un farmacist din St. Petersburg.

– Îți amintești ce trebuie să faci? a întrebat.

Varka a dat din cap, destul de nesigură.

– Bine. Tasia a rupt sigiliul cu o mișcare fermă. A ridicat otrava în aer și s-a prefăcut că toastează. Pentru dreptate! a spus și a dat peste cap otrava. S-a cutremurat din cauza gustului ei îngrozitor. Și-a dus mîna la gură, a închis ochii și a așteptat ca valul de greață să treacă. Totul este acum în mîinile lui Dumnezeu, a spus întinzîndu-i sticluța.

Varka a plecat capul și s-a tînguit:

– Oh, doamna mea...

– Ai grijă de mama. Încearcă să o alini. Tasia și-a trecut mîna prin părul aspru, grizonat, al femeii. Du-te, i-a șoptit. Repede, Varka. S-a întins pe jos și a încercat să se concentreze pe icoană. Între timp, Varka a dispărut. I s-a făcut deodată foarte frig iar urechile au început să-i sune. Speriată, a încercat să respire. Inima îi bătea cu putere în piept, ca un ciocan. Chipul îndurerat al madonei a început să se estompeze. Cuvintele unei rugăciuni i-au înghețat pe buze. *Dumnezeule, ce se petrece cu mine? Tată, ajută-mă...*

Deci așa era cînd mureai, toate sentimentele se scurgeau din corp, trupul se împietrea. Viața o părăsea, ca un reflux iar amintirile se îndepărtau, lăsînd-o să se afunde în lumea gri dintre viață și moarte. *Pe pleoapele mele se așterne umbra morții... Ascunde-mă în mormînt...*

Un timp îndelungat nu a mai simțit nimic, apoi au început visele. O paradă de imagini: cuțite, bălți de sînge, crucifixuri și relicve ale sfinților. I-a recunoscut pe sfinții din icoanele ei iubite: Nichita, Ion, Lazăr cel înfășurat în mantia mortuară, privind-o în ochi. Imaginile s-au diluat iar acum era din nou copil. *Era la țară, la reședința de vară a familiei Kapterev. Era așezată pe un scaun înalt, își legăna picioarele și mînca înghețată de pe o farfurie aurită.*

– Tată, pot să-i dau restul lui Fantomă? întrebase făcînd semn spre cățelul care dădea nerăbdător din coadă, lîngă ea.

– Da, dacă ai terminat. Un zîmbet luminase fața tatălui ei. Tasia, mama ta este de părere că ar fi trebuit să-i dai alt nume

cățelului. Ceva mai vesel. Fulg de nea sau Rază de soare...

– Dar noaptea, cînd doarme într-un colț al camerei mele, arată ca o fantomă.

Tatăl ei rîsese.

– Spune-i cum vrei tu, isteațo.

Decorul se schimbase și Tasia se afla acum în biblioteca palatului Angelovski, înconjurată de mii de cărți legate în piele. Auzise un sunet în spatele ei și se întorsese cu fața spre vărul ei Mikhail. El venise spre eq clătinîndu-se, cu o grimasă întipărită pe chip. În gît avea înfipt un cuțit și un șuvoi de sînge roșu îi țîșnea pe haina din brocart auriu. Și Tasia avea sînge pe mîini și pe rochie. O luase la fugă, țipînd. Ajunsese la o biserică și bătuse la ușile masive pînă cînd acestea se deschiseseră. În biserică erau aprinse sute de lumînări care luminau icoanele întunecate de pe pereți. Fețele sfinților care o priveau erau îndurerate. Trinitatea, Fecioara binecuvîntată, sfîntul Ioan... Căzuse în genunchi, atinsese cu fruntea podeaua rece și începuse să se roage pentru iertarea păcatelor.

– Anastasia.

Ridicase privirea și văzuse înaintea ei un bărbat frumos, cu părul negru precum cărbunele și ochi albaștri de foc. Se trăsese deoparte. Era diavolul, care venise să o ia cu el.

– Nu am vrut, șoptise ea. N-am vrut să fac rău nimănui. Te rog, ai milă...

El îi ignorase rugămințile și întinsese mîna spre ea.

– Nu! strigase ea, dar el o luase deja în brațe și o purta spre întuneric. Apoi mîinile care îi făceau atît de mult rău se evaporaseră iar el dispăruse. Era acum într-o lume plină de zgomote și culori strălucitoare. O forță nevăzută o conducea

prin curenți de gheață și durere. Încerca să se împotrivească, să se tragă înapoi, dar era trasă spre suprafață, fără să poată scăpa.

Cînd Tasia a deschis ochii a fost orbită de lumina unei lămpi aflate în apropiere. A gemut și imediat flacăra a fost micșorată.

Deasupra ei era chipul tulbure al lui Kirill Kapterev iar vocea i-o auzea ca prin vis.

– Credeam că prințesa adormită este doar o poveste. Și cînd acolo o găsesc chiar aici, pe vasul meu. Undeva pe lume trebuie să se afle și prințul cel frumos care întreabă luna unde se găsește iubita lui.

– Unchiule, a încercat ea să spună, dar nu a reușit. El i-a zîmbit, deși fruntea îi era străbătută de cute de îngrijorare.

– Bun-venit înapoi, nepoată.

Vocea unchiului, atît de asemănătoare cu cea a tatălui ei, o liniștea. Toți bărbații Kapterev semănau între ei. Aveau fețe puternice, cu sprîncene groase, pomeți înalți și bărbi îngrijite. Dar spre deosebire de tatăl ei, unchiul Kirill iubea marea. În tinerețe fusese înrolat în marină, după care pusese bazele propriei companii maritime. Avea un vast șantier naval și cîteva fregate comerciale. De cîteva ori pe an făcea drumul Rusia-Anglia, transportînd personal mașini și textile. Copil fiind, Tasia așteptase mereu cu nerăbdare vizitele unchiului Kirill, care îi spunea povești palpitante, avea pentru ea daruri din țări străine și aducea cu el aroma sărată a mării.

– N-aș fi crezut nici eu că te mai trezești, i-a spus Kirill. Am văzut cu ochii mei, cînd am ridicat capacul coșciugului. Erai țeapănă și rece ca un cadavru. Iar acum ești din nou în viață. A

făcut o pauză și a adăugat, sec: tare mă tem că m-am grăbit. Haide, lasă-mă să te ajut să te ridici.

Tasia a protestat cu un geamăt cînd el a ridicat-o în șezut și i-a pus o pernă la spate. Erau într-o cabină de lux a vasului, cu lambriuri din mahon și draperii brodate din catifea la hublouri. A turnat apă într-un pahar de cristal și i l-a dus la buze. Tasia a încercat să soarbă dar a simțit un val de greață. Palidă, a clătinat din cap.

– Tot St. Petersburgul vorbea de moartea ta misterioasă, i-a spus Kirill încercînd să-i abată atenția. Mai mulți oficiali au vrut să te examineze – inclusiv guvernatorul orașului și ministrul de interne, nici mai mult, nici mai puțin – dar familia te luase deja de acolo. Servitoarea ta, Varka, te-a dat în grija mea iar eu am făcut toate aranjamentele pentru înmormîntare înainte ca lumea să-și dea seama ce se întîmpla. Cei care te boceau nu aveau cum să știe că în coșciug erau cîțiva saci de nisip. S-a încruntat, cu o umbră de regret. Biata ta mamă te plînge, dar nu-i putem spune că ești în viață. Nu s-ar putea abține să nu spună cuiva. E păcat. Aș fi vrut să fie altfel, dar... A ridicat din umeri, resemnat.

Pe Tasia o durea sufletul cînd se gîndea la suferința mamei ei. Toată lumea o credea moartă. Era un sentiment ciudat să știe că pentru toți cei pe care îi iubea și-i cunoștea, ea încetase să mai existe.

– Trebuie să încerci să faci cîțiva pași, i-a spus Kirill.

A încercat să-și coboare picioarele la marginea patului. Kirill a susținut-o și doar așa a reușit să se ridice în picioare.

Articulațiile o dureau iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Kirill a obligat-o să facă un pas.

– Trebuie să te miști, să-ți pui sîngele în mișcare.

– Da, a reușit ea să spună. O durea și cînd respira. Și îi era frig. Nu-i mai fusese niciodată atît de frig.

Kirill îi vorbea încet, încurajînd-o să facă încet cîțiva pași. O susținea cu brațul lui lung.

– Tatăl tău mă mustră, cred, din ceruri, pentru că te-am lăsat să treci prin așa ceva. Cînd mă gîndesc că ultima dată cînd te-am văzut... Kirill a clătinat din cap. Dansai mazurka în Palatul de iarnă. Iar țarul însuși se oprise să te privească. Frumusețe și foc. Picioarele tale abia atingeau podeaua, într-atît erai de ușoară. Toți bărbații de acolo și-ar fi dorit să-ți fie parteneri. Nu a trecut nici un an de-atunci... Și pare o viață...

Ea nu mai era deloc la fel de agilă. Fiecare pas o aducea în pragul agoniei, cu fiecare răsuflare simțea că plămînii îi luau foc.

– E destul de dificil să traversezi Baltica primăvara, a spus Kirill. Peste tot e numai gheață. Vom opri la Stockholm, să încărcăm niște fier, după care ne îndreptăm spre Londra. Cunoști pe cineva care să-ți ofere refugiu acolo?

A trebuit să repete întrebarea ca ea să reușească să-i răspundă:

– Ashbourne.

– Verișoara mamei tale? Hmm. Nu pot spune că-mi face mare plăcere. Nu pun preț prea mare pe familia mamei tale. Iar pe englezi cu atît mai puțin.

– D-de ce?

– Sînt niște snobi și niște ipocriți. Englezii se consideră cea mai civilizată națiune de pe pămînt, cînd de fapt sînt grosolani și cruzi. Să nu te încrezi în niciunul din ei, ține minte asta. Kirill a făcut o pauză, dîndu-și seama că acele cuvinte nu o linișteau deloc pe tînăra care urma să-și facă o nouă viață acolo. S-a străduit să găsească și ceva frumos de spus despre ei: pe de altă parte, fac niște vapoare nemaipomenite.

Tasia i-a zîmbit slab. S-a oprit din mers și și-a sporit strînsoarea pe brațul lui.

– *Spasiba.*

În glas i se citea sinceritatea. El s-a încruntat:

– *Niet*. Nu merit mulțumirile tale, nepoată. Ar fi trebuit să fac mai multe pentru tine. Ar fi trebuit să-l ucid pe Angelovski cu mîna mea, înainte să-și pună mîinile scîrboase pe tine. Cînd mă gîndesc că mama a ta a fost într-atît de nesăbuită încît să-și logodească fata cu un asemenea om! Oh, am auzit și eu ce se zvonea despre el... despre aparițiile lui în public, îmbrăcat în straie femeiești, despre opiu, despre toate perversiunile... S-a oprit auzind sunetul ei de protest. Ei bine, nu are rost să vorbim acum despre toate astea. A obligat-o să mai facă un pas. După plimbare o să cer să ni se aducă ceaiul. Trebuie să-l bei pînă la ultimul strop.

Tasia a dat din cap. Ar fi vrut să se odihnească dar Kirill a continuat să o oblige să meargă. Cînd a considerat că era de ajuns, a ajutat-o să se așeze pe un scaun și a acoperit-o cu o pătură.

– Micuță *zhar-ptitsa,* pasăre Phoenix, i-a spus încet, ținînd-o de mînă.

– Tata... a șoptit ea.

– Da, îmi amintesc că-ți spunea așa. Pentru Ivan, tu erai întruchiparea frumuseții și a luminii lumii. Iar pasărea Phoenix este simbolul fericirii. A zîmbit gînditor. Legenda spune că pasărea Phoenix cade într-un somn de moarte la apusul soarelui iar dimineața se trezește la o nouă viață. I-a adus cîteva obiecte și i le-a așezat pe o etajeră din apropiere, să le poată vedea. Mama ta a vrut să fii îngropată cu ele, i-a spus. Păstrează-le cu tine, în Anglia. Sînt frînturi din trecutul tău. Te vor ajuta să-ți amintești.

– Nu.

– Ia-le, a insistat el. Cîndva te vei bucura că le ai.

Tasia s-a uitat la ele. I s-a pus un nod în gît cînd a văzut crucea filigranată atîrnînd de un lanț din aur. Bunica ei, Galina Vasilievna, o purtase întreaga ei viață, zi după zi. În centrul crucii era un mic diamant, înconjurat de rubine.

Lîngă cruce se afla o icoană cu madona și pruncul, ale căror halouri erau din aur. Ochii i s-au umplut de lacrimi cînd a văzut și ultimul obiect, un inel din aur care îi aparținuse tatălui ei. A întins mîna după el și l-a strîns în palmă. Kirill i-a zîmbit compătimitor, înțelegîndu-i neajutorarea din privire.

– Ești în siguranță acum, i-a șoptit. Ești în viață. Gîndește-te la asta, poate te ajută.

Tasia a rămas privind după el. Și-a umezit buzele crăpate. Era în viață, adevărat, dar nu era deloc în siguranță. Avea să-și petreacă tot restul vieții ca un animal hăituit, întrebîndu-se mereu cît de aproape îi era sfîrșitul. Ce fel de viață mai era și asta? *Sînt vie,* și-a spus în gînd, așteptînd măcar o geană de bucurie, orice altceva decît umbrele care o înconjurau.

UNU

Alicia, lady Ashbourne, își frîngea mîinile cu nervozitate.

– Luke, am niște vești extraordinare. Am găsit o guvernantă pentru Emma. Este o tînără minunată: inteligentă, manierată... Este perfectă din toate punctele de vedere. Trebuie să o cunoști de îndată, să te convingi.

Lucas, lord Stokehurst, a ridicat privirea și i-a zîmbit ironic.

– Deci de-asta m-ai invitat aici. Și eu care credeam că pentru compania mea fermecătoare!

Timp de o jumătate de oră făcuse conversație și băuse o ceașcă cu ceai în salonul lady-ei Ashbourne din Queen's Square. Era prieten bun cu Charles Ashbourne încă de pe vremea cînd studiaseră la Eton. Charles era un bărbat sociabil, care poseda un dar rar: vedea ce era mai bun în fiecare – un dar pe care Luke nu-l împărtășea. Aflînd că Luke era la Londra pentru o zi, Charles îl invitase la ceai, după ce-și termina treburile. De îndată ce Luke intrase în salon înțelesese din expresiile celor doi că voiau să-i ceară o favoare.

– Este perfectă, i-a repetat Alicia. Nu-i așa, Charles?

Charles a încuviințat cu entuziasm.

– Asta spun și eu, draga mea.

– Și pentru că ai avut atîta ghinion cu guvernantele de pînă acum , a continuat Alicia, am fost atentă să o găsesc pe cea

potrivită. Știi cît de mult țin la fiica ta și dat fiind că nu are mamă... A ezitat. Oh, Doamne. N-am vrut să-ți amintesc de Mary.

Chipul lui întunecat era lipsit de expresie. Trecuseră cîțiva ani de la moartea soției lui dar tot îl mai durea atunci cînd îi era pomenit numele. Avea să-l doară pînă la moarte.

– Continuă, i-a spus. Descrie-mi-o pe zgripțuroaică.

– Se numește Karen Billings. Și-a petrecut mare parte din viață peste hotare dar acum s-a hotărît să se stabilească în Anglia. Locuiește la noi pînă ce își va găsi ceva convenabil de lucru. După părerea mea este suficient de matură ca să o învețe pe Emma ce este disciplina dar și suficient de tînără ca să se împrietenească cu ea. Sînt convinsă că vei fi de acord că e foarte potrivită, după ce o vei cunoaște.

– Bine. Luke și-a terminat ceaiul și și-a schimbat poziția pe scaun, întinzîndu-și picioarele. Trimite-mi referințele ei. O să le citesc cînd voi avea timp.

– Este... o mică problemă.

– O mică problemă? a repetat Luke, ridicînd o sprînceană.

– Nu are referințe.

– Nici una?

Alicia s-a îmbujorat.

– Preferă să nu i se pună întrebări despre trecutul ei. Mă tem că nu-ți pot spune motivul. Este unul temeinic, te asigur. Trebuie să ai încredere în mine.

A urmat o scurtă tăcere, după care Luke a izbucnit în rîs. Era un bărbat frumos, trecut de treizeci de ani, cu părul negru și ochi albaștri. Chipul lui era mai degrabă masculin decît

frumos, cu o gură fermă și un nas bine conturat, puțin cam lung. Zîmbetul lui era adesea cel al unui om care nu dădea doi bani pe importanța lui. Avea un aer fermecător de cinic pe care ceilalți încercau să-l copieze. Cînd rîdea, așa ca acum, ochii nu-i erau deloc veseli.

– Este destul, Alicia. Sînt convins că este o guvernantă excepțională. O comoară. Lasă unei alte familii șansa de a o angaja.

– Înainte să refuzi, te rog să vorbești cu ea...

– Nu, a spus sec. Emma este tot ce am. Vreau tot ce este mai bun pentru fiica mea.

– Domnișoara Billings este cea mai bună.

– Și este cel mai recent proiect caritabil de-al tău, a continuat Luke, ironic.

– Charles... și-a implorat soțul să o susțină.

– Stokehurst, a intervenit el, ce te costă să o cunoști pe fată?

– Ar fi o pierdere de vreme. Tonul lui Luke era categoric.

Soții Ashbourne au schimbat priviri neputincioase. Alicia și-a adunat tot curajul și s-a apropiat de el, prinzîndu-l de braț:

– Luke, de ce nu vrei să o cunoști? Fă-o de dragul fiicei tale. Emma are doisprezece ani și este în pragul unor transformări minunate și înspăimîntătoare deopotrivă. Are nevoie de ajutor să se înțeleagă pe ea însăși și lumea din jurul ei. Știi bine că nu ți-aș sugera o persoană nepotrivită. Iar domnișoara Billings este cu adevărat deosebită. Las-mă să mă duc sus și să o aduc. Îți promit că nu va dura mult. Te rog.

Luke s-a strîmbat și și-a eliberat mîna. Nu o putea refuza, de vreme ce insista atît.

– Adu-o jos înainte să mă răzgîndesc.

– Ești un drăguț. Alicia a ieșit grăbită din cameră, într-un foșnet de fuste.

Charles i-a turnat un coniac.

– Îți mulțumesc. Ești foarte amabil că-i faci pe plac soției mele în această privință. Nu cred că vei regreta că ai cunoscut-o pe domnișoara Billings.

– O s-o cunosc dar n-o s-o angajez.

– Poate te răzgîndești.

– În nici un caz.

Luke s-a ridicat și a trecut pe lîngă măsuțele înțesate cu ornamente lucrate de mînă și vaze cu flori. S-a apropiat de prietenul lui și a luat paharul pe care i-l întindea. A rotit lichidul auriu în pahar și l-a privit în ochi pe Charles:

– Despre ce este vorba?

– Nu știu nici eu, i-a răspuns el stînjenit. Domnișoara Billings este o străină pentru mine. A apărut în pragul ușii noastre acum o săptămînă. Fără vreun însoțitor, fără bagaje și fără bani. Alicia a primit-o cu brațele deschise și n-a vrut să-mi spună nimic despre fată. Bănuiesc că este o rudă săracă de-a ei care a dat de un necaz. Nu m-ar mira dacă ultimul ei stăpîn n-ar fi încercat să profite de ea. Este foarte tînără și destul de drăguță. A făcut o pauză și a adăugat: și se roagă mult.

– Minunat. Exact ce-mi doream pentru Emma.

Charles i-a ignorat sarcasmul.

– Are ceva... a continuat, gînditor. Nu știu cum să-ți explic. Sînt convins că a trecut printr-o experiență extraordinară.

– Ce vrei să spui?

Alicia și-a făcut apariția înainte ca Charles să apuce să-i răspundă. Era urmată de o siluetă firavă, îmbrăcată în gri.

– Lord Stokehurst, v-o prezint pe domnișoara Karen Billings.

Luke a dat scurt din cap. Nu avea de ce să fie prea amabil cu ea. Era mai bine ca ea să afle imediat că nu avea de gînd să angajeze pe cineva fără referințe.

– Domnișoară Billings, vreau să fie clar de la început că...

A ridicat spre el doi ochi de felină. Erau de un gri-albăstrui, ca lumina care trece printr-un geam înghețat. Genele îi erau neobișnuit de grele și îi încadrau ochii cu un contur negru. Brusc, Luke și-a pierdut firul gîndurilor. Ea a așteptat răbdătoare, de parcă ar fi întîlnit adesea și la alții aceeași reacție.

„Destul de drăguță", cum spusese Charles, era un neadevăr. Era de o frumusețe extraordinară. Severitatea pieptănăturii, părul strîns într-un coc la ceafă, nu ar fi reușit să flateze nici o altă femeie de pe pămînt. Dar ei îi stătea bine și îi scotea în evidență chipul delicat, ca o sculptură de porțelan. Avea sprîncenele drepte, care îi brăzdau pielea albă ca două săgeți. Buzele îi erau pline, pasionale. Nici un bărbat nu i-ar fi putut privi chipul fără să fie impresionat.

– Domnule, a rupt ea în sfîrșit tăcerea. Mulțumesc că ați dorit să mă cunoașteți.

Luke s-a adunat și a făcut un gest spre paharul pe jumătate plin.

– Nu plec niciodată înainte să-mi termin paharul. Cu colțul ochiului a văzut-o pe Alicia care se încruntase din cauza impoliteții lui. Domnișoara Billings îl privea însă cu calm.

Postura ei era perfectă: spatele drept, bărbia puțin coborîtă, semn de respect. În încăpere se simțea însă o tensiune, ca și cum două feline își dădeau ocol. Luke a mai luat o înghițitură de coniac.

– Cîți ani ai? a întrebat-o direct.

– Douăzeci și doi, domnule.

– Adevărat? A privit-o sceptic. Și te consideri suficient de competentă ca să-mi educi fiica?

– Am studiat literatura, istoria, matematica și cunosc toate aspectele legate de educația unei domnișoare.

– Muzică?

– Cînt la pian.

– Limbi străine?

– Franceza... și puțină germană.

Luke a tăcut o vreme, încercînd să-i descifreze ușorul accent.

– Și rusa, a spus el în final.

L-a privit surprinsă.

– Și rusa, a recunoscut. De unde ați știut, domnule?

– Ai trăit acolo mare parte din viață. Accentul tău nu este perfect.

A înclinat capul cu un gest princiar. Luke era impresionat de atitudinea ei. Succesiunea rapidă de întrebări nu o descumpănise. Trebuia să recunoască faptul că fiicei lui roșcate și ușor sălbatice nu i-ar fi stricat cîteva lecții de fermitate în atitudine.

– Ai mai lucrat ca guvernantă?

– Nu, domnule.

– Înseamnă că nu prea ai experiență cu copiii.

– Este corect, a recunoscut ea. Dar fiica dumneavoastră nu mai este un copil. Are treisprezece ani, înțeleg?

– Doisprezece.

– O vîrstă dificilă, a spus ea. Nici copil și nici femeie.

– Emmei îi este și mai dificil. Mama ei a murit cu mult timp în urmă. Nimeni nu i-a arătat cum trebuie să se comporte o domnișoară. În ultimul an a avut probleme cu nervii – cel puțin așa susțin doctorii. Are nevoie de o figură maternă, matură, care să o ajute să depășească aceste probleme. Accentuase în mod special cuvintele „maternă" și „matură". Erau ultimele cuvinte cu care cineva ar fi descris-o pe femeia delicată din fața lui.

– Probleme cu nervii? a repetat ea încet.

Luke nu mai voia să discute despre asta. Nu avusese în intenție să vorbească cu o străină despre problemele fiicei sale, dar cînd îi văzuse privirea limpede se simțise aproape obligat să continue, de parcă cuvintele i-ar fi fost smulse din piept.

– Plînge foarte ușor și are accese ocazionale de nervi. Este cu aproape un cap mai înaltă ca tine și este disperată la gîndul că va mai crește. În ultima vreme mi-a fost imposibil să stau de vorbă cu ea. Spune că nu aș înțelege-o dacă mi-ar explica ce simte și numai Dumnezeu știe... S-a oprit, dîndu-și seama cît de multe îi spusese. Nu-i era deloc în fire.

Ea a spus imediat, rupînd tăcerea:

– Domnule, este o prostie să numești toate astea probleme cu nervii.

– Dar tu cum le-ai numi?

– Cînd eram mai tînără am trecut și eu prin ceva asemănător, la fel și toate verișoarele mele. Este un comportament normal pentru o fată de vîrsta Emmei.

Tonul ei hotărît aproape că l-a convins că avea dreptate. Luke își dorea cu disperare să o creadă. Luni întregi o dusese pe la doctorii care îi prescriau leacuri pe care Emma refuza să le înghită, diete pe care refuza să le urmeze. Mai mult decît atît, trebuise să suporte reproșurile constante ale mamei lui, pentru că nu se recăsătorise.

– Din cauza ta se întîmplă toate astea, îi spusese mama. Orice fată are nevoie de o mamă. A devenit într-atît de imposibilă că nimeni n-o s-o vrea. Va rămîne fată bătrînă – și asta doar din pricina ta, pentru că nu ai vrut o altă femeie, doar pe Mary.

– Domnișoară Billings, a spus el brusc, mă bucur că nu crezi că problemele Emmei ar fi grave. Și totuși...

– Nu am spus că nu sînt grave, domnule. Am spus că sînt normale.

Trecuse linia invizibilă care îi despărțea pe servitori de stăpîni, vorbindu-i ca de la egal la egal. Luke s-a întrebat dacă insolența ei fusese fără voie sau fusese ceva deliberat.

În cameră domnea tăcerea. Luke și-a dat seama că uitase de prezența soților Ashbourne. Alicia aranja de zor pernele de pe sofa în timp ce Charles părea să privească pe fereastră la ceva extrem de interesant. Luke s-a întors din nou spre domnișoara Billings. Știa cum să-i pună pe ceilalți la punct doar cu o singură privire, așa că s-a așteptat ca ea să roșească, să

se bîlbîie, să izbucnească în lacrimi. Nimic din toate astea nu s-a întîmplat, însă. Ea i-a susținut privirea, cu ochi pătrunzători.

Într-un final a coborît ochii și i-a privit brațul. Luke era obișnuit cu asemenea priviri... unele înspăimîntate, altele pline de repulsie. În locul mîinii stîngi avea un cîrlig din argint. Mîna îi fusese amputată cu nouă ani în urmă, după un accident, ca să prevină o infecție care îi putea pune viața în pericol. Numai încăpățînarea făcuse să nu se lase copleșit de furie și de autocompătimire. Asta îi rezervase lui viața și trebuia să se descurce. Se obișnuise. Unora cîrligul li se părea amenințător, fapt pe care îl folosise spre avantajul lui. A așteptat reacția domnișoarei Billings, sperînd să fie stînjenită. Ea nu a arătat nimic, doar o detașare care l-a uimit. Nimeni nu-l mai privise astfel. Nimeni.

– Domnule, a spus pe un ton grav, am decis să accept slujba. Îmi voi strînge deîndată lucrurile.

S-a întors și s-a îndepărtat, înfoindu-și fusta de muselină gri. Alicia îl privea pe Luke cu gura căscată. Și-a revenit pe loc și a alergat după protejata ei.

Luke privea uimit spre ușă. A întors capul spre Charles:

– A decis să accepte.

– Felicitări, i-a spus timid Charles.

– Cheam-o înapoi.

Charles l-a privit alarmat.

– Așteaptă o clipă, Stokehurst! Știu ce ai de gînd să faci. O s-o sfîșii pe domnișoara Billings, o s-o faci pe soția mea să plîngă și o să pleci, lăsîndu-mă pe mine cu toate pe cap! Trebuie să o iei pe domnișoara Billings cu tine, măcar cîteva săptămîni, pînă îi găsesc altceva! Ți-o cer ca prieten...

– Nu sînt un prost, Charles. Spune-mi adevărul. Cine este și de ce *trebuie* să o iau de-aici?

Charles a început să dea ocol încăperii. Nu-l mai văzuse niciodată atît de agitat.

– Este... Ei bine, să spunem că este într-o situație dificilă. Cu cît stă mai multă vreme la noi, cu atît este în mai mare pericol. Speram să o iei cu tine, la țară. Acolo va fi în siguanță.

– Înseamnă că se ascunde de cineva. De ce?

– Nu-ți pot spune mai multe.

– Care este numele ei adevărat?

– Nu este important. Te rog, nu întreba.

– Să nu întreb? Și te aștepți să o las în preajma fiicei mele?

– Emma nu va fi în pericol, a spus repede Charles. În nici un caz. Știi prea bine cît de mult ținem la ea, și eu și Alicia. Cum ai putea crede că am expune-o vreunui risc?

– În clipa asta nu mai știu ce să cred.

– Doar cîteva săptămîni, l-a rugat Charles. Pînă găsesc altceva. Domnișoara Billings este într-adevăr potrivită ca guvernantă. Nu-i va face nici un rău Emmei. Poate că prezența ei îi va fi benefică. Știu că am putut conta mereu pe tine, Luke. Îți cer acum ajutorul.

Luke era cît pe ce să refuze cînd și-a amintit privirea cercetătoare, stranie, a domnișoarei Billings. Deși era în pericol, se decisese să aibă încredere în el. De ce? Și cine era ea? O soție care fugise de acasă? Un refugiat politic? Nu putea suferi misterele, trebuia să le dezlege. Avea acea pasiune tipică englezilor de a organiza lucrurile, de a le percepe sensul. Nu exista tentație mai mare ca o întrebare fără răspuns.

– La naiba! a exclamat, dînd din cap. O lună, nu mai mult. După asta mi-o iei de pe cap.

– Îți mulțumesc.

– Îți fac o favoare, Charles, i-a spus sumbru. Să nu uiți asta.

Chipul lui Ashbourne s-a luminat de un zîmbet recunoscător.

– N-o să mă lași tu să uit.

Tasia nu și-a desprins privirea de pe geam cît timp trăsura a traversat ținuturile verzi, bine îngrijite. Se gîndea la țara ei natală, cu nesfîrșiți kilometri de pămînt necultivat, la cerul de un albastru fumuriu. Cît de diferit era totul! Deși o mare putere economică și militară, Anglia era surprinzător de mică. În afara orașelor aglomerate se întindeau garduri verzi și pajiști. Oamenii obișnuiți pe lîngă care treceau păreau mai înstăriți decît țăranii ruși. Aveau haine moderne, nicăieri nu vedeai mantii lungi din blană. Animalele și trăsurile erau bine întreținute, satele cu case din lemn și acoperișuri de stuf erau mici și curate. Nici urmă de băi comune, așa cum întîlneai în orice sat din Rusia. Cum se spălau oare toți oamenii aceia? Nu existau nici păduri de mesteceni. Pămîntul era maro, nu negru, iar în aer nu se simțea deloc briza Balticii. Tasia s-a uitat în zadar după turlele bisericilor. Nu a văzut nici una. În Rusia erau biserici pretutindeni, chiar și în zonele cele mai retrase. Cupolele aurii în formă de ceapă așezate pe turnuri albe străluceau în lumina soarelui ca niște lumînări aprinse, călăuzindu-i pe credincioși. Și cum rușii iubeau clopotele, sunetele

acestora se auzeau ori de cîte ori era timpul rugăciunii. Îi lipseau mult sunetele clopotelor. Englezilor, însă, nu părea să le placă prea tare.

Își amintea cu durere de casă. Părea să fi trecut mai mult de o săptămînă, de cînd sosise la ușa verișoarei ei, Alicia. Epuizată, palidă, reușise doar să-i zîmbească slab și să-i spună bună ziua, după care aproape că îi leșinase în brațe. Deși uimită de apariția ei neașteptată, Alicia o dusese imediat pe Tasia înăuntru. Nu se punea problema să nu o ajute. Loialitatea era o trăsătură de familie de-a lungul generațiilor de slavi a căror istorie violentă îi făcea să reacționeze aproape tribal. Deși Alicia crescuse în Anglia de copil, era cît se poate de rusoaică.

– Nimeni nu știe că sînt în viață, îi spusese Tasia. Dar dacă ei vor descoperi ce s-a întîmplat, vor bănui că am căutat refugiu la una din rude. Nu pot rămîne la tine. Trebuie să dispar.

Alicia nu a trebuit să întrebe cine erau „ei". Autoritățile nu ar fi căutat prea departe, fiind ocupate cu veșnicile revolte și intrigi politice. Dar dacă rudele lui Mikhail ar fi bănuit să scăpase, nu aveau să-și găsească liniștea pînă cînd n-o găseau. Angelovski era o familie puternică iar Nikolas, fratele mai mare al lui Mikhail, era un bărbat răzbunător.

– Trebuie să-ți găsim un post de guvernantă, spusese Alicia. Nimeni nu le bagă în seamă pe guvernante, nici măcar ceilalți servitori. Este o slujbă anonimă, singuratică. Cred chiar că avem un prieten care ar fi de acord să te angajeze, un văduv care are o fiică.

Acum, că-l cunoscuse pe lordul Stokehurst, Tasia nu știa ce să creadă despre el. De obicei îi era foarte ușor să descifreze

caracterul cuiva. Dar nu și pe cel al lui Stokehurst. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să-i semene în tot St. Petersburgul. Nici vreun oficial cu barba lungă, de la Curte, nici vreun militar plin de importanță, nici vreun tînăr aristocrat monden, care se pretindea vestic. Sub aparența rece Tasia simțea o forță imensă de caracter. Era un bărbat care nu se dădea în lături de la nimic atunci cînd voia să obțină ceva. Ar fi preferat să nu aibă deloc de-a face cu el, dar nu-și permitea luxul de a alege.

Și-a amintit cum se tensionase el atunci cînd ea își coborîse privirea pe cîrligul din argint. Nu-i inspirase oroare. Dacă nu ar fi avut nici un defect nu i s-ar fi părut uman. Știuse că Stokehurst ar fi vrut să inspire teamă, în nici un caz milă. Cît efort îi fusese probabil necesar să ascundă de ceilalți orice urmă de vulnerabilitate. Și cît de mîndru era de reușita lui! Aceasta îl învăluia precum o mantie invizibilă.

În tot timpul călătoriei Stokehurst și-a ținut cîrligul la vedere, odihnindu-l pe coapsă. Tasia bănuia că era o atitudine deliberată, că încerca să o irite. S-a întrebat dacă era prima persoană pe care o testa astfel. Era într-adevăr nervoasă, dar nu din cauza mîinii lui, nu avea nici o legătură cu asta. Numai că nu fusese niciodată singură cu un bărbat.

Nu mai era însă moștenitoarea protejată menită să se mărite cu un prinț și să aibă palate pline de servitori. Acum *ea* era servitoare iar bărbatul din fața ei îi era stăpîn. Înfășurată în blana ei de nurcă, ea călătorise întotdeauna în trăsurile părinților ei, cu ornamente aurite și geamuri din cristal, cu interiorul decorat de artiști francezi. Trăsura aceasta, deși luxoasă, nu se compara cu acelea. Cu tristețe, Tasia și-a spus

că nu-și făcuse niciodată baie singură și nici nu-și spălase o pereche de ciorapi măcar. Știa doar să coasă, puțin. Copil fiind, avea mereu la îndemînă un coșuleț cu ace, foarfeci și mătase de diverse culori, și asta pentru că mama ei era de părerea că fetele nu trebuiau să-și petreacă viața trîndăvind.

Tasia și-a alungat aceste gînduri din minte. Nu trebuia să mai privească înapoi. Nu conta că-și pierduse toate privilegiile. Bogățiile nu însemnau nimic. Cu toată averea lui, tatăl ei tot murise iar ea nu găsise alinare. Nu-i era teamă de sărăcie, de muncă sau de foame. Trebuia să-și accepte viitorul, indiferent de ce îi rezerva el. Era doar voința Domnului.

Se întreba ce fel de femeie era cea pe care o aducea cu el. Luke a privit-o cu interes. Fiecare fald al rochiei îi era impecabil aranjat și nici un mușchi nu-i tresărea. Stătea acolo, în trăsura capitonată de catifea, și parcă poza la un portret.

– Nu vrei să știi cu cît te voi plăti? a întrebat-o.

Ea și-a privit mîinile încrucișate în poală.

– Sînt convinsă că-mi veți oferi un salariu adecvat, domnule.

– Cred că cinci lire pe lună sînt suficiente. Luke a fost vizibil deranjat de mișcarea aproape imperceptibilă a capului ei. Suma le depășea cu mult pe cele obișnuite. Ar fi putut să dea un semn de gratitudine. Dar nimic.

Nu credea că Emma avea s-o placă. Cum ar fi putut această făptură stranie să găsească puncte comune cu nestăpînita lui fiică? Părea pierdută în lumea ei, departe de realitate.

– Domnișoară Billings, i-a spus sec, dacă nu te vei ridica la înălțimea așteptărilor mele îți voi da răgazul necesar să-ți găsești o altă slujbă.

– Nu va fi nevoie.

El a pufnit, iritat.

– Ești foarte tînără. Cîndva vei afla că viața îți rezervă multe surprize.

Un zîmbet i-a tremurat pe buze.

– Am descoperit deja acest lucru, domnule.

– De cînd îi cunoști pe soții Ashbourne?

Zîmbetul i-a dispărut de pe chip.

– Trebuie neapărat să-mi puneți aceste întrebări, domnule?

Luke s-a sprijinit de spătar și și-a încrucișat brațele la piept.

– Cred că am dreptul la cîteva. Deși nu-ți plac întrebările, sînt pe cale să-ți încredințez educația fiicei mele.

Ea s-a încruntat, de parcă încerca să dezlege o enigmă.

– Ce doriți să știți, domnule?

– Ești rudă cu Alicia?

– Verișoară îndepărtată.

– Și ești rusoaică prin naștere?

Ea nu s-a mișcat, doar a coborît pleoapele. Părea să nu-l fi auzit. După care a dat ușor din cap.

– Căsătorită?

Ea nu și-a ridicat privirea.

– Chiar trebuie să întrebați asta?

– Vreau să știu dacă să mă aștept la vreun soț mînios care să-mi apară în pragul casei, cîndva.

– Nu există nici un soț, a șoptit ea.

– De ce nu? Chiar și fără bani, ești suficient de drăguță ca să fi primit oferte serioase.

– Prefer singurătatea.

El i-a zîmbit enigmatic.

– Eu prefer asta. Dar tu ești prea tînără ca să te resemnezi.

– Am douăzeci și doi de ani, domnule.

– La naiba! a spus el încet. Ești abia cu puțin mai mare ca Emma.

Ea a ridicat spre el chipul frumos și sever.

– Anii nu contează, nu-i așa? Unii oameni nu știu la șaizeci de ani mai multe decît știau la șaisprezece. Iar unii copii știu mai multe decît adulții din jurul lor. Maturitatea nu este ușor de măsurat.

Luke privea în depărtare, nedorind să o mai provoace. Ce i se întîmplase și de ce era ea singură? Trebuia să existe cineva: un tată, un frate, un tutore – care să fi avut grijă de ea. De ce nu-i era nimeni alături, să o protejeze?

Și-a trecut degetele de-a lungul brațului stîng și a simțit legăturile de piele care îi susțineau cîrligul. Domnișoara Karen Billings – sau cine era ea – îi dădea un sentiment de neliniște. L-a blestemat în gînd pe Charles. O lună. O lună întreagă, al naibii de lungă.

Ea era absorbită de peisaj cînd s-au apropiat de Southgate. Cîndva un sat aparținînd unui domeniu, era acum un oraș vibrant cu cea mai mare piață din ținut. Clădirile frumoase din cărămidă care adăposteau bursa de grîne, moara și școala fuseseră proiectate de bunicul lui Luke. El fusese și cel care

desenase planurile bisericii din centru, o structură austeră cu vitralii imense.

Pe un deal din apropiere se ridica un conac impresionant. Domnișoara Billings a ridicat întrebător ochii spre el.

– Este Southgate Hall, i-a spus. Eu și Emma sîntem singurii membri ai familiei Stokehurst care locuiesc acolo. Părinții mei preferă proprietatea noastră din Shropshire. Sora mea s-a măritat cu un scoțian și locuiește în Selkirk.

Trăsura a pornit pe un drum lăturalnic, trecînd prin poarta unui zid masiv care proteja cîndva o fortăreață normandă. Southgate Hill fusese construit pe ruinele fostului castel. Secțiunea centrală data din secolul al șaisprezecelea iar restul fusese adăugat în timpurile moderne. Cu turnuri romantice și frontoane de diferite înălțimi, era renumit ca fiind una dintre cele mai pitorești reședințe din Anglia. Studenții la Arte o pictau adesea, impresionați de alternanța de cărămidă și sticlă a fațadei estice.

S-au oprit la intrarea care purta blazonul familiei. După ce a fost ajutată să coboare de un servitor în livrea neagră, Tasia a rămas privind imaginea sculptată de deasupra ușii: un uliu care ținea în gheare un singur trandafir.

A simțit cum cineva îi atingea brațul și s-a întors spre lordul Stokehurst. Soarele era la asfințit, umbrindu-i fața.

– Hai înăuntru, i-a spus făcîndu-i semn să-l urmeze. Un majordom în vîrstă, cu bărbie proeminentă și chelie le-a ținut ușa deschisă. Lordul Stokehurst a făcut prezentările:

– Seymour, ea este domnișoara Billings, noua guvernantă.

Tasia a rămas surprinsă că i-a fost prezentată majordomului, în loc ca lucrurile să fi stat invers. Și-a amintit însă că nu mai era o doamnă, ci o servitoare, și încă de rang inferior. Iar cei de rang inferior le erau întotdeauna prezentați celor superiori. A zîmbit și a făcut o plecăciune scurtă. Au intrat într-un hol superb, pe două nivele, avînd în centru o masă octogonală din piatră. Prin ferestrele de sus se filtra lumina. Tasia a fost întreruptă din admirație de un strigăt:

– Papa! O fată cu picioare lungi și părul roșu, vîlvoi, a dat buzna în încăpere.

Luke s-a încruntat văzînd-o cum se lansase în urmărirea unui cîine. Încă pui, era o corcitură de cîine-lup. Emma îl cumpărase cu cîteva luni în urmă de la un tîrgoveț. Nimeni de la Southgate Hall, nici măcar cei mai înfocați iubitori de animale nu-i împărtășeau dragostea pentru potaie. Avea ochii mici, blana maro-cafenie, un bot imens și niște urechi ridicol de lungi, lucru care o inspirase pe Emma să-l boteze Samson. Imensa lui poftă de mîncare era egalată doar de rezistența cu care se împotrivea oricărei încercări de a-l dresa.

Văzîndu-l pe Luke, Samson a alergat spre el lătrînd de bucurie. A simțit însă prezența unei străine și a început imediat să mîrîie amenințător. Picături de salivă i-au curs pe podea. Emma l-a luat de zgardă și i-a spus să fie cuminte, iar el se zbătea să se elibereze.

– Încetează, Samson, sălbaticule! Poartă-te frumos...

Vocea lui Luke a pus capăt zarvei.

– Emma, ți-am spus să nu-l mai aduci în casă. În timp ce vorbea, a împins-o ușor pe domnișoara Billings în spatele lui. Cîinele părea hotărît să o sfîșie.

– Nu face rău nimănui! a strigat Emma, încercînd să stăpînească animalul. Face doar mult zgomot!

Luke era cît pe ce să apuce zgarda cînd și-a dat seama că domnișoara Billings se strecurase în fața lui. A privit cîinele în ochi și a început să-i vorbească în rusă. Vocea îi era blîndă și guturală. Luke nu înțelegea nici un cuvînt dar simțea cum i se ridica părul de pe ceafă. Vocea ei a avut un efect similar și asupra lui Samson, care s-a liniștit și a început să o privească cu ochi mari. Brusc, s-a întins pe jos și a început să se tîrască spre ea, dînd cu putere din coadă. Domnișoara Billings s-a aplecat și l-a mîngîiat pe cap. Samson s-a rostogolit pe spate încîntat și a rămas la picioarele ei, chiar și atunci cînd ea și-a îndreptat spatele. Luke i-a făcut semn unui servitor să-l scoată din casă. Cu greu, Samson s-a lăsat tîrît afară.

Emma a vorbit prima:

– Ce i-ai spus?

Domnișoara Billings a privit-o cu ochii ei bleu-gri și i-a zîmbit sincer:

– I-am reamintit bunele maniere.

Emma s-a întors apoi spre tatăl ei:

– Cine este?

– Guvernanta ta.

Emma s-a întristat brusc.

– Ce? Dar, Papa, nu mi-ai spus nimic de...

– N-am știut nici eu, i-a răspuns sec.

Tasia a măsurat-o pe Emma din priviri. Era slabă și neîndemînatică, abia pășind pragul adolescenței. Părul ei ondulat era de un roșu-morcov, atrăgînd oriunde atenția asupra ei.

Tasia putea să jure că era victima glumelor neîndurătoare ale celorlalți copii. Nu numai din pricina părului, dar și a înălțimii – era posibil să ajungă la un metru și optzeci. Stătea cu umerii lăsați, încercînd să-și mascheze înălțimea. Rochia îi era prea scurtă și avea unghiile murdare. Avea aceiași ochi frumoși, albaștri, ai tatălui ei, dar genele îi era castanii și nu negre și fața îi era plină de pistrui.

O femeie înaltă cu părul grizonant s-a apropiat de ei. Purta în talie un inel mare cu chei, simbolul autorității purtat de orice menajeră.

– Doamnă Knaggs, a spus Stokehurst, ea este noua guvernantă, domnișoara Billings.

Menajera s-a încruntat:

– Așa deci? Trebuie să-i pregătim o cameră. Aceeași, presupun? Tonul ei spunea că nici ea nu va rezista mai mult ca predecesoarea ei.

– Cum consideri, doamnă Knaggs. Stokehurst s-a apropiat de fiica lui și a sărutat-o pe creștet. Am treabă, a spus. Ne vedem la cină.

Emma a dat din cap, fără să-și dezlipească privirea de la Tasia, iar Stokehurst a ieșit fără să mai spună altceva.

– Domnișoară Billings, a spus menajera, voi pune pe cineva să-ți pregătească imediat camera. Între timp, poate dorești un ceai.

I-ar fi făcut plăcere. Fusese o zi lungă și nu-și recuperase pe deplin forțele, de cînd părăsise Rusia. Era extenuată. A clătinat însă din cap. Acum trebuia să-și concentreze atenția asupra Emmei.

– Aș prefera să fac un tur al casei. Mă conduci, Emma?

– Da, domnișoară Billings, i-a răspuns îndatoritoare fata. Ce-ai vrea să vezi? Sînt patruzeci de dormitoare și aproape tot atîtea saloane. Mai sînt galerii, curți interioare, capela... Ar dura o zi întreagă să-ți pot arăta totul.

– Arată-mi doar ce consideri tu că ar fi important.

– Da, domnișoară Billings.

În timp ce parcurgeau primul nivel Tasia admira frumusețea din jurul ei. Casa aceasta era foarte diferită de căminul victorian, la modă, al familiei Ashbourne, înțesat de mobilier masiv. Southgate Hall era o îmbinare de alabastru și marmură deschisă la culoare. Ferestrele mari și tavanele înalte făceau ca încăperile să pară aerisite și luminoase. Mare parte din mobilier era franțuzesc, asemănător cu cel cu care fusese obișnuită în St. Petersburg.

La început Emma nu a prea vorbit, ci s-a mulțumit să-i arunce priviri furișe Tasiei, dar după ce au făcut un tur prin sala de muzică și au străbătut una din galeriile cu tablouri , curiozitatea a învins.

– Cum te-a găsit Papa? Nu mi-a spus că-mi aduce azi o guvernantă.

Tasia s-a oprit să admire o scenă pastorală, operă a lui Boucher. Era unul din numeroasele tablouri moderniste franțuzești din galerie, alese de cineva care se pricepea evident la lumină și culori. După ce l-a privit îndeajuns, i-a răspuns:

– Locuiam la prietenii lui, la familia Ashbourne. Ei m-au recomandat.

– Nu mi-a plăcut ultima guvernantă pe care am avut-o. Era foarte strictă. Nu voia niciodată să discutăm despre lucrurile cu adevărat interesante. Doar cărți și iar cărți.

– Dar și cărțile sînt foarte interesante.

– Nu prea cred. Au continuat să străbată galeria cu pași măsurați. Emma o privea acum fără să se mai ferească. Nici una dintre prietenele mele nu are o guvernantă ca tine.

– Oh?

– Ești tînără și ai un fel ciudat de a vorbi. Și ești foarte drăguță.

– Și tu ești la fel, i-a răspuns Tasia.

Emma s-a strîmbat.

– Eu? Sînt ca un morcov care a crescut prea mult.

Tasia i-a zîmbit.

– Mi-am dorit mereu să fiu înaltă, pentru ca atunci cînd intru undeva să pară că sînt o regină. Doar femeile înalte pot fi cu adevărat elegante.

Fata a roșit.

– N-am mai auzit asta pînă acum.

– Și ai un păr foarte frumos, a continuat Tasia. Știai că regina Cleopatra și doamnele de la curtea ei obișnuiau să-și vopsească părul cu henna ca să-l facă roșcat? Ești foarte norocoasă să-l ai roșu natural.

Emma părea destul de sceptică. Au dat colțul spre un alt coridor plin de vitralii care dădeau spre sala de bal, cu ornamente albe și aurii.

– O să mă înveți să mă port ca o lady? a întrebat ea brusc.

Tasia a zîmbit, gîndindu-se că fata moștenise felul direct de a pune întrebări al tatălui ei.

– Mi s-a spus că ai nevoie de anumite sfaturi pe această temă, a recunoscut ea.

– Nu înțeleg de ce trebuie să fiu o lady. Toate nenorocitele alea de reguli și maniere... Nu voi fi bună niciodată la așa ceva.

Tasia s-a străduit să nu rîdă. Era pentru prima oară după luni întregi cînd ceva o amuza.

– Nu e foarte greu, i-a spus. Este aproape ca un joc. Cred că o să te descurci de minune.

– Eu nu pot face nimic dacă nu-i înțeleg motivația. Ce contează cu ce furculiță mănînc, dacă reușesc să mă hrănesc?

– Vrei un răspuns filozofic sau unul practic?

– Pe amîndouă.

– Oamenii sînt de părere că fără etichetă civilizația s-ar nărui. Întîi ar dispărea bunele maniere, apoi moralitatea și apoi am avea aceeași soartă cu romanii cei decadenți. Ceea ce mi se pare mai important este că dacă faci un pas greșit după ce ți-ai făcut debutul în societate, l-ai stînjeni îngrozitor pe tatăl tău și nu ai mai reuși să atragi atenția nici unui tînăr onorabil.

– Oh. Emma o privea cu tot mai mult interes. Romanii au fost cu adevărat decadenți? Credeam că nu au făcut altceva decît să construiască drumuri și să țină discursuri despre guvernare.

– Au fost teribil de decadenți, a asigurat-o Tasia. O să citim mîine despre asta, dacă vrei.

– Bine, i-a zîmbit Emma. Hai să mergem la bucătărie. Vreau să-ți fac cunoștință cu doamna Plunkett, bucătăreasa noastră. Este preferata mea din toată casa, după tata.

Au trecut printr-o încăpere cu rafturi pline cu alimente uscate, apoi prin încăperea unde se făceau tot felul de aluaturi,

în mijlocul căreia era o masă mare din marmură pe care erau așezate tot felul de făcălețe și rulouri. Emma a luat-o pe Tasia de braț și a trecut repede de cele cîteva servitoare care le priveau curioase.

– Ea este guvernanta mea, domnișoara Billings, le-a anunțat Emma fără să se oprească.

Bucătăria era mare și înțesată de servitori care pregăteau cina. În mijloc era o masă mare, din lemn iar deasupra ei atîrnau oale, tigăi și forme din alamă. O femeie masivă avînd un cuțit în mînă o învăța pe o servitoare cum se toacă un morcov.

– Vezi să nu fie bucățile prea mari... S-a oprit și i-a zîmbit larg Emmei. Uite-o și pe frumoasa mea. Ți-ai adus o prietenă în vizită?

– Doamnă Plunkett, ea este domnișoara Billings, a spus Emma proptindu-și un picior pe unul din scaune. Este noua mea guvernantă.

– Ce-mi văd ochii, a exclamat bucătăreasa. Era și timpul să mai avem o figură nouă pe-aici, și încă una atît de drăguță. Uită-te la tine – nu ești mai grasă ca o mătură. A întins mîna după platoul cu pateuri și a dat deoparte ștergarul de deasupra. Ia o tartă cu mere și spune-mi dacă nu cumva crusta este cam tare.

Privind-o, Tasia a înțeles afecțiunea pe care i-o purta Emma. Doamna Plunkett era roșie în obraji, avea ochi calzi și se purta ca o mamă.

– Haide, gustă, a încurajat-o bucătăreasa, iar Tasia a întins mîna după o tartă.

Emma a urmat-o imediat și a ales-o pe cea mai mare de pe platou.

– E grozavă! a spus cu gura plină și a rîs văzînd privirea dezaprobatoare a Tasiei. Știu, știu! Nu este politicos să vorbești cînd mănînci. Dar pot să fac asta și să nu scuip deloc mîncarea, vezi?

Tasia tocmai se pregătea să-i explice că oricum nu era frumos cînd a văzut-o pe Emma făcîndu-i cu ochiul doamnei Plunkett. Nu a reușit să-și stăpînească rîsul, în ciuda eforturilor.

– Emma, mă tem că într-o zi o să-i scuipi firimituri în față unui oaspete important.

Emma a zîmbit și mai larg.

– Gata! O să-i scuip firimituri lui lady Harcourt, data viitoare cînd vine în vizită. Poate că scăpăm în sfîrșit de ea. Îți imaginezi ce față ar face Papa? Sesizînd nedumerirea Tasiei, i-a explicat: lady Harcourt este una din doamnele care vor să se mărite cu Papa.

– Una din ele? a întrebat Tasia. Dar cîte sînt?

– Oh, practic toate îl vor. Cînd Papa dă cîte o petrecere mai trag cu urechea. Nu-ți vine să crezi ce-și spun doamnele! De obicei nu înțeleg nici jumătate, dar...

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, a spus doamna Plunkett din inimă. Știi că nu-i frumos să tragi cu urechea, Emma.

– Păi, este vorba despre tata, nu? Am dreptul să știu cine vrea să-l prindă în mreje. Iar lady Harcourt se străduiește foarte tare. Parcă văd că se căsătoresc și mă trezesc la internat.

Doamna Plunkett a chicotit.

– Dacă tatăl tău voia s-ar fi însurat pînă acum. Dar pentru el a existat doar mama ta și nu cred că va mai exista o altă femeie.

Emma s-a încruntat, gînditoare.

– Aș fi vrut să-mi amintesc mai multe despre ea. Domnișoară Billings, nu vrei să vezi portretul mamei mele? Este într-unul dintre saloanele de la etaj. Obișnuia să ia ceaiul acolo.

– Mi-ar face plăcere, a spus Tasia, mușcînd din tarta cu mere. Nu-i era deloc foame,dar se forța să mănînce.

– O să-ți fie bine aici, i-a spus bucătăreasa. Lordul Stokehurst are grijă să fie bani pentru toate, așa că nimic nu este la porție. Putem mînca cît unt vrem iar duminica avem și șuncă. Și avem săpun, ouă și lumînări la discreție. Cînd mai vin musafiri auzim atîtea povești de la servitorii lor! Unii n-au mîncat un ou în viața lor. Ai avut noroc să te angajeze lordul Stokehurst. Dar bănuiesc că știi deja asta.

Tasia a dat din cap într-un gest automat. Nu putea să nu se întrebe cum erau oare tratați servitorii ei, în Rusia. A simțit un val de vinovăție cînd și-a dat seama că nu se gîndise niciodată la ce și cît mîncau. Bineînțeles că mama ei era o femeie generoasă, dar exista posibilitatea ca Marie să fie prea absorbită de propriile probleme ca să-și facă griji și pentru ei. Și niciunul nu ar fi îndrăznit să ceară ceva.

Și-a dat seama că Emma și doamna Plunkett o priveau ciudat.

– Îți tremură mîinile, i-a spus Emma, franc. Nu te simți bine, domnișoară Billings?

– Ești foarte palidă, a spus și bucătăreasa, îngrijorată.

Tasia a pus tarta pe masă, cu grijă.

– Sînt cam obosită, a recunoscut.

– Sînt sigură că este gata camera, a zis Emma. Dacă vrei, te conduc. Putem termina mîine turul.

Bucătăreasa a învelit o tartă într-un șervet și i-a pus-o în mîini Tasiei.

– Ia-o cu tine, fetițo. Îți trimitem mai tîrziu cina în cameră.

– Ești foarte drăguță, i-a zîmbit Tasia. Mulțumesc, doamnă Plunkett.

Bucătăreasa a urmărit-o cu privirea în timp ce se îndepărta. În bucătărie se lăsase tăcerea. După ce ușa s-a închis, toate servitoarele au început să sporovăiască:

– Ai văzut ce ochi are? Ca de pisică.

– E numai piele și os. Îi atîrnă rochia pe ea.

– Și cum vorbește...

– Aș fi vrut să vorbesc și eu așa, a spus una din fete, gînditoare. Sună bine, nu știu cum, altfel...

Doamna Plunkett le-a făcut semn să se întoarcă la treabă.

– Lăsați bîrfele pe mai tîrziu. Hannah, termină cu morcovii. Polly, ai grijă să amesteci mereu în sos, să nu aibă cocoloașe.

Luke și Emma erau singuri la masă. Focul din șemineu arunca o lumină caldă peste tapiseriile flamande și sculpturile din marmură aliniate de-a lungul pereților. Un servitor i-a umplut Emmei paharul cu apă și lui Luke paharul cu vin franțuzesc.

Luke și-a privit zîmbitor fiica:

– Mă neliniștește întotdeauna să te văd mulțumită, Emma. Sper că nu ai de gînd să o chinui pe guvernantă, așa cum ai făcut cu cea dinainte.

– Oh, în nici un caz. Nu seamănă deloc cu domnișoara Cawley.

– Ei bine, a spus el, cred că oricine ar fi de preferat domnișoarei Cawley.

Emma a chicotit.

– Este adevărat, dar chiar îmi place domnișoara Billings.

A privit-o întrebător:

– Nu ți se pare prea serioasă?

– Oh, nu. Se vede că face eforturi să nu rîdă.

Luke s-a gîndit la chipul implacabil al domnișoarei Billings.

– Ciudat. Nu mi-a lăsat deloc această impresie.

– Domnișoara Billings mă va învăța totul despre etichetă și bune maniere. Mi-a spus că nu trebuie neapărat să studiem în camera de la etaj. Putem lua cărțile cu noi, afară, și să citim sub un copac. Vom citi despre Roma antică și apoi vom vorbi doar în franceză, pînă la cină. Vreau să te avertizez, Papa: dacă îmi vei cere ceva mîine, după ora patru, voi fi nevoită să-ți răspund într-o limbă pe care nu o înțelegi.

I-a aruncat o privire ironică:

– Dar eu știu franceza.

– *O știai,* i-a răspuns triumfătoare Emma. Domnișoara Billings spune că dacă nu exersezi frecvent o limbă străină, o uiți.

Luke a lăsat lingura jos, întrebîndu-se ce rol încerca să joace guvernanta. Poate că încerca să se împrietenească cu

fiica lui, pentru ca atunci cînd va veni timpul să plece să se folosească de sentimentele ei ca de o armă. Nu-i plăcea asta. Karen Billings trebuia să aibă mare grijă, altfel va ajunge să regrete ziua în care s-a născut. *Doar o lună*, și-a repetat în gînd, încercînd să nu-și piardă controlul.

– Să nu te atașezi prea tare de ea, Emma. S-ar putea să nu rămînă prea mult timp la noi.

– De ce?

– Se pot întîmpla tot felul de lucruri. Poate că se va dovedi că nu este o bună profesoară. Sau va accepta o altă slujbă, la o altă familie. A sorbit din pahar. Să nu uiți asta.

– Dar dacă vreau eu o să rămînă, a spus încăpățînată Emma.

Luke nu i-a răspuns. Și-a cufundat lingura în supă iar după un minut a început să-i vorbească despre calul pe care se gîndise să-l cumpere. Emma s-a lăsat antrenată în discuție, evitînd cu grijă să mai aducă vorba despre guvernantă pe timpul cinei.

Tasia se învîrtea prin camera ei, o încăpere aflată la al treilea etaj, cu o fereastră rotundă, fermecătoare. Se gîndea cu plăcere că soarele o va trezi în fiecare dimineață. Patul îngust era acoperit cu cearșafuri curate și o pătură simplă, tricotată. Într-un colț se afla o măsuță din mahon cu un lighean crăpat din porțelan, decorat cu motive florale. Lîngă fereastră se aflau un scaun și o măsuță iar pe peretele opus un dulap și o oglindă ovală. Camera era mică, dar curată și intimă.

Valiza îi fusese așezată lîngă pat. Tasia și-a despachetat cu grijă peria de păr și săpunurile cu aromă de trandafiri dăruite de Alicia. Tot Alicia îi dăruise și două rochii: cea gri, pe care o purta acum și o rochie din muselină neagră pe care a atîrnat-o în dulap.

Pe sub haine purta mereu crucea din aur a bunicii. Inelul de aur care îi aparținuse tatălui ei era înnodat într-o batistă și ascuns în fundul dulapului, sub lenjerie.

Tasia a așezat scaunul în colțul camerei. A așezat pe el icoana, ca să o poată privi din pat. A atins cu grijă conturul chipului madonei. Era *krasnîi ugolok*, „locul ei frumos" Toți rușii de credință ortodoxă aveau un asemenea loc în casă. Acolo își găseau liniștea la începutul și la sfîrșitul fiecărei zile.

Gîndurile i-au fost întrerupte de o bătaie în ușă. A deschis-o și a dat cu ochii de o cameristă cu doar cîțiva ani mai mare decît ea. Fata avea un șorț proaspăt apretat și o bonetă care îi acoperea părul aproape în întregime. Avea buze subțiri, pe care le ținea strînse.

– Eu sînt Nan, i-a spus întinzîndu-i o tavă acoperită cu un șervet. Ți-am adus cina. Las-o afară, la ușă, cînd termini. Vin eu s-o iau mai tîrziu.

– Îți mulțumesc, i-a șoptit Tasia, uimită de atitudinea fetei. Părea furioasă, dar Tasia nu cunoștea motivul. Dar avea să se lămurească foarte curînd.

– Doamna Knaggs mi-a spus că trebuie să te servesc atunci cînd ai nevoie de ceva iar eu nu mai am nevoie de o muncă în plus. Mă dor deja genunchii de cît urc și cobor scările astea toată ziua. Iar acum trebuie să-ți aduc și ție apă să te speli și tăvile cu mîncare.

– Îmi pare rău. Nu sînt foarte pretențioasă, să știi.

Nan a pufnit și s-a întors pe călcîie, trîntind și bufnind.

Tasia a pus tava pe masă și a privit spre icoană.

– Vezi cum sînt englezii? a murmurat. Chipul îndurerat al madonei a rămas însă neschimbat.

Tasia a ridicat șervetul să vadă ce era dedesubt. Cîteva felii de friptură de rață, o chiflă și legume fierte, toate frumos așezate și împodobite cu violete. Într-o cupă era o prăjitură albă, păstoasă. Același lucru pe care îl mîncase și în casa soților Ashbourne. Blancmange, îi spusese Alicia. Englezii păreau înnebuniți după mîncarea fără gust. Tasia a luat o violetă și a acoperit tava. Nu-i era foame. Dar dacă i-ar fi fost...

Ar fi dat orice pentru o felie de pîine neagră, rusească, cu unt, sau pentru ciuperci murate cu sos de smîntînă. Sau pentru niște blini, turtițele acelea delicate, unse cu miere. Pentru orice gust sau miros familiar, care să-i amintească de lumea din care venise. Ultimele luni din viața ei fuseseră ca un vîrtej amețitor. Totul îi alunecase printre degete, precum nisipul. Nu mai avea nimic.

– Mă urăsc, și-a spus cu voce tare, dar propria voce i-a părut stranie.

S-a plimbat absentă prin cameră și s-a oprit în fața oglinzii. Trecuse mult timp de cînd nu se mai uitase la imaginea ei.

Era trasă la față. Oasele pometilor i se ascuțiseră. Gîtul i se subțiase și era foarte palidă. A frămîntat între degete violeta pînă cînd parfumul ei bogat s-a răspîndit prin aer. Nu-i plăcea să o vadă pe femeia fragilă din oglindă, o străină cu aerul unui

copil pierdut. Nu avea voie să fie fragilă. Trebuia să-și recapete puterile. A aruncat cît-colo floarea și s-a apropiat de masă.

A mușcat din chiflă. Aproape că s-a înecat, dar s-a forțat să mănînce. Trebuia să termine tot ce era pe tavă. Și să doarmă toată noaptea, fără vise... Iar a doua zi de dimineață să înceapă o nouă viață.

DOI

Camera servitorilor răsuna de discuții. Mirosea a cafea, a pîine prăjită și a tigăi încinse. Tasia și-a aranjat repede rochia și părul. Și-a golit fața de orice expresie și a deschis ușa. La masa lungă din centru erau așezați o mulțime de oameni. Au tăcut cu toții și s-au holbat la ea. Tasia a căutat o față cunoscută și a dat doar de cea a lui Nan cea neprietenoasă. Seymour, majordomul, era într-un colț și netezea ziarul cu fierul încins. Nu i-a aruncat nici măcar o privire. Tocmai cînd se pregătea să se întoarcă pe călcîie și să o ia la fugă i-a răsărit în față chipul vesel al doamnei Plunkett.

– Bună dimineața, domnișoară Billings! Ce devreme te-ai trezit! Ce surpriză să te vedem în camera servitorilor!

– Așa mi s-a părut și mie, a spus Tasia cu un zîmbet.

– Aproape că terminasem de aranjat tava cu micul tău dejun. Nan o va aduce imediat sus. Ce preferi să bei dimineața? Ceai sau ciocolată?

– Aș putea mînca aici, cu toți ceilalți?

Bucătăreasa era uimită.

– Domnișoară Billings, ei sînt servitori obișnuiți, iar tu ești guvernanta. Tu nu mănînci cu noi.

Era probabil un obicei englezesc. Guvernanta ei sigur nu fusese izolată astfel.

– Trebuie să mănînc singură? a întrebat Tasia, nedumerită.

– Da, cu excepția dăților cînd ești invitată să iei masa cu lordul și cu Emma. Așa se procedează de obicei. A chicotit văzînd expresia Tasiei: este o onoare, mielușico, nu o pedeapsă!

– Pentru mine adevărata onoare ar fi să iau masa aici, cu voi.

– Adevărat? Toate fețele erau acum întoarse spre ea. Tasia se înroșise ca focul. Doamna Plunkett a privit-o cîteva clipe, după care a ridicat din umeri. Bănuiesc că nu e nici un motiv pentru care să nu poți sta aici. Te previn însă: sîntem oameni de rînd. I-a făcut cu ochiul cînd a adăugat: unii dintre noi mestecă cu gura deschisă.

Tasia s-a îndreptat spre un loc liber de la capătul unei banchete lungi din lemn.

– Se poate? a murmurat și cîteva cameriste s-au strîns puțin ca să-i facă loc.

– Ce vrei să mănînci, domnișoară? a întrebat-o una din ele.

Tasia s-a uitat la șirul de platouri și boluri din fața ei.

– Niște pîine prăjită, te rog. Și puțin cîrnat... și un ou... și o turtiță-două...

Unul dintre lachei a zîmbit cînd a văzut-o cum își umplea farfuria.

– Arată ca o vrabie dar are poftă de mîncare cît pentru un cal. Au urmat rîsete prietenoase și toți au reînceput să vorbească, la fel ca înainte.

Tasiei îi făcea plăcere să asculte zumzetul din cameră, mai ales după singurătatea ultimelor luni. Și deși mîncarea i se

părea că avea un gust straniu, era fierbinte și sățioasă. Din nefericire, veselia ei a fost spulberată curînd de Nan, care o privea cu dușmănie. Părea hotărîtă să o facă să se simtă prost.

– Uitați-vă la ea cum își taie mîncarea în bucățele mici, cum fac doamnele, a pufnit ea. Și cum își duce tot timpul șervetul la buze. Și e toată numai „vă rog" și „mulțumesc". Ei bine, știu eu de ce vrea să stea aici, cu noi. Cînd e singură precis că nu mai e atît de doamnă și nu-și mai dă atîtea aere.

– Nan, a mustrat-o una din fete, nu fii răutăcioasă.

– Las-o în pace, Nan, a spus o alta.

Nan a tăcut dar a continuat să se uite fix la Tasia.

A înghițit cu greu ultimele îmbucături. Fusese urîtă și apostrofată în ultimele luni de țăranii care nici nu o cunoșteau, de rudele care o abandonaseră... și acum de o servitoare ranchiunoasă. A ridicat privirea spre Nan, cu ochi mici. Era aceeași privire pe care i-o aruncase și gardianului din St. Petersburg și a avut același efect și asupra lui Nan.

Aceasta a roșit și s-a uitat în altă parte, strîngînd din pumni. Abia atunci Tasia s-a ridicat de la masă și și-a dus farfuria murdară la chiuveta mare, din lemn.

– Bună ziua, a spus și i-au răspuns o mulțime de voci prietenoase.

Cînd a ieșit în hol a dat nas în nas cu doamna Knaggs. Nu mai părea atît de severă ca în seara de dinainte.

– Domnișoară Billings, Emma se schimbă din costumul de călărie. După micul dejun va fi gata să înceapă lecțiile. La opt fix.

– Călărește în fiecare dimineață? a întrebat Tasia.

– Da, cu lordul Stokehurst.

– Par foarte atașați unul de altul.

Doamna Knaggs s-a uitat de-a lungul holului, asigurîndu-se că nu erau auzite de altcineva.

– Lordul Stokehurst o răsfață pe copilă. Și-ar da și viața pentru ea. Și aproape că s-a întîmplat asta, mai demult.

Imaginea cîrligului din argint i-a apărut în minte Tasiei. Și-a atins mîna stîngă, fără să-și dea seama.

– Așa a...?

– Da. Doamna Knaggs îi observase gestul. A fost un incendiu la Londra. Lordul Stokehurst a intrat în casă înainte ca cineva să apuce să-l oprească. Totul ardea. Cei care l-au văzut intrînd au fost convinși că nu-l vor mai vedea niciodată. Dar el a ieșit, cu soția pe un umăr și cu copila în brațe. Menajera a înclinat capul, de parcă ar fi privit mișcările unei fantome. Lady Stokehurst nu a mai apucat dimineața. Zile întregi lordul Stokehurst a suferit îngrozitor, din această cauză și din pricina rănilor. Cel mai mult a avut de suferit mîna stîngă – se pare că a îndepărtat cu mîinile goale un perete care ardea ca să o elibereze pe soția lui. Mîna i s-a infectat și îi otrăvea sîngele, așa că doctorii au avut de ales între a i-o amputa și a-l lăsa să moară. Pe altul suferința l-ar fi zdrobit. Dar stăpînul este un bărbat puternic. La scurt timp după cele întîmplate l-am întrebat dacă dorea să o ducă pe Emma la sora lui, lui Lady Catherine. Ea ar fi fost de acord să se ocupe de copil cît timp ar fi fost nevoie. „Nu", a spus, „copilul e tot ce mi-a rămas de la Mary. Nu m-aș putea despărți de ea nici pentru o zi măcar" Doamna Knaggs a făcut o pauză, clătinînd din cap. M-a luat

gura pe dinainte, nu-i așa? Ce exemplu le dau celorlalți dacă eu stau și trăncănesc?

Tasiei i se pusese un nod în gît. Era greu de crezut că bărbatul din descrierile doamnei Knaggs era același cu aristocratul rece, stăpîn pe sine cu care călătorise ieri în aceeași trăsură.

– Mulțumesc pentru tot ce mi-ai povestit, i-a spus Tasia. Emma este o fată norocoasă pentru că tatăl ei o iubește mult.

– Același lucru îl spun și eu. Doamna Knaggs o privea curioasă. Domnișoară Billings, nu ești deloc genul de guvernantă la care mă așteptam. Nu ești din Anglia, nu-i așa?

– Nu, doamnă.

– Ești deja subiect de discuții pe-aici. Nici unul dintre cei de la Southgate Hall nu are secrete care să merite pomenite, iar tu se pare că ai o mulțime.

Tasia nu știa ce să spună, așa că s-a mulțumit să ridice din umeri.

– Doamna Plunkett avea dreptate, a continuat menajera. Ai ceva care îi determină pe ceilalți să vorbească. Poate este doar felul tău tăcut de a fi.

– Nu o fac intenționat, doamnă. Așa sînt toate rudele din partea tatălui meu. Tăcute, morocănoase chiar. Mama este în schimb fermecătoare și foarte vorbăreață. Întotdeauna mi-am dorit să fi semănat cu ea.

– Te descurci destul de bine, i-a zîmbit doamna Knaggs. Trebuie să plec. Azi e ziua în care spălăm. Și nu ducem lipsă de rufe de apretat și călcat. Poate că ar fi mai bine să-ți găsești ceva de făcut prin bibliotecă sau în camera de muzică pînă este Emma gata.

– Da, doamnă.

S-au despărțit iar Tasia a pornit-o prin casă, în căutarea camerei de muzică. Turul făcut cu Emma fusese foarte scurt iar ea fusese atît de obosită că nu-și mai amintea nimic cu excepția bucătăriei.

A nimerit-o din întîmplare. Era o încăpere circulară, cu tapet bleu cu ornamente aurii și tavanul pictat cu heruvimi care cîntau la diverse instrumente. S-a așezat în fața pianului, a ridicat capacul și a cîntat cîteva acorduri. Așa cum se aștepta, instrumentul era perfect acordat.

Și-a plimbat degetele pe clape, căutînd o melodie care să se potrivească cu starea ei de spirit. Ca întreaga înaltă societate din St. Petersburg, și familia ei era pasionată de tot ce venea din Franța, și în special de muzică. A început să cînte un vals săltăreț. După cîteva acorduri s-a răzgîndit pentru că o altă melodie îi venise în minte. Un vals de Chopin, o piesă care părea să izvorască din inima pianului. Deși nu-l mai cîntase demult, și-l amintea bine. A închis ochii și a început timid, devenind tot mai sigură pe ea pe măsură ce muzica o învăluia.

Ceva a făcut-o să deschidă ochii. S-a oprit brusc. Degetele i-au înghețat pe clape.

Lordul Stokehurst era la doar cîțiva pași depărtare. O privea ciudat, de parcă suferise un șoc îngrozitor.

– De ce cînți asta? a tunat el.

Alarmată, Tasia abia dacă a reușit să-și găsească cuvintele.

– Îmi pare rău dacă nu vă place. S-a ridicat și s-a dat deoparte lăsînd între ei scaunul pe care fusese așezată. Nu mă mai ating de pian. Voiam doar să exersez puțin...

– De ce tocmai melodia aceasta?

– Domnule? a întrebat ea, nedumerită. Îl deranjase piesa pe care o cîntase. Probabil că avea o semnificație specială pentru el. Brusc, a înțeles. Oh, a spus încet. Era preferata ei, nu-i așa? Nu a pomenit numele lady-ei Stokehurst. Nu era nevoie. Stokehurst a pălit iar ea a știut că avea dreptate.

Ochii lui albaștri au strălucit periculos.

– Cine ți-a spus?

– Nimeni.

– A fost doar o coincidență? a mîrîit el. Uite-așa, din întîmplare, te-ai așezat la pian și ai cîntat exact piesa pe care... Nu a sfîrșit fraza, ci a strîns din dinți. Forța mîniei lui a făcut-o să se dea înapoi.

– Nu știu de ce am ales-o, a spus ea. Eu... așa am simțit.

– Ai simțit?

– Era acolo, în pian.

Tăcere. Stokehurst părea sfîșiat între furie și uimire. Tasia ar fi vrut să-și retragă cuvintele sau să-i poată explica mai multe dar era paralizată, știind că orice ar fi spus nu ar fi făcut altceva decît să agraveze lucrurile. Într-un sfîrșit Stokehurst s-a întors și s-a îndepărtat, murmurînd ceva.

– Îmi pare rău, a șoptit Tasia. Continua să fixeze ușa cu privirea, dîndu-și seama că întreaga scenă nu trecuse neobservată. În furia lui, Stokehurst nu o zărise pe fiica lui care se ascunsese după ușă.

– Emma, a șoptit Tasia. Fata s-a făcut nevăzută, pe nesimțite. Tasia s-a așezat din nou pe scaun. S-a gîndit la chipul lui Stokehurst, atunci cînd cîntase acel vals. O privise cu un soi

de fascinație agonizantă. Ce amintiri îi reveniseră odată cu acordurile muzicii? Probabil că nu erau prea numeroși cei care să-l fi văzut așa. Stokehurst părea un bărbat care punea mare preț pe autocontrol. Poate că îi convinsese pe ceilalți și pe el însuși că totul revenise la normal, dar încă mai suferea: Era o atitudine complet diferită de cea a mamei ei, după moartea tatălui. „Știi că dragul tău tată ar fi vrut să mă știe fericită" îi spunea adesea mama. „El este acum în ceruri, dar eu sînt încă vie. Tatăl tău nu ar avea nimic împotrivă să am prieteni bărbați, așa că nici tu nu ar trebui să ai. Înțelegi, Tasia?"

Dar Tasia nu înțelegea. Îi displăcea ușurința cu care mama ei își revenise după moartea lui Ivan. Acum începea să regrete felul aspru în care o judecase pe Marie. Poate că ar fi trebuit ca doliul ei să fie mai lung, poate că era superficială, poate că avea prea mulți prieteni în rîndul bărbaților... dar măcar nu avea răni ascunse, dureri purulente. Era mai bine să trăiești pe deplin decît să fii mereu bîntuit de amintirea a ceea ce ai pierdut.

Luke nici nu știa încotro se îndrepta. A continuat să meargă pînă cînd a ajuns în dormitorul lui. Doar cu soția lui împărțise patul masiv, cu baldachin din mătase de culoarea fildeșului. Era un teritoriu sacru. Nu avea să primească nici o altă femeie acolo. El și Mary petrecuseră în acel pat prima lor noapte împreună. O mie de nopți împreună. O ținuse în brațe cînd fusese însărcinată și-i fusese alături cînd o născuse pe Emma.

În minte îi răsuna valsul acela. Melodia îi lovea cu putere în creier. Cu un geamăt s-a așezat pe marginea patului. Și-a cuprins capul în mîini, ca și cum ar fi încercat să împiedice amintirile: îi fusese foarte greu dar reușise să accepte moartea lui Mary. Doliul se sfîrșise demult. Avea familie și prieteni, o fiică pe care o iubea, o amantă frumoasă și o viață ocupată. Însă momentele de singurătate erau cele mai grele. Fusese prieten cu Mary încă din copilărie, cu mult înainte să se îndrăgostească. Era prima la care alerga să-i împărtășească necazuri sau bucurii, să caute alinare sau să-și verse amarul. Cînd murise își pierduse nu numai soția ci și pe cea mai bună prietenă. Numai Mary ocupase acel loc din inima lui. Iar acum acesta era dureros de gol.

O revedea ca prin vis pe Mary așezată la pian, cu părul strălucind în lumină. Cînta valsul acela...

– Nu e minunat? Îl întrebase Mary, iar degetele îi dansau pe clape. Încep să mă pricep.

– Da, încuviințase el, zîmbind. Dar îl cînți de luni întregi, Mary Elizabeth. N-ai vrea să încerci și altul? Așa, pentru variație?

– După ce-l cînt perfect pe acesta.

– Dar am început să-l aud și noaptea, în somn, se plînsese el.

– Bietul de tine, îl compătimise ea, continuînd să cînte. Îți dai seama cît ești de norocos că am ales o asemenea piesă divină să te chinui?

Îi pusese două degete sub bărbie și o sărutase apăsat.

– Te-aș chinui și eu, a amenințat-o.

Ea a rîs:

– Sînt sigură că o vei face, dragul meu. Dar acum fugi și lasă-mă să exersez. Citește o carte, pufăie din pipă, împușcă ceva...ce fac bărbații de obicei.

Luke îi atinsese sînii plini:

– De obicei preferă să facă dragoste cu soțiile lor.

– Cît de burghez! murmurase ea, arcuindu-se spre palmele lui. Mai bine te-ai duce la club să discuți politică. Și apoi, este miezul zilei.

El o sărutase pe gît.

– Vreau să te văd goală în lumina soarelui. Vino în pat. Îi ignorase protestele și o luase pe sus.

– Dar exercițiile mele...

– Mai tîrziu.

– N-o să fac niciodată ceva măreț în viață, spusese ea. Dar la moartea mea se va spune: „ a cîntat perfect acest vals". Se uitase peste umăr la pianul pe care îl abandona.

Luke își amintea totul cu un zîmbet dulce-amar.

– L-ai cîntat perfect, Mary, a șoptit.

– Domnule? Vocea valetului a rupt vraja. Luke a ridicat privirea. Biddle stătea în fața lui, cu brațul plin de cămăși albe și cravate. Ați spus ceva, domnule?

Luke a inspirat adînc. Ecoul valsului se îndepărta.

– Împachetează-mi niște schimburi, Biddle. Voi rămîne la Londra în noaptea asta.

Valetul nici nu a clipit. Era o cerere pe care o mai auzise de sute de ori. Toată lumea știa ce însemna asta. În noaptea asta avea să-i facă o vizită lady-ei Iris Harcourt.

Tasia stătea în fața pianului atunci cînd Emma s-a întors în camera de muzică. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albastră, care îi punea ochii în evidență.

– Am luat micul dejun, i-a spus. Sînt gata de lecții.

Tasia a dat din cap.

– Haide să alegem niște cărți din bibliotecă.

Emma s-a apropiat de pian și l-a atins ușor. O notă muzicală s-a înălțat în aer.

– Cîntai vasul mamei. Întotdeauna m-am întrebat cum sună.

– Nu ți-o amintești cîntîndu-l?

– Nu, dar doamna Knaggs mi-a spus că îi plăcea în mod special un anumit vals. Papa nu a vrut să-mi spună niciodată care era.

– Pentru că este dureros pentru el, sînt sigură.

– Mi-l cînți tu, domnișoară Billings?

– Nu cred că lordul Stokehurst îmi va permite.

– După ce pleacă. L-am auzit pe Biddle, valetul lui, spunînd că tata își vizitează amanta în seara asta.

Tasia era uimită de franchețea copilei.

– Știi tot ce se petrece în casă, așa-i?

– Da, domnișoară Billings. Era pe punctul de a izbucni în plîns.

Tasia i-a zîmbit și a strîns-o de mînă.

– Ți-l cînt după ce pleacă. De cîte ori vrei tu.

Emma și-a tras nasul și s-a șters la ochi cu mîna.

– Nu știu de ce plîng atît. Lui Papa nu-i place deloc.

– Eu știu de ce. Tasia a luat-o de mînă și s-au așezat amîndouă pe o sofa. Uneori, atunci cînd crești, simți că emoțiile te copleșesc și nu le poți ține în frîu.

– Da, a spus Emma dînd energic din cap. Este îngrozitor. Parcă dau pe dinafară în cele mai nepotrivite momente și mă simt ca o proastă.

– Așa se simt toate fetele de vîrsta ta.

– Chiar și tu? Nu mi te imaginez plîngînd, domnișoară Billings.

– Bineînțeles că și eu am plîns. În anii care au urmat morții tatălui meu aproape că nu am făcut nimic altceva. Pentru mine era cea mai importantă persoană din lume. După ce a dispărut, am avut impresia că nu mai am cu cine vorbi. Izbucneam în lacrimi la cea mai mică provocare. Dar cu timpul a trecut și așa îți va trece și ție.

– Sper, i-a răspuns Emma. Lacrimile i se uscaseră pe obraji. Domnișoară Billings, erai mică atunci cînd a murit tatăl tău?

– Eram cam de vîrsta ta.

– Și te-au obligat să porți rochii negre?

– Da, am purtat doliu un an și o lună.

– Papa a spus că eu nu trebuie să port. Nu m-a lăsat să port nici cînd a murit verișoara Letty. A spus că-l întristează să mă vadă în negru.

– Foarte înțelept din partea lui. Să porți doliu este foarte greu. Tasia a închis capacul pianului și i-a făcut semn Emmei să se ridice. Haide în bibliotecă. Avem de lucru, *ma chère mademoiselle*.

Iris, lady Harcourt era în dormitorul ei și se admira în oglinda imensă. Aceasta fusese așezată astfel încît să se vadă în întregime, după ce se îmbrăca, dar îi descoperise și alte întrebuințări mai interesante. Era îmbrăcată într-o rochie aurie care îi punea în valoare pielea de culoarea piersicii și părul roșu. Îi luase o zi întreagă să se pregătească. Făcuse o baie cu săruri aromate, se îmbrăcase cu ajutorul cameristei și-și ondulase părul cu fierul încins.

Luke intrase neanunțat și stătea acum sprijinit de tocul ușii. O privea zîmbind. Iris era genul de femeie care îi plăcuse dintotdeauna, o roșcată plină de căldură, de un farmec relaxat. Trupul ei voluptuos era mereu strîns încorsetat iar picioarele lungi erau puse în evidență de fustele drapate. Sînii generoși erau mereu acoperiți, pentru că nu avea nevoie să și-i dezvăluie. Bogăția decolteului vorbea de la sine.

Și-a dat seama că era privită și s-a întors brusc.

– Dragule. Nici nu te-am auzit. Ce cauți aici?

– Într-o vizită-surpriză. S-a desprins de tocul ușii și s-a apropiat fără grabă. Bună, i-a șoptit și a sărutat-o.

Iris s-a lipit de el și a oftat, încîntată. L-a cuprins pe după umeri.

– Chiar că este o surpriză, i-a spus. După cum vezi, sînt deja îmbrăcată. Trebuie să ies. S-a înfiorat cînd el a mușcat-o în joacă de gît. Sînt invitată la o petrecere, a reușit să spună.

– Trimite-le scuzele tale.

– Dacă nu vin vor fi în număr impar. Și apoi, sînt așteptată. A rîs cînd Luke a început să-i desfacă nasturii rochiei. Nu, dragule. Ce-ai zice dacă ți-aș promite să plec devreme și să vin la tine? Așa ești mulțumit?

– Nu. Trecuse deja la al doilea nasture. Nu te duci deloc.

Iris s-a încruntat, dar respirația i se accelerase deja.

– Ești cel mai arogant bărbat din cîți am cunoscut. Și nu știi deloc ce înseamnă să faci compromisuri. Nu zic că nu ai dreptate în majoritatea cazurilor, dar trebuie să mai lucrăm la temperamentul tău.

Luke i-a trecut mîna prin păr, distrugîndu-i coafura elaborată.

– Au trecut secole de selecții pînă să se obțină un specimen ca mine. Ar fi trebuit să-i vezi pe primii Stokehurst. Nici un motiv de laudă, crede-mă.

– Oh, te cred. Pun pariu că erau niște sălbatici. A făcut ochii mari cînd el a lipit-o de trupul lui excitat. Gura lui se juca cu ea. Iris a gemut ușurel, uitînd complet de petrecere. Luke era un amant generos și experimentat care știa să o aducă în pragul nebuniei. Îi plăcea să o ațîțe, să o facă să-l implore, să o lase extenuată și satisfăcută. Lasă-mă măcar să-mi dau corsetul jos, i-a șoptit. Aproape că am leșinat data trecută.

Luke a zîmbit.

– Asta pentru că încetezi să mai respiri exact în momentele cele mai importante. A terminat de desfăcut nasturii și rochia a căzut pe podea. A prins cu cîrligul șnurul juponului și șireturile corsetului, eliberîndu-i trupul voluptuos.

– Ar trebui să aștepți, așa cum fac ceilalți bărbați, i-a spus Iris. Nu este deloc civilizat să sfîșii lenjeria unei doamne, ca un pirat.

– Poți să o sfîșii și tu pe-a mea, i-a răspuns el.

– Cît de generos ești. Cît de... Restul cuvintelor s-au pierdut sub săruturile lui.

Cîteva ore mai tîrziu stăteau îmbrățișați în dormitorul întunecat, luminat doar de cîteva lumînări. Iris torcea mulțumită în timp ce Luke o mîngîia pe coapsă.

– Dragule, i-a șoptit ea întorcîndu-se cu fața spre el. Vreau să te întreb ceva.

– Mmm. Luke a continuat să țină ochii închiși, atingîndu-i pielea cu vîrful degetelor.

– De ce nu te însori cu mine?

Luke a întors capul și a privit-o gînditor. În toți anii care trecuseră de cînd o cunoscuse nu se gîndise niciodată să se însoare cu Iris. Aveau vieți separate și aveau nevoie unul de celălalt doar într-un mod superficial. Între ei era prietenie și pasiune, suficient pentru ca întîlnirile lor să fie mereu plăcute.

– Nu ții la mine? l-a încolțit Iris.

– Sigur că țin la tine. A bătut-o ușor pe șold și s-a uitat în ochii ei. Dar nu am de gînd să mă însor cu nimeni, Iris, și o știi prea bine.

– Dar ne simțim bine împreună. Și nu există nici un suflet pe lumea asta care să aibă ceva împotriva căsătoriei noastre. Sau care să fie surprins.

El a ridicat din umeri, stînjenit. Nu putea nega asta.

– Fidelitatea este cea care te reține? Iris s-a ridicat într-un cot. Nu te voi opri să mergi și în paturile altor femei, dacă de asta ai nevoie. Nu-ți voi răpi libertatea.

Luke și-a trecut mîna prin păr, surprins.

– Să am libertatea de a face sex cu femei pentru care nu

simt nimic? l-a zîmbit ironic. Îți mulțumesc, am mai făcut-o. Și nu mi s-a părut deloc satisfăcător. Nu, nu am nevoie de genul acesta de libertate.

– Dumnezeule! Tu chiar ești născut pentru a fi soțul cuiva.

– Al lui Mary, a spus, aproape neauzit.

Iris s-a încruntat.

– De ce doar al ei?

Luke a tăcut cîteva clipe, alegîndu-și cuvintele cu dificultate.

– După moartea ei am înțeles că o parte din mine a dispărut pentru totdeauna. Nu am prea multe de oferit unei femei, contrar a ce gîndești tu. Nu aș fi deloc un soț bun. N-aș mai fi așa cum am fost pentru ea.

– Dragule, versiunea ta de soț nu prea bun depășește cu mult încercările altora. Erai foarte tînăr atunci cînd ai pierdut-o pe Mary și totuși susții că nu vei mai iubi niciodată? Ai doar treizeci și patru de ani. Trebuie să-ți dorești o familie, mai mulți copii...

– O am pe Emma.

– Nu crezi că-și dorește frați sau surori?

– Nu.

– Bine, atunci. Nici eu nu mă topesc după ei.

– Iris, i-a spus Luke cu blîndețe. Nu mă însor, nici cu tine nici cu altcineva. Nu-mi doresc mai mult decît am deja. Dacă relația noastră te face nefericită, dacă ai nevoie de mai mult, eu te voi înțelege. Știu destui bărbați care abia așteaptă șansa de a se însura cu tine și Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să le stau în cale.

– Nu. Iris a rîs, dar era îngrijorată. Am fost lacomă, bănuiesc. Mi-ar fi plăcut să dorm în patul tău în fiecare noapte, să trăiesc în casa ta și să le arăt tuturor că sînt a ta. Dar asta nu înseamnă că sînt nemulțumită cu ceea ce am. Nu trebuie să te simți vinovat. Nu mi-ai făcut nici o promisiune. Ai avut mare grijă să nu-mi faci. Dacă asta e tot ce-mi poți dărui, vreau să știi că este oricum mai mult decît mi-aș dori din partea altuia.

– Nu e adevărat, i-a răspuns posac Luke, dorindu-și să fi putut să fie așa cum își dorea ea. Nu se simțea în stare să trăiască alături de o femeie care îl iubea, știind că el nu o iubea la rîndul lui. Ar fi fost doar un simulacru de căsătorie, o parodie a ceea ce avusese cu Mary.

– Este adevărat, a insistat Iris. Sînt întotdeauna sinceră cu tine, Luke.

El i-a sărutat umărul, ferindu-și în continuare privirea.

– Știu.

– Tocmai de aceea îți voi spune ceva. De la moartea lui Mary nu ți-ai îngăduit să mai iubești, dar într-o zi se va întîmpla. Nu vei fi în stare să împiedici dragostea. Și mi-aș dori să te îndrăgostești de mine.

Luke i-a prins mîna într-a lui și i-a sărutat vîrful degetelor.

– Dacă aș mai putea iubi la fel, pe tine te-aș alege. Ești o femeie bună, Iris.

Ea s-a așezat deasupra lui.

– Trebuie neapărat să corectez această impresie. De fapt sînt chiar obraznică.

Luke a rîs și s-a rostogolit deasupra ei, potrivindu-se între coapsele ei voluptuoase. A sărutat-o ușor, provocator.

– Vreau ca în noaptea asta să ai parte doar de plăcere.

– Așa este mereu. A oftat cînd mîna lui a început să-i hoinărească pe trup.

– De data asta am ceva special în minte.

Trecuseră două săptămîni de la sosirea Tasiei la Southgate Hall și deja intrase într-o plăcută rutină. Era o binecuvîntare să locuiască într-un loc atît de tihnit, după ultimele luni traumatizante. Fusese atîta timp obiectul suspiciunilor și acuzațiilor încît acum era recunoscătoare pentru șansa de a se pierde în fundal. Alicia Ashbourne avusese dreptate – nimeni nu o observa pe guvernantă. Servitorii erau amabili cu ea, dar nu erau tocmai dornici să o primească în grupul lor. Și era prea departe – social vorbind – de lordul Stokehurst și de invitații săi ca să merite atenția lor. Trăia între cele două lumi. Nu era doar izolată, dar nu părea în stare să renunțe la rezerva ei în fața nimănui. Cu excepția Emmei. Nu reușea să se încreadă în nimeni, nici măcar în ea însăși. Se temea de propriile sentimente și mai presus de toate se temea să-și amintească cele întîmplate în noaptea în care murise Mikhail Angelovski.

Avea des coșmaruri cu Mikhail, viziuni cu sînge și cuțite. Mai rău decît atît, existau momente peste zi cînd avea brusc în fața ochilor fața lui Mikhail, îi vedea mîinile, îi auzea vocea, vedea camera în care fusese ucis... iar dacă clipea, viziunile dispăreau. Toate astea îi dădeau o stare de nervozitate, pentru că nu știa cînd va veni următorul moment în care va avea din nou viziuni cu vărul ei mort.

Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru Emma, care îi solicita permanent atenția și timpul. Îi făcea bine să se mai gîndească și la altcineva în afară de propria persoană, la cineva ale cărei nevoi erau mai presante decît ale ei. Copila era extrem de izolată. Tasia își dădea seama că avea nevoie de compania unor fete de vîrsta ei, dar din nefericire nimeni din împrejurimi nu avea fete de vîrste apropiate.

Tasia și Emma făceau lecții șase ore pe zi, învățînd de toate, de la Homer la cum se folosea corect o pilă de unghii. Nu erau omise nici rugăciunile zilnice, pentru că tot Emma învățase despre credință doar sporadic, de la servitori și uneori de la tatăl ei. Emma absorbea totul cu o ușurință surprinzătoare. Era intuitivă și avea o percepție care o uimise pe Tasia. Emmei nu-i scăpa niciodată nimic. Avea o curiozitate fără margini care o făcea să cerceteze tot ce o înconjura, și pe toți. Orice bîrfă de pe domeniu era descoperită și apoi analizată temeinic.

Aceasta era imaginea Emmei despre lume: optzeci de oameni care munceau ca un mecanism bine uns pentru ca domeniul să funcționeze. Patruzeci erau servitori ai casei în timp ce ceilalți munceau la grajduri, la grădini și la moară. Doi servitori erau angajați doar ca să spele geamuri. Majoritatea lor lucrau de ani buni acolo și erau puțini cei care plecau. Așa cum îi spusese și doamna Plunkett, personalul de la Southgate Hall era tratat cum se cuvenea. Și chiar dacă nu ar fi fost, tot nu ar fi plecat, pentru că de lucru nu se prea găsea iar viața era foarte nesigură.

– Ceva se întîmplă cu Nan, i-a spus Emma Tasiei într-o zi.

Stăteau în grădină, înconjurate de cărți și beau limonadă. Ai observat cît de ciudat arată în ultima vreme? Doamna Knaggs spune că e doar un rău trecător, din cauza primăverii, dar eu nu prea cred. Cred că e îndrăgostită de Johnny.

– Cine e Johnny?

– Unul dintre lachei. Cel înalt, cu nasul încovoiat. De cîte ori îl vede, Nan se înghesuie cu el în cîte un colț. Uneori stau de vorbă și se sărută, dar în majoritatea timpului plînge. Sper să nu mă îndrăgostesc niciodată. Nimeni nu pare prea fericit cînd este îndrăgostit.

– Emma, nu trebuie să-i spionezi pe servitori. Oricine are dreptul la intimitate.

– Dar nu-i spionez, a spus indignată Emma. Numai că nu pot să nu observ anumite lucruri. Și n-ar trebui să-i iei apărarea lui Nan. Toată lumea știe cît de oribil se poartă cu tine. Ea ți-a luat tabloul din cameră.

– Este o icoană, a murmurat Tasia. Și nu ai nici o dovadă că ea a făcut-o.

Cu cîteva zile în urmă Tasia descoperise că prețioasa ei icoană dispăruse. Fusese foarte tristă. Icoana nu avea o altă valoare decît cea sentimentală. Făcea parte din trecutul ei. Cel care o furase nu avea să știe cît de mult o îndurerase. Tasia o implorase pe doamna Knaggs să nu caute în camerele servitorilor.

– N-ar face decît să-i înverșuneze împotriva mea. Nu vreau să se simtă cineva stînjenit. Era doar o icoană pe lemn, fără importanță.

– Ba era importantă, i-a spus doamna Knaggs. Am văzut

că o ținеai la loc de preț, pe scaunul acela. Însemna ceva pentru tine, să nu-mi spui că nu este așa.

– Nu am nevoie de icoane sau de nimicuri care să-mi amintească de credința mea. Trebuie doar să mă uit pe fereastră, spre pădure și să văd cît este de frumoasă.

– Ești tare drăguță, dar cele întîmplate nu te privesc doar pe tine. Aici nu a mai dispărut nimic, niciodată. Dacă nu vor fi repercusiuni vor dispărea și altele.

– Nu cred că se va întîmpla asta, i-a spus ferm Tasia. Vă rog, nu încurajați suspiciunea în rîndul servitorilor. Și mai presus de toate nu-i pomeniți nimic lordului Stokehurst. Nu este necesar.

Doamna Knaggs acceptase fără tragere de inimă să treacă totul cu vederea, dar murmurase ceva cum că ar fi vrut totuși să se uite sub salteaua lui Nan.

Vocea Emmei a readus-o pe Tasia în prezent.

– Nan merită să fie nefericită. Nu e deloc drăguță.

– Nu avem dreptul să-i judecăm pe alții, i-a spus Tasia cu blîndețe. Doar Dumnezeu poate să vadă ce este în inima fiecăruia.

– Dar tu nu o urăști pe Nan?

– Nu. Îmi pare rău pentru ea. Trebuie să fie groaznic să fii într-atît de nefericită încît să-ți dorești ca și cei din jurul tău să fie la fel.

– Așa cred și eu. Dar nu ar trebui să o compătimești. Își atrage nefericirea asupra ei.

În seara aceea, după cină, Tasia a aflat mai multe despre necazurile lui Nan. Servitorii obișnuiau să se strîngă seara în

camera de lîngă bucătărie. Erau acolo doamna Knaggs, Seymuour și Biddle, doamna Plunkett, servitorul care avea în grijă vinurile, șeful valeților și șefa cameristelor. Își tăiau cîte o felie dintr-o roată de caşcaval iar o servitoare le-a adus cafea și dulciuri. Tasia a luat un biscuit și a mușcat din el tăcută, ascultîndu-i pe ceilalți.

– Vreo veste de la Nan? a întrebat-o șefa cameristelor pe doamna Knaggs. Am auzit ce a făcut mai devreme.

Doamna Knaggs a sorbit din cafea.

– Tare urît. Doctorul i-a dat un purgativ și i-a spus că va fi bine. Dar stăpînul a fost foarte nemulțumit cînd a aflat. Mi-a spus să o concediez mîine dimineață și să o trimit înapoi în sat.

– E cineva cu ea acum? a întrebat doamna Plunkett.

– Nu. Și oricum nu este nimic de făcut. Trebuie doar să-și golească stomacul. Și pentru asta nu are nevoie de ajutor. Mai mult, nici una dintre fete nu o place într-atît încît să vrea să stea cu ea.

– Și tînărul? a întrebat Seymour, încruntat.

Menajera a clătinat din cap cu tristețe.

– Neagă orice responsabilitate.

Tasia se uita nedumerită la ceilalți. Ce știau ei și ea nu?

– Ce i s-a întîmplat lui Nan? a întrebat.

Nu-i stătea în obicei să intervină în discuție, așa că ceilalți au privit-o uimiți. Într-un final, doamna Knaggs i-a răspuns:

– N-ai auzit nimic? Bineînțeles că nu, doar îți petreci întreaga zi cu Emma. E foarte neplăcut. Nan are un iubit. Iar acum... suportă consecințele.

– Este însărcinată? a întrebat Tasia. Cîțiva au ridicat din sprîncene, deranjați de felul ei direct de a vorbi.

– Da. A încercat să se ascundă de noi. Și ca să încerce să-și rezolve problema a luat un pumn de pastile și a băut o sticlă întreagă de ulei ca să scape de copil. N-a reușit decît să-și facă rău, biata de ea. Din fericire copilul nu a pățit nimic. Iar acum va fi concediată și probabil că va ajunge pe străzi. Doamna Knaggs s-a încruntat și a clătinat din cap, ca și cum nu voia să mai discute despre asta.

– Măcar n-o să te mai supere, domnișoară Billings, i-a spus șefa cameristelor.

Tasia era oripilată.

– Și nu este nimeni cu ea?

– Nu este nevoie, i-a răspuns doamna Knaggs. A văzut-o deja doctorul. Am avut eu grijă să ia toate medicamentele pe care i le-a recomandat. Nu trebuie să-ți faci griji, dragă. Poate că Nan își va învăța în sfîrșit lecția. Doar propria ei prostia a adus-o aici.

Nu i-a fost deloc greu să găsească unde era camera lui Nan. De dincolo de ușă se auzea cum icnea și cum voma. Tasia a bătut la ușă și a intrat. Camera era mai mică decît a ei, cu un singur geam și pereții acoperiți cu un tapet cenușiu. S-a dat un pas înapoi din cauza mirosului îngrozitor. Nan era chircită în pat.

– Pleacă de aici! i-a spus cu voce slabă și s-a aplecat din nou peste lighean.

– Am venit să văd dacă te pot ajuta cu ceva, i-a spus Tasia îndreptîndu-se spre geam. L-a întredeschis, lăsînd aerul proas-

păt să pătrundă înăuntru. S-a apropiat de pat și s-a speriat văzînd cît de palidă era Nan.

– Pleacă, a gemut Nan. O să mor.

– N-o să mori. Tasia s-a dus spre vasul cu apă. Lîngă el era un teanc de cîrpe, toate ude și murdare. A căutat în mînecă și a scos batista pe care a umezit-o.

– Te urăsc, i-a spus Nan. Pleacă.

– Lasă-mă să te spăl puțin pe față și apoi plec.

– Ca să le spui celorlalți... că ești un înger... a acuzat-o Nan. S-a aplecat din nou deasupra ligheanului. A urmat un alt spasm violent și a vărsat din nou. Cînd s-a liniștit s-a sprijinit de perne, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji.

– Cred că o să-mi vărs și mațele.

Tasia s-a așezat cu grijă pe marginea patului.

– Nu te mișca. Ești murdară pe față.

Nan a rîs slab.

– Mă întreb de ce. Vărs de patru ore fără întrerupere... A tăcut cînd Tasia i-a șters cu batista obrajii și bărbia.

Tasia nu mai văzuse pe nimeni atît de bolnav. I-a dat cu blîndețe deoparte părul care i se lipise de față.

– Ai ceva cu care să ți-l prind? a întrebat-o. Fata i-a făcut semn spre o cutie de la capul patului. Tasia a căutat în ea și a dat peste un pieptăn și cîteva panglici. Avea părul prea încîlcit ca să i-l poată pieptena cum se cuvenea, așa că s-a mulțumit să i-l prindă la ceafă. Gata, a spus ea. Măcar așa nu o să-ți mai vină în ochi.

Nan o privea cu ochi fierbinți, inflamați.

– De ce-ai venit?

– Nu mi s-a părut drept să fii singură.

– Știi... totul? a făcut semn spre abdomenul ei.

Tasia a dat din cap.

– Să nu mai iei nimic, Nan. Nici pastile, nici vreo poțiune. O să-i faci rău copilului.

– Asta era și ideea. M-am gîndit să mă arunc din capul treptelor, de pe scara din hambar... orice, numai să scap de el. S-a înfiorat. Te rog, mai stai puțin. Simt că n-o să mor dacă rămîi cu mine.

– Bineînțeles că n-o să mori, a liniștit-o Tasia, mîngîind-o pe păr. Totul va fi bine.

Nan a început să plîngă.

– Ești un înger, i-a șoptit nefericită. Cum de ai un chip atît de blînd? Ca acela din tabloul tău. Eu l-am luat, să știi.

Tasia i-a făcut semn să tacă.

– Nu contează.

– Am crezut că-mi va aduce pacea, așa cum ți-a adus-o ție. Dar nu a fost așa.

– Nu-i nimic. Nu plînge.

Nan s-a agățat de fustele Tasiei de parcă era ultima ei confesiune.

– Nu mai vreau să trăiesc. Johnny nu mă vrea. Spune că e doar vina mea, nu e și a lui. Familia mea e săracă. N-or să mă primească înapoi, și cu un bastard de gît. Dar nu sînt o fată rea, domnișoară Billings. Trebuia să fiu a lui. Îl iubesc.

– Înțeleg. Nu te mai obosi, Nan. Trebuie să-ți cruți forțele.

– De ce? a întrebat cu amărăciune fata, lăsîndu-și capul să cadă pe pernă.

– Trebuie să fii puternică.

– Nu am bani, nici slujbă, nici bărbat...

– O să ai ceva bani. Lordul Stokehurst va avea grijă de asta.

– Nu-mi datorează nici un șiling.

– Totul va fi bine, i-a promis Tasia ferm. I-a zîmbit și s-a ridicat. Mă duc să le spun să-ți aducă cearșafuri curate. Trebuie să-ți schimbăm patul. Mă întorc în cîteva minute.

– Bine, a șoptit Nan.

Tasia a ieșit din cameră și a pornit în căutarea doamnei Knaggs. Menajera tocmai o instruia pe una dintre fete cum să curețe vasele.

– Ai fost la Nan, i-a spus doamna Knaggs de îndată ce i-a văzut expresia. Aș fi preferat să n-o faci.

– Îi este foarte rău, a spus Tasia cu gravitate.

– Nu mai e nimic de făcut pentru ea. Va pleca în curînd.

Tasia era surprinsă de asprimea femeii.

– Nu văd nici un rău în a încerca să-i alinăm suferința. Mă poate ajuta o fată să-i duc sus niște cearșafuri curate?

Doamna Knaggs a clătinat din cap.

– Le-am spus tuturor să nu aibă de-a face cu ea.

– Dar nu este leproasă, doamnă Knaggs. E doar însărcinată.

– Nu vreau ca fetele celelalte să fie expuse influenței ei imorale.

Tasia a fost tentată să-i răspundă sarcastic dar și-a mușcat limba.

– Doamnă Knaggs, a rostit cu grijă, nu spune una din porunci să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți? Iar cînd fariseii au adus-o pe adulterină în fața Domnului și L-au întrebat dacă trebuie să arunce cu pietre, nu a spus El...

– Da știu. Să ridice primul piatra cel fără de păcat. Îndrăznesc să spun că știu *Biblia,* așa ca orice om. Ai dreptate. Voi da instrucțiuni să i se aducă cearșafuri curate și apă proaspătă.

Tasia a zîmbit.

– Mulțumesc. Și încă ceva... Știți cumva dacă lordul Stokehurst se întoarce în seara asta?

– Rămîne peste noapte la Londra. A privit-o cu subînțeles. Mă pricepi...

– Da, pricep. Ce ironie, și-a spus Tasia. Un bărbat putea umbla din floare în floare, era chiar încurajat să o facă. Lordul Stokehurst era liber să-și satisfacă plăcerile. Nici măcar Johnny lacheul nu trebuia să-și asume răspunderea pentru copil. Doar Nan era cea care plătea prețul.

Doamna Knaggs a privit-o întrebător.

– Dorești să discuți ceva cu stăpînul, domnișoară Billings?

– Poate aștepta pînă mîine.

– Sper că nu vrei să discuți cu el despre situația lui Nan. Stăpînul a luat deja o hotărîre și nimeni nu-i nesocotește niciodată ordinele. Sper că nu vei fi într-atît de nesăbuită încît să aduci acest subiect în discuție.

– Bineînțeles că nu, a spus Tasia. Mulțumesc, doamnă Knaggs.

Luke s-a întors mai tîrziu ca de obicei de la plimbarea călare în compania Emmei și s-a închis imediat în bibliotecă, pentru că avea de lucru. Administrarea a trei domenii și a altor proprietăți implica o corespondență nesfîrșită cu arendași și avocați. Între două scrisori mai verifica dosare. Liniștea era

tulburată doar de ticăitul ceasului de pe șemineu. Era într-atît de concentrat încît nici nu a auzit bătaia în ușă. A auzit-o abia pe a doua, care a fost ceva mai puternică.

– Intră. Luke nu s-a întrerupt din scris. Sînt ocupat, a mormăit el. Dacă nu este ceva foarte important, nu vreau să fiu deranj... S-a oprit cînd a văzut cine intrase. Domnișoara Billings. Pînă acum, întîlnirile lor fuseseră rare și impersonale, absolut întîmplătoare. Schimbaseră cîteva cuvinte despre Emma, pe hol, în rest observase că guvernanta îl evita pe cît posibil. Nu părea să-i facă plăcere să se afle în aceeași cameră cu el. Nici o femeie nu mai fusese atît de rece cu el, de distantă.

Ca de obicei, chipul îi era palid și tensionat. Era firavă, avea talia într-atît de subțire încît i-o putea cuprinde în palme: cînd își mișca ușor capul, părul negru de abanos îi strălucea în lumină. Îl privea cu ochii aceia exotici, semănînd cu o pisică flămîndă. Se trezise alături de lady Harcourt cea voluptuoasă și caldă, iar prezența guvernantei aproape că-l irita.

Nu avea idee de ce o plăcea Emma atît de tare. Și totuși Emma părea fericită, așa cum nu mai fusese de luni întregi. Luke se temea că fiica lui se atașa prea tare de guvernantă. Și era păcat, de vreme ce domnișoara Billings avea să plece cît de curînd. Trecuse deja jumătate din lună. Emma va trebui să se obișnuiască cu altcineva. Nu conta cît bine îi făcea guvernanta fetei, tot nu putea să rămînă. Luke nu avea încredere în ea. Era alunecoasă, misterioasă și trufașă... și semăna cu o pisică. Iar el ura pisicile.

– Ce dorești? a întrebat-o scurt.

– Aș dori să discutăm ceva, domnule. Este vorba de una dintre cameriste, Nan Pitfield.

Luke a strîns din ochi. Nu se așteptase la asta.

– Cea care a fost concediată.

– Da, domnule. Se îmbujorase ușor. Toată lumea știe de ce a fost nevoită să plece. Bărbatul cu care a făcut copilul – unul dintre lachei, înțeleg – nu vrea să-și asume această responsabilitate. Am venit să cer niște bani pentru Nan, să supraviețuiască pînă va putea munci din nou. Provine dintr-o familie săracă. Îi va fi greu să-și găsească de lucru în altă parte, și oricum nu va primi mai mult de cinci lire pe an...

– Domnișoară Billings, a întrerupt-o el, Nan ar fi trebuit să se gîndească la toate astea înainte să aibă o aventură.

– Nu-i trebuie mult, a insistat guvernanta. Cîteva lire care oricum nu contează pentru un lord...

– Nu am de gînd să răsplătesc o servitoare care nu și-a făcut treaba cum trebuie...

– Nan muncește din greu, domnule...

– Hotărîrea mea este luată. Îți sugerez să te concentrezi la ceea ce trebuie să faci – să-i dai lecții fiicei mele.

– Dar tatăl lui ce fel de lecție îi dă, domnule? Ce să înțeleagă Emma din purtarea lui? Nu dai deloc dovadă de compasiune sau de milă. De ce trebuie ca servitorii să fie pedepsiți doar pentru că au nevoi ca oricare alt om? Nu sînt de acord cu ce a făcut Nan, dar asta nu înseamnă că o condamn pentru că a încercat să găsească un dram de fericire. Nan se simțea singură și i-a cedat bărbatului care i-a spus că o iubește. Chiar trebuie să sufere pentru asta tot restul vieții?

– Destul, i-a spus el cu neașteptată blîndețe.

– Nu-ți pasă deloc de servitorii tăi, a continuat ea, fără să mai țină cont de nimic. Oh, le dai unt și lumînări la discreție –

un preț mic în schimbul căruia apari în ochii tuturor ca un stăpîn generos. Dar cînd vine vorba să-ți ajuți cu adevărat un servitor, ei bine, atunci nu poți fi deranjat. Nu poți s-o alungi pe Nan și să nu te intereseze că va flămînzi, că va ajunge să se prostitueze...

– Ieși afară. Luke s-a ridicat brusc în picioare iar vîrful cîrligului a zgîriat masa, distrugînd piesa veche de mobilier.

Guvernanta nu s-a clintit.

– Chiar ești într-atît de pur încît să te simți îndreptățit să o judeci? Dacă nu mă înșel, de-abia te-ai întors de la amantă!

– Ești pe cale să pleci odată cu Nan.

– Nu-mi pasă, a spus cu înflăcărare. Prefer să stau pe străzi decît să trăiesc sub același acoperiș cu un om lipsit de inimă, cu un ipocrit!

Luke a explodat. A ocolit biroul și a prins-o de partea din față a rochiei. Ea a tresărit, speriată. Luke a scuturat-o, abținîndu-se să nu o strîngă de gît.

– Nu știu cine naiba ai fost înainte de a veni aici, i-a spus printre dinți, dar acum ești o servitoare. Servitoarea *mea*. Așa că mă vei asculta fără să pui întrebări. Cuvîntul meu este cel care contează în orice privință. Iar dacă mă mai sfidezi o singură dată... S-a oprit brusc. Se temea de ce îi mai putea spune.

Ea nu și-a ferit privirea, deși ochii i se măriseră de spaimă. Și-a pus mîinile pe mîna lui, neajutorată. A încercat să spună „nu" dar nu a reușit să scoată nici un sunet. Luke respira sacadat: dorința de a domina, de a cuceri era copleșitoare. Sîngele îi fierbea de dorințe masculine primitive. Ea era mică

și slabă. A tras-o mai aproape, forțînd-o să se sprijine de el ca să-și mențină echilibrul. Pielea îi mirosea a săpun și a trandafiri. Nu s-a putut abține și a plecat capul ca să-i poată inspira aroma. Carnea îi ardea de dorințe și senzații. Ar fi vrut să o pună pe birou și să o posede acolo și atunci. Voia să o simtă arcuindu-se sub el, cu unghiile înfipte în carnea lui, dorindu-l și mai adînc în ea. A închis ochii, încercînd să alunge acea imagine.

– Te rog, a șoptit ea.

Luke i-a dat drumul și s-a întors cu spatele, rușinat de reacția trupului său.

– Ieși afară, i-a spus răgușit.

I-a auzit mai întîi fustele foșnind, apoi a auzit-o cum se lupta cu clanța. Ușa s-a închis cu zgomot în urma ei. Luke s-a așezat pe scaun și și-a șters fruntea cu mîneca.

– Dumnezeule! a șoptit. Totul fusese absolut normal, pentru ca în clipa următoare lumea lui să se năruiască.

Gînditor, a atins cu vîrful degetelor zgîrietura de pe birou. De ce se obosise să pledeze pentru o servitoare care se făcuse de rușine? De ce îl provocase cu riscul de a-și pierde propria slujbă? S-a sprijinit de spătar, mirat. Îl deranja faptul că încerca să o înțeleagă.

– Cine ești? a spus în șoaptă. La naiba, am de gînd să aflu!

A alergat într-un suflet pînă în camera ei și s-a lipit cu spatele de ușa închisă. Respira greu din cauză că urcase atît de repede treptele. Va fi dată afară, fără îndoială. Făcuse o prostie. Și merita ce avea să i se întîmple. Ce drept avea ea să-i facă observații legate de comportamentul său stăpînului casei? Mai

ales că nu mai susținuse niciodată cauza propriilor ei servitori. Se simțea ca o ipocrită, o întruchipare a acuzației ei.

– Totul arată cu totul altfel cînd ești jos, a spus cu voce tare și a zîmbit amar. S-a dus la oglindă, și-a scos acele de păr din coc și și-a strîns părul și mai ferm, la ceafă. Trebuia să se liniștească. Curînd trebuia să înceapă lecțiile cu Emma... asta dacă lordul Stokehurst nu o concedia în clipa în care își făcea din nou apariția.

Dar trebuia să facă ceva mai întîi. A căutat în dulap și a dat de batista înnodată. A simțit prin ea inelul tatălui ei.

– Îți mulțumesc, Papa, a șoptit. Am de gînd să-i dau o bună întrebuințare.

Cînd a apărut în pragul ușii lui Nan, Tasia a văzut că fata era îmbrăcată și că arăta mult mai bine decît cu o seară înainte.

Pe chipul fetei s-a citit surpriza:

– Domnișoară Billings!

– Cum te mai simți?

Nan a ridicat din umeri.

– Mai bine. Numai că nu am putut să înghit nimic, doar o gură de ceai. Și nu mă prea țin picioarele. A făcut un gest în jur. Aproape că am terminat de împachetat.

– Și copilul?

Ea a coborît privirea.

– Pare să fie bine.

Tasia i-a zîmbit.

– Am venit să-mi iau la revedere.

– Ești foarte drăguță, domnișoară. Nan a dus mîna sub saltea și a scos de acolo icoana. Uite-o. A atins ușor, cu vîrful

degetelor, conturul chipului madonei. Trebuie să rămînă cu tine. Îmi pare rău că ți-am luat-o, domnișoară Billings. Ești bunătatea întruchipată iar eu m-am purtat urît cu tine.

Tasia a primit icoana fără să-și schimbe expresia, deși inima îi tresărise de bucurie la gîndul că o primise înapoi.

– Vreau să-ți dau ceva, i-a spus și i-a întins batista înnodată. Să-l vinzi și să folosești banii la ce ai nevoie.

Curioasă, Nan a desfăcut batista. A făcut ochii mari cînd a văzut inelul din aur.

– Oh, domnișoară Billings, doar nu ai de gînd să mi-l dai mie! A încercat să i-l dea înapoi dar Tasia a refuzat-o.

– Vei avea nevoie de el pentru tine și copil.

Nan a ezitat, dar continua să privească inelul.

– De unde-l ai?

Tasia a zîmbit.

– Nu trebuie să-ți faci griji, nu l-am furat. Inelul a fost al tatălui meu. Sînt sigură că ar fi vrut să ți-l dau. Ia-l, te rog.

Nan a strîns inelul în pumn și a început să plîngă.

– De ce faci asta pentru mine, domnișoară Billings?

Nu era un răspuns ușor de dat. Tasia nu-și permitea să fie atît de generoasă, acum cînd nu avea deloc mijloace materiale. Dar avea un sentiment plăcut pentru că putea fi de folos cuiva. Preț de cîteva minute cineva o privea cu recunoștință... Se simțea puternică și utilă. Și mai era și copilul. Tasia ura gîndul că o nouă viață era întîmpinată astfel: fără tată, fără un adăpost, fără hrană. Cîțiva bănuți nu rezolvau totul, dar îi dădeau măcar o speranță lui Nan. Și-a dat seama că fata aștepta un răspuns de la ea.

– Știu cum este să fii singură și să ai necazuri.

Privirea lui Nan s-a îndreptat imediat spre abdomenul ei.

– Vrei să spui că și tu...

– Nu genul acesta de necazuri, a rîs Tasia. Dar la fel de grave, într-un fel.

Nan a strîns inelul în pumn și a îmbrățișat-o.

– Dacă este băiat o să-l botez Billings.

– Oh, Doamne. Ochii Tasia străluceau, amuzați. Cred că Billy este de ajuns.

– Iar dacă este fată, Karen. Așa te mai cheamă, nu?

Tasia i-a zîmbit.

– Să-i spui Anna. Ar fi frumos.

Emma a fost neatentă toată dimineața și i-a răspuns Tasiei doar pe jumătate la întrebări. Samson era întins la picioarele ei, tăcut, părînd să înțeleagă că era mai bine să treacă neobservat de stăpînul casei, care era furios.

– Domnișoară Billings? a întrebat Emma, oprindu-se în mijlocul unui paragraf despre strategia militară a romanilor. Nan va avea un copil, nu-i așa?

Luată prin surprindere. Tasia s-a întrebat cum de fata aflase atît de repede.

– Nu este un subiect potrivit de discuție, Emma.

– De ce nu vrea nimeni să-mi explice? Nu este mai important să aflu ce mă așteaptă în viață în loc de istoria asta prăfuită?

– Cînd vei mai crește ți se vor explica toate astea, dar pînă atunci...

– Asta se întîmplă cînd o femeie și un bărbat dorm în același pat, nu-i așa? Emma era foarte intuitivă. Asta s-a întîmplat, mai mult ca sigur: Nan s-a culcat cu Johnny în pat, iar acum așteaptă un copil. Dar, domnișoară Billings, de ce l-a primit Nan în patul ei dacă știa ce va urma?

– Emma, i-a spus cu blîndețe Tasia, nu trebuie să-mi pui mie asemenea întrebări. Nu este de căderea mea să-ți explic. Nu am permisiunea tatălui tău...

– Și eu cum mai aflu? Este un secret atît de îngrozitor pe care trebuie să-l știe doar adulții?

– Nu, nu este deloc îngrozitor. Tasia și-a frecat tîmplele. Numai că este... ceva foarte personal. Trebuie să afli totul de la o persoană în care ai încredere și la care ții – de la bunica ta, de exemplu.

– Dar în tine am încredere, domnișoară Billings. Și mă neliniștesc toate aceste lucruri pe care nu le cunosc. Cînd aveam opt ani, mătușa mea m-a surprins sărutînd un băiat din sat și s-a înfuriat foarte tare. Mi-a spus că așa pot ajunge să am copii. Este adevărat?

Tasia a ezitat.

– Nu, Emma.

– Și atunci de ce mi-a spus un neadevăr? A fost o greșeală să-l sărut pe băiatul acela?

– Sînt sigură că te-a considerat prea tînără ca să afli adevărul. Și nu, nu a fost o greșeală. Erai doar curioasă. Nu ai făcut nimic rău.

– Și dacă aș săruta acum un băiat? Acum ar fi rău?

– Păi, nu chiar, dar... Tasia i-a zîmbit stînjenită. Emma, cred că ar fi mai bine să-i spui tatălui tău că dorești să discuți cu

cineva despre... anumite probleme. Va găsi el persoana potrivită. Mă îndoiesc că ar dori ca eu să fiu aceea care să-ți răspundă la întrebări.

– Pentru că te-ai certat cu el azi-dimineață din pricina lui Nan. Emma își înfășura o buclă pe deget, evitînd să o privească în ochi pe Tasia.

– Ai tras cu urechea, Emma? a întrebat-o mustrător Tasia.

– Toată lumea vorbește despre asta. *Nimeni* nu se ceartă cu Papa. Toți servitorii sînt surprinși. Cred că ești curajoasă, dar și foarte nesăbuită. Sînt de părere că vei fi concediată cît de curînd. Dar nu trebuie să-ți faci griji, domnișoară Billings. N-o să-l las pe Papa să te alunge.

Tasia a zîmbit, impresionată de hotărîrea Emmei. Era un copil temerar, ușor de iubit.

– Îți mulțumesc, Emma, dar și tu trebuie să respecți deciziile tatălui tău, indiferent care ar fi acestea. Am făcut o greșeală azi-dimineață pentru că l-am obligat să-mi asculte părerea legată de acest subiect. Am fost nepoliticoasă, ingrată. Dacă lordul Stokehurst va dori să mă concedieze, va fi un lucru meritat.

Emma s-a strîmbat, semănînd brusc foarte mult cu tatăl ei.

– Papa te va lăsa să rămîi dacă și eu vreau asta. Se simte vinovat pentru că nu am mamă. Bunica spune că de asta mă răsfață mereu. Ar vrea ca el să se însoare cu lady Harcourt, dar eu sper din toată inima să nu o facă.

– De ce? a întrebat-o Tasia cu blîndețe.

– Lady Harcourt vrea să-l ia pe Papa de lîngă mine, să-l aibă doar pentru ea.

Tasia începea să înțeleagă atașamentul fierbinte dintre cei doi membri ai familiei Stokehurst, uniți prin moartea femeii pe care o iubiseră amîndoi. Pierderea lui Mary era și acum, pentru amîndoi, o rană deschisă. Părea că și tatăl și fiica se foloseau unul de celălalt pe post de scuză ca să nu se atașeze de altcineva, riscînd astfel să li se frîngă din nou inimile. Pentru Emma ar fi fost mai bine să meargă într-un loc în care să se poată împrieteni cu fete de vîrsta ei și să-și consume energia. Mult mai bine decît să bîntuie ca o fantomă prin conac, spionînd servitorii. Tasia i-a zîmbit enigmatic Emmei.

– După ce terminăm capitolul putem să ieșim la plimbare. Puțin aer curat ne va prinde bine.

– Chiar nu vrei să-mi explici nimic legat de Nan, a oftat resemnată Emma și s-a întors la cartea ei.

Lordul Stokehurst a rămas nevăzut întreaga zi. A stat în bibliotecă și a avut un șir nesfîrșit de întîlniri cu arendașii lui.

– Treburi de fermieri, acesta a fost răspunsul lui Seymour cînd Tasia l-a întrebat despre ce doreau să discute toți acei vizitatori. Stăpînul face niște îmbunătățiri din dorința ca arendașii să fie cît mai productivi. Unii din ei folosesc practici aproape medievale. Stăpînul îi sfătuiește, le povestește despre metodele moderne și le dă șansa să se plîngă, dacă li se pare că este ceva în neregulă.

– Foarte frumos din partea lui, a murmurat Tasia. În Rusia, stăpînii domeniilor nu se ocupau deloc de administrarea acestora. Își angajau oameni care să asculte problemele și îngrijorările oamenilor. Nu auzise de nimeni care să fi primit vreun sfat sau ajutor direct de la stăpînul lui.

– Este o politică foarte practică, a continuat Seymour. Cu cît domnia sa investește mai mult în proprietățile sale, cu atît mai profitabile devin.

Tasiei i s-a părut că era un raționament corect.

– Este un lucru bun că lordul Stokehurst nu este într-atît de mîndru încît să nu dorească să discute direct cu țăranii. De acolo de unde vin eu, un bărbat cu statutul lui comunică doar prin intermediul unui servitor.

În ochii lui Seymour se citea amuzamentul.

– În Anglia nu li se spune țărani, nu le place. Ci arendași. Sună mai bine.

– Arendași, a repetat ea. Mulțumesc, domnule Seymour.

Valetul i-a aruncat unul din rarele lui zîmbete și s-a îndepărtat.

Se apropia seara și tot nu primise nici un semn de la lordul Stokehurst. Tasia era convinsă că o făcea să aștepte în mod intenționat, ca să-și facă griji, să se întrebe cînd avea să fie concediată. Pentru prima oară a luat cina singură în camera ei, ca să evite întrebările și privirile curioase ale celorlalți servitori. A mîncat încet, cu privirea ațintită pe cerul întunecat de dincolo de fereastra ei. Întregul trup îi era tensionat și se întreba fără încetare ce se va întîmpla cu ea. Va fi alungată curînd de la Southgate Hall. Trebuia să-și facă un plan. Gîndul că va trebui să se întoarcă la Alicia și la Charles o îngrozea. Dar mai mult ca sigur că ei nu aveau să fie uimiți că dăduse greș în prima ei slujbă. Familia Kapterev nu era deloc recunoscută pentru umilința ei. Și-a jurat în gînd că de-acum încolo își va înghiți cuvintele înainte să le împărtășească următorilor ei stăpîni.

Cineva i-a bătut nerăbdător în ușă.

– Domnișoară Billings! Domnișoară Billings!

– Nan? a întrebat Tasia surprinsă, recunoscîndu-i vocea. Intră.

Camerista a dat buzna în cameră, îmbujorată, cu ochii strălucind.

– Mi-au spus ceilalți că ești aici, domnișoară Billings. A trebuit să vin imediat să te văd... A făcut o pauză, să-și recapete suflul.

– Credeam că ai plecat deja. Nan, nu trebuie să urci în fugă scările. Nu-ți face bine.

– Da, dar voiam să-ți spun... Nan era emoționată peste măsură. Mă mărit!

Tasia a făcut ochii mari.

– Te măriți? Cu cine?

– Cu Johnny! M-a cerut acum zece minute și m-a rugat să-l iert pentru tot. A zis că o să fie un soț cît poate el de bun și pentru mine asta-i de ajuns! Acum copilul meu va avea un nume și eu un soț! Nan era în culmea încîntării.

– Dar cum s-a întîmplat? Și de ce?

– Johnny mi-a spus că lordul Stokehurst a stat de vorbă cu el după-amiază.

– Lordul Stokehurst? a repetat uimită Tasia.

– Stăpînul i-a spus lui Johnny că nici un bărbat în toate mințile nu vrea să se căsătorească, dar trebuie să o facă mai

devreme sau mai tîrziu. Și că un bărbat trebuie să-și asume faptele, așa că dacă a lăsat o fată însărcinată trebuie să le dea la amîndoi numele lui. Stăpînul i-a dat și niște bani, să avem cu ce porni la drum. O să luăm în arendă bucata de pămînt de lîngă sat. Nu e minunat? Cum s-a schimbat totul, într-o clipă!

– Nu știu, a spus Tasia care își revenise din uimire și acum îi zîmbea. Este minunat, într-adevăr. Sînt foarte fericită pentru tine, Nan.

– Am venit să-ți înapoiez ceva. I-a întins batista înnodată în care se afla inelul. Nu i-am spus lui Johnny nimic – probabil că mi-ar fi zis să-l păstrez. Dar tu ai nevoie de el, domnișoară Billings. Ești mult prea drăguță pentru binele tău.

– Ești sigură că nu vrei să-l păstrezi?

– O să fim bine de-acum, și eu și copilul. Are cine să ne poarte de grijă. Ia-l înapoi, domnișoară.

Tasia a întins mîna și inelul i-a căzut în palmă. A strîns pumnul și a îmbrățișat-o pe Nan.

– Dumnezeu să fie cu tine, i-a șoptit.

– Și cu tine, domnișoară Billings.

După ce Nan a ieșit din cameră, Tasia s-a așezat pe marginea patului, copleșită de gînduri. Nimic nu ar fi putut să o surprindă mai tare decît ce făcuse lordul Stokehurst. Nici nu visase că-l va face să se răzgîndească atît de rapid. Care să fi fost cauza? De ce îl convinsese pe Johnny să se însoare cu Nan, și îi mai dăduse și o mică dotă, pe deasupra? Se gîndea și iar

se gîndea la toate astea, dar nu reușea să-și dea seama ce motiv ar fi putut să aibă.

Se făcuse deja tîrziu. Știa că nu va reuși să adoarmă, din cauza frămîntării. A oftat, a scos tava afară, la ușă și s-a hotărît să se ducă în bibliotecă. O carte groasă și plicticoasă – de asta avea nevoie acum.

A coborît pe scara servitorilor și a străbătut holurile ca o umbră. Toată lumea se retrăsese la culcare. Era deja o rutină. Deja ultimele vase fuseseră spălate iar doamna Plunkett își pregătise toate ustensilele pentru a doua zi dimineață. Biddle îi lustruise deja pantofii și cizmele stăpînului iar doamna Knaggs cosea sau poate că scria lista cu ce trebuia cumpărat. Mare parte din lămpi fuseseră stinse iar casa era aproape cufundată în întuneric.

Tasia a găsit biblioteca și a aprins o lampă. Lumina s-a jucat pe rafturile din mahon și pe pereții acoperiți cu piele. Tasiei îi plăcea mirosul de cărți și piele, cu urme de coniac și țigări plutind prin aer. Biblioteca era un sanctuar masculin în care se discutau afaceri, politică sau lucruri foarte personale. Încăperea avea un aer intim, încărcat de istoria familiei. A trecut de la o etajeră la alta, căutînd ceva care să o adoarmă repede. A strîns un braț de cărți, apoi a început să le examineze pe rînd.

– *Aspecte ale progresului*, a citit ea cu voce tare și a strîm-

bat din nas. *Revoluție și reformă în Europa modernă. Minunile expansiunii britanice.* Oricare din astea ar trebui să fie bună...

O voce ironică a răzbătut din umbră, speriind-o:

– Ai venit pentru runda a doua?

TREI

Cărțile i-au scăpat din mînă. S-a întors în direcția din care venise vocea:

– Oh...

Lordul Stokehurst s-a ridicat de pe unul din fotoliile de lîngă șemineu. Stătuse pe întuneric, cu un pahar în mînă, privind la căminul gol. A pus nonșalant paharul pe jumătate plin pe o măsuță din bronz și s-a apropiat de ea.

Inima Tasiei bătea cu putere.

– D-de ce nu mi-ai dat de știre că ești aici?

– Tocmai am făcut-o. Stokehurst arăta exact ca un om care își petrecuse întreaga zi la birou. Cămașa îi era pătată de tuș și își descheiase nasturii de la gît. Cîteva șuvițe de păr negru îi căzuseră pe frunte, îmblînzindu-i chipul aspru.

Ochii lui albaștri o priveau cu o curiozitate intimă care a înfiorat-o. Și-a concentrat atenția asupra cărților care îi căzuseră la picioare, sperînd să nu-i observe îmbujorarea.

– Pari tulburată, i-a spus el.

– Cine n-ar fi, dacă i-ar sări un bărbat în față, din întuneric? Tasia a înghițit în sec, încercînd să se liniștească. Îi datora scuze. Domnule, Nan a venit să mă vadă...

– Nu doresc să vorbesc despre asta, a întrerupt-o el.

– Dar te-am judecat greșit...

– Ba nu.

– Eu... am depășit orice limită.

Stokehurst nu a contrazis-o ci s-a mulțumit să o privească atent, ridicînd o sprînceană. Îi dădea o stare de nervozitate, așa cum stătea în fața ei... întruchiparea puterii diavolești cu chip de om.

S-a străduit să continue:

– A fost un gest foarte frumos. Și ea și copilul vor fi bine acum.

– Asta dacă ești de părere că un soț fără tragere de inimă este mai bun decît să nu ai deloc. Nu voia cu nici un chip să se însoare cu ea.

– Dar l-ai convins să facă ce trebuia.

– Asta nu înseamnă că nu o va face pe Nan să plătească în mii de feluri. A ridicat din umeri. Măcar copilul nu va fi un bastard.

Tasia îl privea printre gene, îngrijorată:

– Domnule... mai ai în intenție să mă concediezi?

– M-am gîndit la asta. A făcut deliberat o pauză înainte să continue: dar m-am decis să nu o fac.

– Înseamnă că pot rămîne?

– Pentru moment.

Tasia era într-atît de ușurată că îi tremurau picioarele.

– Mulțumesc, i-a șoptit. S-a aplecat să strîngă cărțile.

Spre uimirea ei, Stokehurst i-a venit în ajutor. S-a aplecat la rîndul lui și și-a îndesat două cărți groase la subraț. Au întins

mîinile în același timp după o carte iar degetele li s-au atins. Uimită de atingerea lui caldă, Tasia s-a tras brusc înapoi, pierzîndu-și echilibrul. A căzut pe spate, șocată și umilită în același timp. Ea nu era *niciodată* neîndemînatică. S-a înroșit ca focul cînd l-a auzit rîzînd înfundat.

Stokehurst s-a ridicat, a pus cărțile la loc și i-a întins mîna. A ridicat-o fără urmă de efort. Deși strîngerea mîinii lui fusese blîndă, avea în ea o forță care a alarmat-o. Cît de ușor i-ar fi fost să-i frîngă oasele, ca pe niște chibrituri! Tasia s-a dat repede înapoi, și-a netezit fustele și și-a aranjat corsetul.

– Ce carte căutai? a întrebat-o Stokehurst, cu ochii strălucind amuzați.

Tasia a luat una oarecare, fără să se mai obosească să-i citească titlul. A strîns-o la piept, ca și cum ar fi putut s-o apere de ironia lui.

– Aceasta este foarte bună.

– Foarte bine. Noapte bună, domnișoară Billings.

Deși i se dăduse de înțeles că putea pleca, Tasia nu s-a mișcat.

– Domnule, a spus cu ezitare în glas, aș vrea să discutăm ceva.

– Este vorba de o altă cameristă dezonorată? a întrebat-o batjocoritor.

– Nu, domnule. Este vorba despre Emma. A... aflat de Nan. Și mi-a pus o mulțime de întrebări, așa cum era de așteptat. Domnule, m-am gîndit că... Adică mi-am amintit.... Am întrebat-o pe Emma dacă a discutat cu cineva despre.... Este destul de mare să... Este la vîrsta la care fetele... Cred că mă înțelegi.

Stokehurst a clătinat din cap, continuînd să o fixeze cu privirea.

Tasia și-a dres glasul.

– Mă refer la acea dată din lună cînd femeile... S-a oprit din nou. Era atît de stînjenită că-i venea să intre în pămînt. Nu mai discutase niciodată ceva atît de intim cu un bărbat.

– Acum înțeleg. Vocea lui îi părea stranie. Cînd a îndrăznit să ridice ochii spre el a văzut că avea pe chip un amestec de surpriză și exasperare. Nu m-am gîndit la asta, a spus. E abia o fetiță.

– Are doisprezece ani. Domnule, nu am avut în intenție să... Dar mama mea nu mi-a explicat nimic... și apoi într-o zi... am fost atît de speriată! Nu vreau ca Emma să fie nepregătită cînd i se va întîmpla și ei.

Stokehurst s-a apropiat de măsuța din bronz și a ridicat paharul.

– Nici eu nu vreau asta. A dat pe gît restul de coniac, dintr-o singură înghițitură.

– Am permisiunea de a vorbi cu ea?

Luke a clătinat din cap, ținînd strîns paharul.

– Nu știu. Nu voia să accepte ideea că Emma creștea. Că fiicei lui urma să-i vină ciclul, să se transforme în femeie, cu emoții și dorințe... era mult prea devreme. Era stînjenit. Nu-și mai îngăduise să se gîndească la toate astea pînă atunci. Cineva trebuia să o pregătească pe Emma pentru schimbările pe care i le aducea maturizarea. Dar cine? Sora lui era mult prea departe iar mama lui probabil că i-ar fi spus cine știe ce prostii fără sens. Ducesa era o femeie cu sensibilități rafinate.

Dezaproba total ușile franțuzești de la Southgate Hall, considerînd că toate curbele rococo și muchiile crestate erau imoral de sugestive. Nu suporta să vadă picioarele scaunelor neacoperite de ciucuri. Luînd în seamă toate astea, chiar nu era cea mai indicată persoană care să-i explice fiicei lui chestiunile legate de anatomia umană.

– Cît de multe plănuiești să-i spui? a întrebat-o direct.

Guvernanta a clipit surprinsă și a încercat să vorbească detașat:

– Doar lucrurile pe care trebuie să le știe o fată. Dacă nu vrei să vorbesc eu cu ea, nu este nici o problemă, dar ar trebui să te gîndești la cineva, și încă repede.

Luke o privea atent. Grija față de fiica lui părea autentică. Altfel nici nu ar fi adus în discuție acel subiect care o stînjenea atît. Iar Emma o plăcea. De ce să nu fie ea cea care să o pună în temă?

– Poți să stai de vorbă cu ea, s-a hotărît el. Numai să nu începi cu citate din *Geneză*. Emma nu are nevoie să poarte pe conștiință greutatea a mii de ani de vinovăție biblică.

Ea și-a țuguiat buzele și i-a răspuns înțepat:

– Bineînțeles, domnule.

– Bănuiesc că deții informații corecte?

Ea a dat din cap, roșie în obraji.

Luke a zîmbit. Părea atît de tînără cînd era stînjenită! Îi făcea plăcere să o vadă cum roșea și se străduia să pară liniștită.

– Cum aș putea fi sigur de asta? a întrebat-o, prelungind momentul.

Ea nu a mușcat însă momeala.

– Aș dori să mă retrag, domnule.

– Nu încă. Luke își dădea seama că era arogant, dar nu mai conta. Voia ca ea să rămînă. Fusese o zi lungă și simțea nevoia să se destindă. Vrei ceva de băut, domnișoară Billings? Puțin vin?

– Nu, mulțumesc.

– Atunci măcar stai cu mine cît îl beau eu pe-al meu.

A clătinat din cap.

– Trebuie să refuz invitația, domnule.

– Nu este o invitație. Luke i-a făcut semn spre fotoliile de lîngă șemineu. Stai jos.

În prima clipă ea nu s-a mișcat.

– E foarte tîrziu, a murmurat și s-a așezat pe marginea fotoliului. A lăsat cartea pe masă și și-a încrucișat mîinile în poală.

El și-a umplut din nou paharul.

– Spune-mi cum este să trăiești în Rusia.

Ea s-a crispat, alarmată.

– Nu pot...

– Ai recunoscut deja că vii de acolo. Luke s-a așezat nonșalant și și-a întins picioarele lungi. Trebuie să-mi poți spune ceva fără să dezvălui vreunul din prețioasele tale secrete. Haide, povestește-mi.

Ea l-a privit neîncrezătoare, de parcă îl bănuia că încerca să o păcălească.

– Rusia te face să te simți foarte mic. Pămînturile sînt nesfîrșite iar soarele este mai blînd decît aici, în Anglia – și face

ca totul să pară ușor gri. Pe vremea aceasta, la St. Petersburg soarele nu apune niciodată. Nopțile albe, așa se numesc. Cerul nu este însă alb, ci roz-violet, de la miezul nopții și pînă dimineața. Atunci este cel mai frumos să privești siluetele negre ale clădirilor profilate pe cer. Iar turlele bisericilor sînt rotunde, așa. A conturat cu palmele forma unei cepe. În biserici nu sînt îngăduite statui. Avem însă icoane – picturi religioase înfățișîndu-L pe Cristos, pe apostoli, pe fecioară. Chipurile lor sînt prelungi și triste. Sînt foarte spiritualizați. Sfinții din bisericile englezești sînt mult prea mîndri.

Luke nu a contrazis-o, ci și-a amintit amuzat că sculpturile din capela lui erau ușor cam infatuate.

– În bisericile rusești nu sînt bănci, a continuat ea. Să stai în picioare este un semn de respect față de Dumnezeu, chiar dacă slujba durează cîteva ore. Pentru ruși umilința este foarte importantă. Oamenii de rînd sînt modești și foarte muncitori. Cînd iarna durează mai mult decît de obicei, își strîng și mai tare cureaua, se adună în jurul focului și povestesc, spun glume, ca să nu se mai gîndească la faptul că au burta goală. Biserica îi învață că Dumnezeu este mereu cu ei și că orice s-ar întîmpla, bun sau rău, este voința Lui.

Luke era fascinat de felul în care i se schimbase expresia. Era pentru prima oară că se relaxase în prezența lui. Tonul îi era blînd iar ochii îi semănau și mai mult cu cei ai unei feline, din cauza umbrei în care stătea. Ea continua să vorbească dar el nu o mai asculta. Se întreba ce-ar fi fost dacă i-ar fi mîngîiat părul mătăsos și dacă ar fi acoperit-o cu sărutări. Era ușoară – abia dacă i-ar fi simțit greutatea în poala lui. Dar deși părea

fragilă, avea o voință de fier și o temeritate de admirat. Nici măcar Mary nu îndrăznise să-l contrazică atunci cînd era nervos.

– Cînd lucrurile merg rău, rău de tot, a continuat ea, rușii au o vorbă: *vsio proidiot.* Totul o să treacă. Tata obișnuia să spună... S-a oprit și a inspirat adînc.

Și-a dat seama din expresia ei că era un subiect dureros.

– Povestește-mi despre el, a murmurat Luke.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– A murit cu cîțiva ani în urmă. A fost un om bun, de onoare. De la moartea lui nimic nu a mai fost la fel. A zîmbit amar. Uneori simt nevoia să vorbesc cu el. Nu-mi vine să cred că n-o să-l mai văd niciodată. Și îmi este și mai greu acum, că sînt departe de casă. Tot ce-mi era familiar a rămas acolo.

Luke era tulburat. O emoție puternică își făcuse loc sub aparența calmă. De la moartea lui Mary încercase doar să supraviețuiască. Trebuia să-și satisfacă anumite nevoi. Restul trebuia să rămînă ferecat pentru totdeauna. Iar acel seif imaginar de singurătate și dorințe nu mai fusese luat cu asalt pînă în clipa aceea. Trebuia să o trimită departe pe guvernantă, înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Discuția în contradictoriu de mai devreme era scuza perfectă să o concedieze, dar nu se simțea în stare s-o facă.

I-a mai pus o întrebare:

– Te vei întoarce vreodată?

Ea i-a aruncat o privire pierdută, care l-a făcut să-și țină respirația.

– Eu... nu pot, i-a șopti.

Și a ieșit grăbită din bibliotecă, fără cartea după care venise.

Luke s-a temut să o urmeze. A rămas acolo, paralizat de emoții și dorințe. S-a cufundat în fotoliu, privind spre tavan. Nu era un naiv în ceea ce le privea pe femei și era ultimul bărbat de pe pământ care să se îndrăgostească de o femeie misterioasă. Care era oricum mult prea tînără, o străină, foarte diferită de Mary.

Amintindu-și de soția lui, Luke s-a ridicat brusc Cum o putea trăda pe Mary astfel? Și-a amintit cît de plăcut era să împartă patul cu ea, felul în care trupul ei fierbinte se lipea de al lui, cum îl săruta în fiecare dimineață, cînd se trezeau. Erau atît de potriviți! După moartea ei căutase compania altor femei, pentru a-și satisface nevoile fizice, dar nu mai fusese niciodată la fel.

Nu-și imaginase că va mai dori vreodată o altă femeie. Nu așa, pierzîndu-și autocontrolul, copleșit de emoții. Guvernanta devenise obsesia lui și nu reușea să se împotrivească.

Nici măcar nu-i știa adevăratul nume.

A rîs ironic și a ridicat paharul de coniac:

– În sănătatea ta, a închinat el spre fotoliul acum gol. Oricine ai fi.

Tasia a ajuns în camera ei și a închis cu zgomot ușa. Urcase în fugă cele trei etaje, fără să se oprească deloc. S-a sprijinit de perete, gîfîind. N-ar fi trebuit să plece așa din bibliotecă, dar dacă rămînea, mai mult ca sigur că ar fi izbucnit în plîns.

Poveștile despre Rusia o răscoliseră. Îi era dor de casă. Voia să-și revadă mama, locurile familiare, cunoscuții. Voia să audă din nou limba maternă, să fie strigată cu adevăratul ei nume...

Tasia.

Inima i-a stat în loc. S-a uitat speriată în jur, în camera goală. Îi șoptise cineva numele? I s-a părut că vede cu coada ochiului o umbră trecînd prin fața oglinzii. Era înspăimîntată. Ar fi vrut să o ia la fugă, dar o forță teribilă a făcut-o să se dea un pas înapoi, apoi încă unul, în timp ce ochii continuau să fixeze oglinda.

Tasia, a auzit din nou și a dus mîna la gură, îngrozită. Prințul Mikhail Angelovski o privea din oglindă, avînd în loc de ochi două găuri negre. *Ucigașo...*

Tasia era paralizată de spaimă. Urechile îi țiuiau. Nu putea fi adevărat... Era doar o viziune izvorîtă din imaginație și din sentimentul de vinovăție. A închis ochii, încercînd să o facă să dispară, dar cînd i-a deschis imaginea era tot acolo. A lăsat mîna jos și a vorbit:

– Mișa, a șoptit. N-am vrut să te omor...

– *E pe mîinile tale.*

Tasia a coborît privirea, tremurînd. Mîinile ei erau pline de sînge. A scos un țipăt. A strîns pumnii și a închis din nou ochii

– Lasă-mă în pace, a suspinat ea. Nu vreau să te ascult. Lasă-mă în pace! Era prea speriată ca să se roage sau să fugă. A rămas pironită locului. Încet-încet zumzetul din urechi a dispărut. A deschis din nou ochii și și-a privit mîinile. Erau curate, albe. Iar oglinda era goală. A reușit cumva să ajungă

pînă la pat și s-a așezat, fără să ia în seamă lacrimile care îi alunecau pe obraji.

A durat un timp pînă să se liniștească. Cînd teroarea s-a risipit puterile o părăsiseră cu totul. S-a întins pe pat, cu fața în sus și și-a șters lacrimile cu mîneca. Nu conta că nu-și amintea să-l fi ucis pe Mișa. Vinovăția atîrna tot mai greu cu fiecare zi care trecea. Probabil că aveau să urmeze alte viziuni și probabil coșmaruri. Conștiința nu o lăsa să uite sau să ignore ceea ce făcuse. Crima avea să o urmărească mereu. A gemut înfundat.

– Încetează, și-a spus hotărîtă. Nu se putea tortura gîndindu-se la Mikhail Angelovski, pentru că risca să-și piardă mințile.

Prima zi de mai era frumoasă și senină. Ultimele urme ale iernii dispăruseră, lăsînd loc primăverii de un verde crud. Așezată pe covor în salonul de la primul etaj, Emma își răsucea o buclă pe deget. Părea oripilată de explicațiile pe care i le dăduse guvernanta, legate de ciclu.

– Este dezgustător, a murmurat ea. De ce trebuie să fie atît de complicată viața unei femei? Sîngerări, crampe stomacale, să numeri zilele în fiecare lună... Bărbații de ce nu trec prin toate astea?

Tasia i-a zîmbit.

– Au și ei problemele lor, presupun. Și nu este deloc dezgustător, Emma. Așa ne-a creat Dumnezeu. Și în schimb am fost binecuvîntate cu posibilitatea de a da viață.

– Mare consolare, a spus Emma cu amărăciune. Abia aștept să fiu binecuvîntată cu durerile facerii.

– Într-o zi vei avea copiii tăi și nu vei mai gîndi la fel.

Emma s-a încruntat, preocupată.

– Cînd îmi va veni ciclul voi fi suficient de mare ca să am copii?

– Da, dacă împarți patul cu un bărbat.

– Atîta tot, să împart patul cu el?

– E ceva mai complicat. Vei afla totul mai tîrziu.

– Aș prefera să aflu acum, domnișoară Billings. Sînt pe punctul să-mi imaginez niște lucruri îngrozitoare.

– Nu e nimic îngrozitor în ceea ce se întîmplă între un bărbat și o femeie. Mi s-a spus că este chiar plăcut.

– Așa trebuie să fie, a spus Emma. Altfel nu l-ar invita atîtea femei pe Papa în patul lor. A făcut brusc ochii mari. Oh, domnișoară Billings, crezi că îi va dărui vreuneia un copil?

Tasia s-a îmbujorat.

– Nu mi se pare probabil. Există metode de a evita o sarcină, dacă vrei.

– Ce trebuie să faci?

Tasia se gîndea cum să evite răspunsul la întrebare cînd a fost salvată de apariția unei cameriste. Era Molly, o fată bondoacă, brunetă, mereu cu zîmbetul pe buze.

– Domnișoară Emma, m-a trimis stăpînul să-ți spun că tocmai au sosit lordul și lady Pendleton. A spus să cobori de îndată.

– La naiba! a exclamat Emma, alergînd la fereastră. Da, uite-i, tocmai coboară din trăsură. S-a întors spre Tasia ,

dîndu-și ochii peste cap. În fiecare an insistă să mergem împreună la sărbătoarea de armindeni din sat. Lady Pendleton spune că este *într-atît de distractiv* să-i vezi pe „rustici" cînd sărbătoresc. Este o snoabă bătrînă.

Tasia s-a apropiat și ea de geam și a privit-o pe femeia plinuță, de vîrstă mijlocie, înfășurată în brocart.

– Pare într-adevăr cu nasul pe sus, a fost de acord Tasia.

– Trebuie să mergi cu noi în sat, domnișoară Billings! O să mor de plictiseală dacă nu vii.

– Nu s-ar cădea, Emma. Ultimul lucru pe care și-l dorea Tasia era să ia parte la o sărbătoare zgomotoasă în sat. Nu era deloc potrivit pentru o guvernantă, care trebuia să fie mereu rezervată. În plus, gîndul că se putea afla într-o mulțime îi dădea un sentiment de neliniște. Îi erau încă proaspete în minte imaginile cu masele însetate de sînge de la judecata ei, fețele acuzatoare din sala de judecată și din afara ei.

– Eu voi rămîne acasă, a spus cu fermitate.

Emma și Molly au protestat la unison.

– Dar Papa le-a dat liber tuturor servitorilor ca să poată merge în sat.

– Poartă ghinion să nu sărbătorești ziua de întîi mai! a spus și Molly. Trebuie să întîmpini vara, alături de noi toți! Așa se face de o mie de ani!

Tasia a zîmbit.

– Sînt sigură că vara va sosi indiferent dacă îi urez eu bun-venit sau nu.

Servitoarea a clătinat din cap, nerăbdătoare.

– Trebuie să vii măcar diseară. Atunci e cel mai important.

– Ce se întîmplă diseară?

Molly părea oripilată de ignoranța ei.

– Se dansează în jurul stîlpului, bineînțeles. Iar apoi doi bărbați se îmbracă într-un costum de cal și merg din casă-n casă prin sat, cu oamenii în urma lor, mergînd de mînă. Iar dacă parada trece prin fața casei tale, vei avea noroc tot anul.

– De ce un cal? a întrebat Tasia. De ce nu un cîine sau o capră?

– Trebuie să fie neapărat un cal, i-a răspuns Molly, părînd jignită. *Întotdeauna* a fost un cal!

Emma a început să chicotească.

– Stai să audă și Papa! Domnișoara Billings vrea să înlocuim calul de întîi mai cu o capră! Rîsul i-a răsunat pe holul pe care îl străbătea acum, ca să i se alăture tatălui ei și familiei Pendleton.

– Emma, să nu-i spui asta! a strigat Tasia după ea, dar copila nu i-a răspuns. A oftat și s-a întors spre Molly. Nu doresc să iau parte la nici un fel de sărbătoare a primăverii. Dacă îmi amintesc bine este doar un ritual păgîn care îi venerează pe druizi și pe zîne.

– Nu crezi în zîne, domnișoară Billings? a întrebat Molly cu inocență. Ar trebui. A ieșit, lăsînd-o pe Tasia să privească lung în urma ei.

Cei doi Stokehurst și-au petrecut după-amiaza împreună cu familia Pendleton, privind perechile dansînd. Majoritatea servitorilor au lipsit de la cina rece pregătită de doamna Plunkett. Erau cu toții ocupați să se pregătească pentru petrecere. Tasia era sigură că totul era doar o scuză ca să bea

mult și să colinde prin sat. Nu voia să participe la așa ceva. S-a închis în camera ei, s-a așezat la geam și a ascultat bătăile din tobă și cîntecele care răzbăteau din sat. Privea fix înainte, imaginîndu-și că pădurea era plină de zîne și că luminile date de torțe erau de fapt aripile acestora.

– Domnișoară Billings! Ușa camerei ei a fost dată de perete și trei fete au intrat fără să aștepte să fie poftite. Tasia le privea uimită pe Molly, Hannah și Betty, care erau îmbrăcate aproape la fel, cu bluze albe și fuste colorate și cu cununi de flori pe cap. Am venit să te luăm cu noi în sat, domnișoară Billings! a spus veselă Molly.

Tasia a clătinat din cap.

– Mulțumesc, dar nu am cu ce să mă îmbrac. Rămîn aici. Petrecere frumoasă să aveți!

– Ți-am adus niște haine. O mulțime de bluze albe și fuste au aterizat grămadă pe patul ei.

Hannah, fata blondă, mititică de la bucătărie, i-a zîmbit timid.

– Unele sînt ale noastre, altele ale domnișoarei Emma. Păstrează ce-ți place – sînt vechi, oricum. Încearcă mai întîi fusta roșie, domnișoară Billings.

– Nu merg, a spus hotărîtă Tasia.

Fetele au încercat s-o convingă.

– *Trebuie,* domnișoară Billings! Este singura distracție de care ai probabil parte tot anul...

– E întuneric deja. Nimeni n-o să știe că ești tu.

– Toată lumea merge! Nu poți să rămîi singură acasă!

Spre surprinderea Tasiei, doamna Knaggs a apărut în prag cu un braț plin de flori.

– Ce-am auzit? Că domnișoara Billings merge în sat?

Tasia a răsuflat ușurată. În sfîrșit avea un aliat.

– Doamnă Knaggs, fetele insistă să le însoțesc, dar mi se pare o idee imprudentă.

– Da, a spus doamna Knaggs și a zîmbit, neașteptat. Iar dacă nu te duci cu ele voi fi tare nefericită. Poți sta acasă, să te uiți pe fereastră, atunci cînd ești o femeie în vîrstă, așa ca mine. Dar acum trebuie să mergi la dans.

– Dar... dar... Tasia rămăsese fără cuvinte. Nu cred în ritualurile păgîne. Ca toți rușii, și ea fusese crescută într-un amestec de religie și superstiții. Se cuvenea să respecți natura și forțele ei, dar lui Dumnezeu nu-i plăcea să venerezi idoli. Idolatrizarea unui copac sau a oricărui alt obiect de întîi mai nu era în nici un caz acceptabilă.

– Nu trebuie neapărat să crezi, i-a spus Molly rîzînd. Fă-o ca să-ți poarte noroc. Sau doar de distracție. N-ai făcut niciodată ceva doar așa, ca să te distrezi?

Tasia ar fi vrut să rămînă în camera ei liniștită. A încercat să mai obiecteze de cîteva ori dar scuzele ei nu au fost luate în seamă.

– Bine, a spus cu jumătate de gură. Dar n-o să-mi facă plăcere.

Fetele au chicotit și au început să-i întindă cîte o fustă, în timp ce Tasia se dezbrăca.

– Cea roșie mai întîi, a spus Hannah, în timp ce Molly insista pentru cea albastră.

– Nici nu are nevoie de corset, a spus și Betsy, privind-o cu invidie.

Molly a ajutat-o să-și tragă peste cap o bluză.

– Are sînii la fel de mici cu ai Emmei, a spus rîzînd fără răutate. Dar nu trebuie să-ți faci griji, domnișoară Billings. Cîteva săptămîni dacă o să mănînci din prăjiturile doamnei Plunkett și o să ajungi ca mine.

– Nu cred, a suspinat Tasia uitîndu-se la decolteul generos al lui Molly. S-a resemnat și le-a lăsat pe fete să-i scoată acele din păr. Fetele au exclamat admirativ cînd părul mătăsos i-a căzut pînă la mijloc.

– Ce frumos! a oftat Hannah. Aș fi vrut să fie și al meu la fel. S-a apropiat de oglindă și s-a încruntat, trăgînd de șuvițele părului ei blond, de parcă încerca să le lungească.

I-au împletit Tasiei flori și panglici în părul pe care l-au strîns într-o coadă pe spate. S-au dat un pas înapoi și au privit mulțumite rezultatul.

– Ești tare frumușică, i-a spus doamna Knaggs. Toți băieții din sat vor încerca să-ți fure un sărut.

– Cum? a întrebat Tasia în timp ce fetele o scoteau cu forța din cameră.

– Acesta este obiceiul, i-a spus Molly. Uneori băieții vin pe furiș și-ți fură un sărut, ca să le poarte noroc. Nu-i nici un rău în asta.

– Și dacă nu vreau să fiu sărutată?

– Poți să fugi, bănuiesc... dar nu cred să fie nevoie. Dacă e urît, oricum se va termina repede, iar dacă e arătos n-o să mai vrei să fugi!

Era întuneric afară iar stelele nu se vedeau din cauza norilor. Satul era luminat de torțe și de lămpile aprinse la geamurile caselor.

Sunetul tobelor era tot mai puternic pe măsură ce se apropiau, îngemănîndu-se într-un amestec de ritmuri.

Așa cum se așteptase, vinul juca un rol important în sărbătoare. Femei și bărbați beau din sticle, între două dansuri. Își dădeau mîinile în jurul stîlpului de arminden și cîntau cîntece păgîne despre copaci, pămînt și lună. Libertatea și veselia lor îi aminteau Tasiei de *voila* țăranilor ruși, o ocazie de a-și face de cap, de a bea și a sparge diferite obiecte.

– Haide! i-a strigat Molly, luînd-o de o mînă, în timp ce Betsy o prindea de cealaltă. S-au aruncat într-un cerc și au devenit parte din el, cîntînd o baladă veche despre un stejar fermecat. Nu trebuie neapărat să cînți, domnișoară Billings! Fă doar zgomot și dă din picioare!

Era destul de ușor. Tasia ținea pasul cu ceilalți, repetînd cuvintele pe care le auzea. Cercul s-a frînt și toată lumea a făcut o pauză, să mai ia o gură de vin. Molly i-a întins o sticlă iar Tasia a sorbit neîndemînatică din lichidul roșu, dulce. Cînd dansul s-a reluat, un băiat frumos și blond a luat-o de mînă pe Tasia. I-a zîmbit și au început amîndoi să cînte.

Poate că era din cauza vinului, dar Tasia începea să se simtă bine. Toate femeile treceau în centrul cercului, își scoteau cununile de flori și le aruncau cît mai sus. Parfumul florilor se amesteca amețitor cu mirosul de vin și de sudoare. Tasia a dat ocol stîlpului de armindeni pînă cînd lumea a început să se învîrtă odată cu ea.

S-a smuls din cerc și a încercat să-și recapete ritmul respirației. Și-a făcut vînt cu poalele bluzei lungi, care îi ieșise din fustă. Deși seara era răcoroasă, ea era transpirată și îmbujorată. Cineva i-a întins o sticlă cu vin și a băut, însetată.

– Mulțumesc, a spus și și-a șters un strop de vin de la colțul gurii. A ridicat privirea și a văzut că era chiar băiatul blond. I-a luat sticla din mînă și a sărutat-o pe obraz, înainte ca ea să aibă timp să reacționeze.

– Pentru noroc, i-a spus zîmbind.

Tasia a clipit surprinsă și și-a dus mîna la obraz.

– A sosit calul! a strigat un bărbat iar mulțimea a început să aclame, entuziasmată.

– Calul! Calul!

Tasia a izbucnit în rîs cînd i-a văzut pe doi băieți într-un costum de cal cam zdrențăros. Pe post de cap aveau o mască pictată, la gît aveau o cunună de flori și o fustă înfășurată în jurul picioarelor de dinapoi. După cîteva sărituri, așa, pentru spectacol, animalul s-a îndreptat spre centrul satului, urmat de mulțime. Tasia era și ea prinsă în șirul de oameni care se întindea ca un șarpe uriaș. Au trecut prin prima casă, care îi aștepta cu ușile deschise. La intrare fuseseră puse covoare care să absoarbă noroiul de pe zecile de încălțări. Tasia s-a lăsat antrenată mai departe. Oamenii se dădeau deoparte ca să-i lase pe dansatori să treacă.

La un moment dat, printre ceilalți bărbați l-a zărit pe lordul Stokehurst. Zîmbea privind mulțimea. Ce căuta acolo? Tasia s-a încordat și s-a pregătit să fugă înainte să fie văzută, dar era deja prea tîrziu... Chiar în clipa aceea el s-a întors și a privit în

direcția ei. Zîmbetul i s-a șters de pe chip și a înghițit în sec. A făcut ochii mari, așa cum îi făcuse și ea. Avea hainele în dezordine, avea vesta descheiată și cămașa desfăcută la gît. Părul întunecat îi era luminat de flăcările torțelor. Era întruchiparea vie a unui *bogadir,* eroul unei legende rusești. Ochii lui albaștri, direcți, i-au susținut privirea.

Mulțimea a început din nou să se miște, dar Tasia simțea că picioarele îi erau ca de plumb. Rămăsese pe loc, de parcă era în transă. Bărbatul din spatele ei a protestat:

– Haide, fetițo, ia-o după ceilalți sau dă-te deoparte.

– Scuze, a spus ea și s-a dat un pas în lateral. Imediat locul ei a fost luat de altcineva.

Înainte să mai apuce să facă un alt pas, lordul Stokehurst i-a apărut în față. A prins-o de încheietură.

– Vino cu mine, i-a spus. Uimită, Tasia l-a urmat fără să se împotrivească.

Mulțimea ajungea acum, chiuind și fluierînd, la următoarea casă. Dar Tasia nu mai auzea nimic cu excepția bătăilor nebunești ale inimii ei. Stokehurst mergea cu pași mari iar ea se străduia să țină pasul cu el. Era furios și avea și motiv. N-ar fi trebuit să se dea astfel în spectacol. Ar fi trebuit să se comporte cu demnitate, să rămînă la conac. Acum Stokehurst avea să o sfîșie cu doar cîteva cuvinte și poate chiar să o concedieze.

A tras-o departe de casele puternic luminate și s-a oprit la adăpostul unor copaci bătrîni. Abia acolo i-a dat drumul mîinii.

Tasia a ridicat privirea spre el. Abia dacă îi distingea chipul în întuneric.

– N-ar fi trebuit să dansez, a început cu timiditate.

– De ce nu? În seara asta fiecare e liber să facă ce dorește.

Mîhnirea ei s-a transformat în surpriză.

– Nu ești supărat?

El s-a oprit foarte aproape de ea, ignorîndu-i întrebarea.

– Arăți ca o țigancă așa, cu părul desfăcut.

Remarca neașteptat de personală i-a produs confuzie.

Ceva la el era diferit, reținerea părea să fi dispărut. Vocea îi suna altfel, era mai blîndă, iar mișcările îi erau mai libere. Alarmată, s-a dat un pas înapoi, împiedicîndu-se de rădăcina unui copac. El a prins-o de umăr să o susțină. Nu i-a dat drumul nici atunci cînd și-a recăpătat echilibrul. Îi simțea căldura palmei prin bluză. Stokehurst a ridicat cealaltă mînă iar vîrful cîrligului s-a înfipt în trunchiul copacului, aproape de urechea ei. Era prinsă în cursă. S-a lipit de copac. Era beat, și-a spus. Nu-și dădea seama ce făcea.

– Domnule... nu ești în firea ta. Ai băut.

– Și tu ai băut.

Era suficient de aproape ca să-i simtă răsuflarea, izul de vin dulce. Tasia și-a dat capul pe spate, lipindu-l de trunchiul copacului. În apropiere s-a văzut lumina pasageră a unei torțe. I-a zărit o clipă chipul, apoi au fost iar înghițiți de întuneric. I-a ridicat bărbia cu două degete iar ea s-a tras cît a putut de mult, scoțînd un sunet.

– Nu, a șoptit îngrozită.

– *Nu*? a repetat el. Părea amuzat. Atunci de ce ai venit cu mine?

– Am... crezut... Tasia încerca să respire normal. Am crezut că erai furios. Că voiai să țipi la mine între patru ochi.

– Și preferi asta unui sărut?

– Da.

El a rîs auzindu-i răspunsul hotărît și a cuprins-o de ceafă. Căldura atingerii lui a speriat-o, a făcut-o să tremure. O adiere răcoroasă a trecut peste ei, dar Stokehurst era masiv și cald. În ciuda spaimei, Tasia era tentată să se lipească de el, să caute refugiu în îmbrățișarea lui.

– Te temi de mine, i-a șoptit el.

Ea a dat din cap, stînjenită.

– Din cauza lui? A făcut o mișcare și cîrligul a strălucit ca un pește argintiu trecînd prin apă.

– Nu. Nu știa exact de ce anume se temea.

Un sentiment ciudat pusese stăpînire pe ea, toate simțurile îi erau în alertă. Gura lui fierbinte era aproape de tîmpla ei, trimițîndu-i fiori prin trup. Și-a proptit pumnii de pieptul lui, apăsînd cu putere.

– Ce-a zice de un sărut pentru noroc? i-a sugerat el. Ceva îmi spune că ai nevoie de noroc, domnișoară Billings.

A rîs cu nervozitate.

– Eu nu cred în noroc. Doar în rugăciuni.

– De ce nu în amîndouă? Haide, nu te încorda așa. N-am de gînd să-ți fac vreun rău.

Ea a tresărit surprinsă cînd s-a aplecat deasupra ei.

– Trebuie să plec, a spus disperată și a făcut greșeala de a încerca să treacă pe lîngă el. Luke s-a mișcat cu agilitate și a lipit-o de trupul lui. I-a înfășurat coada în jurul încheieturii,

trăgîndu-i capul spre spate. Chipul lui era deasupra chipului ei. Tasia a închis ochii. A simțit un sărut ușor pe colțul gurii și a oftat în semn de răspuns.

A strîns-o și mai tare în brațe și a sărutat-o iar pe buzele lipite, apoi încă o dată. Cumva, ea se așteptase la brutalitate, la nerăbdare... orice altceva în afară de atingerile ușoare, arzătoare ale gurii lui. Buzele lui au alunecat de pe obraz spre ureche, apoi spre gît. Cu vîrful limbii i-a atins locul în care i se simțea pulsul. Tasia ar fi vrut să se lipească de el și să se piardă în îmbrățișarea lui. Dar nu renunțase niciodată la stăpînirea de sine, pentru nimeni. Gîndul o înspăimînta.

– Nu, i-a spus înfundat. Te rog, nu!

El a ridicat capul și a privit-o.

– Cît ești de dulce! i-a șoptit și i-a atins cu vîrful degetelor bărbia.

– Domnule... a spus ea nesigură, inspirînd adînc. Domnule... sper... este posibil... să pretindem că nu s-a întîmplat nimic?

– Dacă asta dorești. Degetul mare i-a alunecat pe bărbie

Ea a dat din cap, stîngace.

– E din cauza vinului. Și a dansului. Bănuiesc... că oricine ar fi fost luat de val.

– Bineînțeles. Dansurile astea populare sînt ceva de groază.

Tasia a roșit, conștientă că rîdea de ea. Dar nu mai conta.

– Noapte bună, i-a spus depărtîndu-se de copac. Trebuie să mă întorc la conac. Genunchii îi tremurau.

– Nu poți merge singură.

– Vreau să fiu singură, i-a răspuns cu încăpățînare. A urmat o scurtă tăcere, după care el a izbucnit în rîs.

– Bine. Dar să nu dai vina pe mine dacă vei fi acostată. Deși bănuiesc că nu se va întîmpla de două ori într-o noapte.

Pașii ei erau ușori și rapizi, iar silueta subțire a părut să se topească în noapte.

Luke s-a întors la copacul de care o sprijinise și și-a proptit brațul de trunchi. A început să scormonească în pămînt cu vîrful ghetei. Fusese blînd cu ea cînd de fapt ar fi vrut să fie crud, să-și frece buzele de ale ei, să-i lase urme pe pielea catifelată. Dorințele pe care le crezuse moarte demult reînviaseră acum și se răzbunau. Ar fi vrut să o ducă în patul lui și să o țină acolo o săptămînă. Pentru totdeauna. Vinovăția îl copleșea. Era furios pe ea pentru că îi dăduse viața peste cap, pentru că făcea ca amintirile despre Mary să se îndepărteze.

Ea urma să plece curînd. Luna era aproape pe sfîrșite. Charles Ashbourne trebuia să-i găsească o nouă slujbă. Tot ce-i rămînea de făcut era să o ignore iar timpul avea să rezolve restul. A dat să se întoarcă dar, frustrat, a lovit în trunchi cu cîrligul, lăsînd o urmă adîncă. S-a îndepărtat cu pași mari, departe de dans și de lumini.

Tasia stătea la fereastra camerei ei și privea gînditoare afară. Își amintea căldura gurii lui, tandrețea și puterea ținute în frîu și s-a înfiorat. Fusese singură atîta amar de vreme! Îmbrățișarea lui dulce și iluzia siguranței o tulburaseră. Și-a dus încet degetele la buze. Sigur Stokehurst fusese amuzat de

ignoranța ei. Ea nu mai fusese sărutată pînă în seara aceea, excepție făcînd îmbrățișarea stîngace a lui Mikhail Angelovski, la logodna lor.

Mișa, așa cum îi spuneau rudele și prietenii, fusese un amestec sublim de frumusețe și automulțumire. Era destul de neglijent, se îmbrăca excesiv de elegant, își dădea cu prea multă apă de colonie, purta părul puțin cam prea lung iar pe gît avea adesea urme de mizerie, pentru că neglija să se spele. În mare parte din timp ochii îi erau goi din cauza opiului, pe care-l iubea nemăsurat.

Brusc, în minte i-au răsunat voci. S-a clătinat pe picioare. I se făcuse rău.

– Te iubesc, Mișa, de o mie de ori mai mult decît te-ar putea iubi ea. Ea n-o să poată să-ți dăruiască ce-ți trebuie ție.

– Ești gelos, idiot bătrîn, îi răspunsese Mișa. Habar n-ai ce-mi trebuie mie.

Vocile s-au stins și Tasia s-a încruntat, uimită. Să fi fost o amintire sau doar imaginația ei? Și-a luat capul în mîini, chinuită de gînduri.

Sezonul londonez se apropia de sfîrșit iar lumea bună își încuia casele de la oraș și se retrăgea la țară. Lordul Stokehurst avea să dea prima petrecere a verii. Toate familiile din înalta societate care locuiau în împrejurimi urmau să participe la un week-end de socializare și vînătoare. Tasia nu era prea încîntată de ideea unei petreceri prelungite care reprezenta o amenințare la intimitatea ei. Pe de altă parte, avea și un motiv de

bucurie: familia Ashbourne era și ea invitată, așa că urma să-și revadă verișoara. Alicia era singura ei legătură cu trecutul, deși fragilă. Spera să prindă cîteva minute în care să poată sta de vorbă.

Nu a surprins pe nimeni faptul că Iris, lady Harcourt a fost rugată să joace rolul amfitrioanei.

– A fost sigur ideea ei, s-a confesat doamna Knaggs unui grup de servitori, după masa de prînz. Lady Harcourt vrea ca stăpînul și toți ceilalți să vadă cît de bine i se potrivește acest rol. E clar ca lumina zilei că vrea să fie stăpînă aici, peste toate.

Lady Harcourt a sosit cu două zile mai devreme, să se asigure că totul se făcea așa cum dorea ea. Din clipa aceea, tot domeniul a intrat într-o stare de agitație. Au fost aduse imense aranjamente florale iar muzicienii se auzeau repetînd în camerele libere. Lady Harcourt a făcut o mulțime de schimbări la Southgate Hall, de la rearanjarea mobilei la modificarea meniului doamnei Plunkett. Tasia îi admira diplomația. Deși se băga peste tot, o făcea cu atîta grație că nici un servitor nu comenta. Numai Emmei îi displăcea situația și chiar îndrăznise să se certe cu tatăl ei. Vocile celor doi au răsunat în holul de la intrare cînd s-au întors de la plimbarea de dimineață.

– Papa, dar schimbă totul!

– I-am dat voie să facă totul după cum dorește. Ajunge cu reproșurile, Emma.

– Dar nici nu m-ai ascultat...

– Am spus că ajunge. A observat-o pe Tasia, care o aștepta pe Emma, și a împins-o ușor spre ea pe rebela lui fiică. Fă ceva cu ea, i-a spus și s-a îndepărtat grăbit. Era prima oară că îi adresa vreun cuvînt după multe zile.

Emma s-a întors spre Tasia. Ochii îi străluceau de furie.

– E un căpcăun!

– Înțeleg că v-ați contrazis din pricina lady-ei Harcourt, i-a spus calmă Tasia.

Emma s-a strîmbat.

– Nu vreau să se poarte ca și cum ar fi locul ei aici. Urăsc cînd face pe stăpîna casei. Și urăsc felul în care se încolăcește în jurul lui Papa, felul în care își pițigăiază vocea cînd vorbește cu el. Pur și simplu mi se face rău.

– Va dura doar un week-end. Va trebui să te străduiești să te porți ca o doamnă, Emma, să o tratezi cu politețe și respect.

– Nu e vorba doar de un week-end, a murmurat Emma. Vrea să se mărite cu el! Furia i s-a risipit brusc și a privit-o cu disperare pe Tasia. Oh, domnișoară Billings, ce mă fac dacă se întîmplă asta? O să rămîn cu ea pe cap, pentru totdeauna!

Tasia a fost luată prin surprindere de îmbrățișarea unei fete de doisprezece ani. A strîns-o în brațe cu afecțiune și i-a mîngîiat părul roșu, rebel.

– Știu că nu-ți este ușor, i-a spus. Dar tatăl tău a fost foarte singur de cînd a murit mama ta. Știi bine asta. Iar *Biblia* spune: *Fie ca fiecare bărbat să aibă femeia lui.* Ai vrea ca el să nu se mai însoare, să îmbătrînească singur?

– Bineînțeles că nu, a spus Emma cu voce pierită. Dar vreau să se însoare cu cineva care să-mi placă *mie*.

Tasia a izbucnit în rîs.

– Draga mea, nu cred că vei fi de acord cu nici o femeie de care va fi el interesat.

– Ba da! Emma s-a tras deoparte și s-a încruntat, indignată. Eu știu deja persoana potrivită. Este tînără, drăguță și inteligentă și s-ar potrivi perfect cu el.

– Cine este?

– Tu.

Uimită, Tasia o privea fără să poată rosti vreun cuvînt. În final, a reușit să spună:

– Emma, trebuie să uiți asta deîndată.

– De ce?

– Pentru început, un bărbat cu poziția tatălui tău nu se însoară cu o guvernantă.

– Dar Papa nu este snob. N-ar da doi bani pe asta. Domnișoară Billings, nu-l găsești frumos pe Papa?

– Nu m-am uitat niciodată foarte atent. E timpul să începem lecția.

– Te-ai îmbujorat, i-a spus Emma triumfătoare, fără să se lase impresionată de privirea amenințătoare a Tasiei. *Chiar* ți se pare că arată bine!

– Frumusețea este superficială.

– Papa este frumos și pe dinăuntru, a insistat Emma. N-am vorbit serios cînd am spus că este un căpcăun! Domnișoară Billings, poate că n-ar strica să fii mai drăguță cu el, și să zîmbești din cînd în cînd. Sînt convinsă că l-ai putea face pe Papa să se îndrăgostească de tine, dacă te-ai strădui puțin!

– Dar nu vreau să se îndrăgostească nimeni de mine, i-a răspuns Tasia, rîzînd de expresia ultragiată a fetei.

– Dar nu-ți place de tatăl meu, domnișoară Billings?

– Îl consider un bărbat onorabil.

– Da, dar îl placi?

– Emma, toate astea mi se par ridicole. Nu-l știu suficient de bine pe lordul Stokehurst ca să-l plac sau nu.

– Dacă te-ai mărita cu el n-ar mai trebui să lucrezi. Ai fi ducesă, într-o bună zi. N-ai fi fericită? Nu vrei să rămîi cu noi pentru totdeauna?

– Oh, Emma. Tasia i-a zîmbit afectuos. Ești foarte drăguță că te gîndești la fericirea mea. Dar sînt multe lucruri pe care nu le înțelegi și mă tem că nu ți le pot explica. O să rămîn aici, cu tine, cît timp voi putea. Este tot ce-ți pot promite.

Emma se pregătea să-i răspundă cînd a văzut pe cineva apropiindu-se. A închis imediat gura și a privit-o cu suspiciune pe femeia cu păr castaniu-roșcat.

– Lady Harcourt, a murmurat ea.

Femeia s-a oprit în fața lor. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase roșie care îi punea în valoare silueta voluptuoasă.

– Emma, a spus cu dezinvoltură, prezintă-mi-o pe însoțitoarea ta.

Emma s-a conformat, fără tragere de inimă.

– Guvernanta mea, domnișoara Billings.

Lady Harcourt a dat scurt din cap.

– Ce ciudat! După descrierile lordului Stokehurst am presupus că ești de vîrstă mijlocie. Și de fapt ești abia o copilă.

– Lady Harcourt, vă rog să ne spuneți, mie și Emmei, dacă putem fi de vreun folos cu pregătirile pentru week-end. I-a aruncat Emmei o privire plină de subînțeles: nu-i așa, Emma?

– Oh, da, a răspuns Emma, toată numai zîmbet.

– Mulțumesc, a răspuns lady Harcourt. Puteți fi de folos doar dacă vă vedeți de treburile voastre și nu-mi stați în cale nici mie, nici invitaților.

– Bineînțeles, doamnă. De fapt, chiar am întîrziat la lecția de dimineață.

– Să nu stau în cale? a repetat iritată Emma. Dar e casa mea...!

Nu a apucat să termine, pentru că Tasia a smuls-o din loc și a împins-o spre camera de studiu.

– Cred că vom începe cu un eseu despre politețe, i-a spus Tasia printre dinți.

– De ce să fiu politicoasă cu ea dacă ea nu este politicoasă cu mine? Emma a privit-o pe Tasia cu o satisfacție nemiloasă: nu pare să te placă prea tare, domnișoară Billings.

– Mie mi s-a părut că lady Harcourt a fost foarte politicoasă.

Emma a privit-o cu mai mare atenție.

– Cred că ai și tu sînge albastru, ca și ea. Poate chiar mai ceva decît ea. Doamna Knaggs spune că ai pielea și osatura cuiva nobil. Mie poți să-mi spui cine ești cu adevărat. Știu să țin un secret. Cred că ești cineva extraordinar... o prințesă deghizată... sau o spioană... sau poate...

Tasia a oprit-o rîzînd și a prins-o de umeri, scuturînd-o ușor.

– Sînt guvernanta ta, atîta tot. Și nu-mi doresc să fiu altceva.

Emma i-a aruncat o privire mustrătoare.

– Este o prostie, i-a spus hotărîtă. Ești mai mult decît o guvernantă. Oricine poate să vadă asta.

Musafirii au sosit pe parcursul întregii zile, la ore diferite. Servitorii alergau pe scări, în sus și-n jos, încercînd să le asigure tot confortul. Doamnele au rămas un timp în camerele lor, pentru ca să-și facă apariția mai apoi, în fuste drapate și bluze din dantelă sau cu broderii delicate. Fluturînd evantaie elaborat pictate, ele s-au adunat în saloane ca să bîrfească și să bea răcoritoare.

Tasia le observa, amintindu-și că și ea făcuse același lucru în Rusia. Luase parte la baluri și la petreceri, alături de familia ei. Cît de protejată se simțise! Nu se gîndise deloc la lumea de dincolo de St. Petersburg. Și cîte ore din viață pierduse! Chiar și orele petrecute în biserică, rugîndu-se, i se păreau acum o pierdere de vreme. Ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut ceva concret, pentru cei săraci, în loc să se roage pentru ei. Aici în Anglia se simțea utilă pentru prima oară în viață, iar sentimentul îi făcea plăcere. Chiar dacă ar fi fost posibil, nu s-ar mai fi întors la viața ei de dinainte.

La lăsatul serii a fost servită cina, cu mai mult de treizeci de feluri de mîncare. În sală fuseseră înșirate mese lungi, acoperite cu fețe din damasc alb. În aer pluteau arome de carne de vînat, somon, friptură de gîscă și prăjituri. Trecînd prin dreptul ușii, Tasia a auzit rundele nesfîrșite de toasturi, însoțite de hohote de rîs. Și-a imaginat cît de atrăgătoare trebuia să fie lady Harcourt, cu părul strălucind în lumina candelabrelor. Iar lordul Stokehurst o privea probabil cu un amestec de mîndrie și plăcere strict masculine, bucurîndu-se de succesul serii. Tasia a încercat să nu se încrunte și a urcat la etaj, să ia masa împreună cu Emma. Urmau să fie doar ele

două în seara aceea. Copiii nu luau niciodată parte la cinele formale, și nici guvernantele.

Cînd cina a luat sfîrșit, musafirii s-au despărțit pentru scurt timp: doamnele au mers în salon, să bea ceaiul, iar domnii au rămas la masă, să savureze un coniac sau un vin de Porto. După care s-au întîlnit în salonul mare. Emma a rugat-o pe Tasia să o lase să coboare, să tragă cu ochiul.

– Lady Harcourt a invitat o ghicitoare care să le prezică viitorul. Se numește Madame Miracol și este clarvăzătoare, adică e mai ceva decît o ghicitoare obișnuită. Oh, domnișoară Billings, trebuie să mergem jos, să vedem! Dacă zice ceva de Papa? Nu pot să stau cuminte într-un colț? Promit să mă port frumos. O să fiu o adevărată lady.

Tasia a zîmbit.

– Presupun că am putea privi o vreme, dacă rămînem neobservate. Dar nu te aștepta la prea multe din partea unei persoane pe care o cheamă Madame Miracol, Emma. Mie mi se pare un nume demn de o actriță rămasă fără slujbă.

– Nu-mi pasă. Vreau să aud ce are de spus despre fiecare.

– Foarte bine, a spus Tasia privind cu ochi critic rochia mototolită a Emmei. Dar înainte de a coborî vreau să te schimbi în rochia albastră și să-ți aranjezi puțin părul.

– Nu vrea deloc să stea în seara asta, a spus Emma, trăgînd de buclele rebele. De fiecare dată cînd vreau să-l domolesc stă și mai zbîrlit ca mai înainte.

Tasia a rîs.

– O să-l prindem cu o panglică, atunci.

În timp ce o ajuta să se schimbe, Tasia își făcea griji pentru faptul că o ducea jos pe fată. La urma-urmei, lady Harcourt le spusese să stea departe de oaspeți. Chiar dacă nu primiseră instrucțiuni explicite din partea lordului Stokehurst, probabil că avea să fie de acord cu lady Harcourt. Dar Emma fusese un înger întreaga zi, învățase cu sîrg ore întregi și luase cina în camera de studiu, fără să crîcnească. Merita o recompensă pentru bună purtare și nu avea să se întîmple nimic rău, cu siguranță.

Se strînseseră numeroși oaspeți în salonul mare. Bărbați și femei stăteau pe canapelele elegante, franțuzești și pe scaunele cu spătare curbate. Lămpile aruncau o lumină difuză pe tapetul din mătase și pe alabastrul delicat. O adiere plăcută pătrundea prin ferestrele deschise.

Zărindu-și fiica, lordul Stokehurst s-a retras din conversație și s-a îndreptat spre ea. Arăta foarte bine în costumul cambrat, închis la culoare, cu vestă din mătase de culoarea cărbunelui. S-a aplecat și și-a sărutat fugar fata.

– Nu te-am văzut întreaga zi, i-a spus. Chiar mă întrebam unde te ascunzi.

– Lady Harcourt ne-a spus să nu... a început Emma, dar s-a oprit cînd Tasia i-a înfipt un deget între omoplați. Am fost ocupate cu lecțiile, Papa.

– Ce-ai învățat azi?

– Dimineață am învățat reguli de bună purtare iar după-amiază istoria Germaniei. Am fost atît de cuminte toată ziua încît domnișoara Billings mi-a spus că pot s-o privesc pe Madame Miracol dintr-un colț.

– Madame Miracol este o șarlatană, a rîs Stokehurst. Poți sta lîngă mine, în primul rînd, dar numai dacă îmi promiți că nu vei crede un cuvînt din ce va spune.

– Mulțumesc, Papa! Emma se luminase la față. S-a uitat peste umăr la Tasia. Vino și tu, domnișoară Billings!

Tasia a clătinat din cap.

– Eu rămîn aici, în spate.

A rămas privind la spatele lat al lui Stokehurst care se îndepărta, însoțit de fiica lui. Avea un sentiment de neliniște. Oare de ce nu o privise măcar? O ignorase în mod deliberat. Sub aparența de calm și stăpînire de sine se ascundea ceva amenințător, bine mascat.

Gîndurile i-au fost abătute de lady Harcourt, care conducea o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră spre centrul încăperii.

– Atenție, vă rog. Aș vrea să v-o prezint pe invitata noastră specială. Madame Miracol este recunoscută pentru puterile ei extraordinare de clarvăzătoare. Se zvonește că ar fi consultată frecvent de un anumit membru al familiei regale. Din fericire pentru noi, a acceptat invitația mea de a ni se alătura în seara aceasta și de a ne împărtăși darul ei special.

Un ropot de aplauze s-a ridicat în aer. Tasia s-a retras și mai în spate, lipsită de orice expresie.

Madame Miracol era o femeie brunetă de vreo patruzeci de ani, cu ochii conturați puternic cu creion negru și buze rujate violent. Un șal din culori puternice, roșu și auriu, îi era înnodat pe umeri. Avea inele pe fiecare deget și brățări grele la încheieturi. A trecut mîna pe deasupra mesei rotunde

acoperite cu eșarfe negre, într-un gest teatral. Pe masă, în afara lumînărilor aprinse, se mai aflau și alte obiecte: un bol cu pietre colorate, un pachet de cărți și cîteva figurine ornamentale.

– Prietenii mei, a început Madame Miracol pe un ton dramatic, a venit timpul să lăsăm deoparte îndoielile și limitele pămîntești și să le urăm bun-venit spiritelor. În seara aceasta ele ne vor oglindi sufletele. Pregătiți-vă să descoperiți secrete ale trecutului și viitorului.

În timp ce femeie vorbea, Tasia a auzit o șoaptă, foarte aproape.

– Tasia.

S-a înfiorat și s-a întors repede. Alicia era în spatele ei, zîmbind. A făcut un gest iar Tasia a ascultat-o și au ieșit împreună în holul acum gol. Tasia a îmbrățișat-o, ușurată și fericită.

– Verișoară, i-a spus, cît mă bucur să te văd!

Alicia s-a dat un pas înapoi și a privit-o mulțumită.

– Tasia, arăți minunat! Săptămînile petrecute aici ți-au priit.

Tasia s-a uitat în jos la ea însăși, cu ochi critic.

– Nu am observat nici o schimbare.

– Cutele de pe față ți-au dispărut și te-ai mai împlinit puțin.

– Am mîncat destul de mult. Mîncarea este foarte bună aici. Cu excepția blancmange-ului, pe care îl servesc tot timpul

Alicia a rîs alături de ea.

– Se pare că englezii sînt înnebuniți după el. Spune-mi, Tasia, ești fericită aici? Ești bine?

Tasia a ridicat din umeri, stînjenită, tentată să-i povestească viziunea ei cu Mikhail în oglindă, despre coșmarurile ei. Dar toate astea nu erau altceva decît rezultate ale unei conștiințe încărcate. Nu rezolva nimic spunîndu-i Aliciei, doar o făcea să se îngrijoreze.

– Cît de bine se poate, i-a răspuns într-un sfîrșit.

Alicia a privit-o cu blîndețe:

– Charles și cu mine sîntem familia ta, Tasia. Vom face tot ce ne stă în puteri să te ajutăm. Sper că lordul Stokehurst s-a purtat plăcut cu tine?

– Nu a fost neplăcut, a spus prevăzătoare Tasia.

– Bine. Alicia i-a luat mîinile într-ale ei, privind în jurul lor. Ar trebui să ne întoarcem. Poate că vom reuși să stăm de vorbă și mai tîrziu.

Tasia a așteptat cîteva minute înainte să reintre în salon. Surprinsă, a văzut-o pe Emma așezată la masa clarvăzătoarei. În ciuda avertismentelor tatălui ei, fata părea vrăjită de Madame Miracol.

– Vezi ceva? a întrebat, nerăbdătoare.

Cîteva pietre colorate erau împrăștiate pe masă. Madame Miracol le studia cu atenție.

– Ah, a spus dînd din cap, ca și cum aranjarea pietrelor avea un înțeles ascuns. Totul este clar acum. Ești un spirit rebel, cu emoții puternice – poate prea puternice, dar în final totul va cunoaște un echilibru. În timp, mulți bărbați vor dori să-ți dăruiască dragostea lor, atrași de puterea ta. A făcut o pauză și i-a luat mîinile într-ale ei. A închis ochii, ca și cum se concentra și mai tare.

– Și viitorul ce-mi rezervă? a întrebat Emma.

– Văd un soț. Un bărbat venit din altă țară. Va aduce cu el conflicte... dar cu răbdare și înțelegere veți reuși să vă uniți forțele opuse într-un cerc al unității. A deschis ochii. Vei fi binecuvîntată cu mulți copii. Vei avea un viitor fericit, nu încape îndoială.

– Ce fel de străin va fi? a întrebat Emma. Francez? German?

– Spiritele nu mi-au spus.

Emma s-a încruntat.

– Și nu poți să le întrebi?

Madame Miracol i-a eliberat mîinile și a ridicat din umeri, prozaică.

– Asta a fost tot.

– Drace! a murmurat Emma. Acum nu-mi rămîne decît să mă întreb dacă el este, ori de cîte ori voi cunoaște un străin.

Stokehurst a zîmbit ironic și i-a făcut semn fetei sale să se întoarcă lîngă el.

– E timpul să lași locul altcuiva, draga mea.

– Domnișoara Billings, a spus imediat Emma. Vreau să știu ce spun spiritele despre domnișoara Billings!

Tasia a pălit cînd Emma a arătat cu degetul spre ea. S-au auzit scaune scîrțîind, pentru că toată lumea se întorsese spre ea. Devenise brusc obiectul de interes al tuturor ochilor străini. Mai bine de două sute de oameni se uitau fix la ea. A simțit o sudoare rece pe spate. Pentru o clipă s-a aflat din nou în Rusia, la proces, cu toți oamenii aceia privind-o cu o curiozitate plină

de răutate. Panica pusese stăpînire pe ea. A clătinat din cap, fără să fie în stare să scoată vreun sunet.

Și ca să se afunde și mai tare în acel coșmar, a auzit vocea lordului Stokehurst:

– De ce nu? Vino încoace, domnișoară Billings!

PATRU

Tasia se lipise de perete. Din mulțime răzbăteau murmure.

– E doar o guvernantă, s-a auzit o voce.

– De ce ne-ar interesa? s-a auzit o alta.

Stokehurst o ațintise cu o privire rece.

– Nu vrei să știi ce-ți rezervă viitorul?

– Viitorul meu nu privește pe nimeni, domnule, i-a răspuns calmă, deși era foarte îngrijorată. Stokehurst părea dornic să o pedepsească pentru ceva. Dar de ce? Ce făcuse oare ca să-l provoace?

Emma se uita cînd la ea, cînd la tatăl ei, de parcă simțea că ceva era în neregulă.

– E distractiv, domnișoară Billings, i-a spus cu voce nesigură. De ce nu vrei să încerci?

Alicia Ashbourne s-a ridicat brusc de pe scaun. Din cauza îngrijorării, vocea îi făcea feste.

– Vreau *eu* să mi se prezică viitorul. Haideți să nu mai pierdem vremea cu cineva care nu dorește asta.

– Toate la vremea lor, lady Ashbourne, i-a spus Stokehurst. Deocamdată să vedem ce au de spus spiritele despre misterioasa noastră guvernantă.

Alicia ar fi continuat să protesteze, dar Charles a tras-o de mînecă, obligînd-o să se așeze.

Iris Harcourt s-a încruntat:

– Luke, nu are rost să chinuim copila. Dacă nu vrea, las-o în pace.

Stokehurst nu a părut să o fi auzit. Privirea lui continua să rămînă ațintită pe Tasia.

– Vino, domnișoară Billings. Nu ne lăsa pe toți să așteptăm.

– Aș prefera să nu...

– Insist.

Avea de gînd să o forțeze, fără să țină seama de faptul că făcea o scenă. Nu mai avea scăpare. Tasia a înaintat ca și cum se apropia de ghilotină.

– Nu te teme, copilă, i-a spus Madame Miracol, făcînd un semn spre masă. Așează-te, ia pietrele și încălzește-le în palme.

Îndreptîndu-și umerii, Tasia s-a așezat la masă. Era încolțită. Nu avea altceva de făcut decît să se supună. A luat pietrele și le-a ținut strîns. Toată lumea se uita la ea. Le simțea privirile ca pe niște pumnale înfipte în spate.

– Iar acum, a învățat-o Madame Miracol, lasă-le să-ți cadă printre degete.

Tasia a deschis palmele și a lăsat pietrele să cadă pe masă. Cu un zgomot, pietrele au căzut pe masă, lovindu-se unele de altele și împrăștiindu-se.

Femeia a clătinat din cap. Părea tulburată. A strîns pietrele și le-a pus înapoi în bol.

– Ar fi mai bine să încerci din nou.

– De ce? a întrebat încet Tasia, deși știa prea bine.

Madame Miracol a clătinat iar din cap și i-a făcut semn să ia pietrele.

Tasia le-a lăsat să cadă pe masă. De data aceasta una a căzut pe covor.

– Ah, a spus încet clarvăzătoarea. Modelul se repetă. A luat forma a doi frați, moartea și somnul. S-a aplecat să ridice piatra căzută. A ținut-o în mînă, a răsucit-o între degete și a studiat-o îndeaproape. Era de culoare roșie, ca sîngele, cu pete negre. A lăsat piatra pe masă și i-a luat mîna Tasiei în mîna ei. Ai călătorit departe de locul în care te-ai născut. Ai fost smulsă din casa ta, din istoria ta. A făcut o pauză, încruntată. Cu puțin timp în urmă ai fost atinsă de aripile morții.

Tasia nu scotea nici un sunet. Flăcările lumînărilor păreau să fi devenit și ele roșii.

– Văd un ținut îndepărtat... un oraș construit pe oase. Este străjuit de păduri seculare. Printre copaci se ascund haite de lupi. Văd grămezi de aur și ambră... palate, domenii, servitori... toate astea sînt ale tale. Te văd și pe tine, îmbrăcată într-o rochie de mătase, cu un colier scump la gît.

Lady Harcourt a întrerupt-o pe un ton plictisit:

– Domnișoara Billings este doar o guvernantă, Madame. Spune-ne te rog, cum a reuşit să dobîndească asemenea averi? A făcut o partidă bună, presupun?

– Acesta nu este viitorul, a spus Madame Miracol. Eu vorbesc despre trecut.

În încăpere se lăsase liniștea. Inima Tasiei bătea cu putere. A încercat să-și desprindă mîinile din încleștare.

– Vreau să ne oprim, a spus.

Clarvăzătoarea a sporit strînsoarea iar între palmele lor a început să crească o căldură neobișnuită.

– Te văd într-o încăpere cu ornamente aurite, tablouri de preț și cărți. Cauți pe cineva. O umbră ți se lasă pe față. Văd un tînăr cu ochii galbeni. Și sînge... Sîngele lui se întinde pe covor. Îi spui pe nume... ceva ca... Michael... Michael. Femeia a țipat, s-a tras înapoi, eliberîndu-i mîinile. Tasia a rămas așezată la masă, tremurînd.

Madame Miracol a ridicat palmele roșii, care arătau de parcă ar fi luat un ceainic de pe foc.

– M-a ars! a strigat, uitîndu-se cu furie la Tasia. Ești o vrăjitoare!

Tasia s-a ridicat de pe scaun, deși picioarele refuzau să o susțină.

– Ești o impostoare, i-a spus cu voce tremurîndă. Gata cu minciunile acestea ridicole. A străbătut orbește încăperea, cu capul sus, deși stomacul i se strînsese de spaimă. Căuta cu disperare un loc în care să se ascundă. *Oh, Dumnezeule, ce am făcut?* Vocile trecutului îi răsunau în minte.

– Ar trebui să fii arsă pe rug...

– Biata mea copilă!

– N-am vrut s-o fac.

– Să arzi!

– Dumnezeu să mă ajute...

– Vrăjitoare!

– Nu! a gemut ea și a luat-o la fugă, împiedicîndu-se, încercînd să se îndepărteze de demonii care o urmăreau.

În încăpere domnea rumoarea. Femeile își făceau vînt cu evantaiele, ascunzîndu-și bîrfele. Oaspeții o luaseră cu asalt pe Madame Miracol și-i puneau zeci de întrebări. Cu chipul împietrit, Luke a străbătut încăperea în căutarea guvernantei. Cînd a ajuns în hol a simțit cum cineva îl prindea violent de mînecă. S-a întors și a dat cu ochii de Alicia. Era furioasă, cu obrajii roșii și buzele strînse.

– Nu acum, i-a spus aspru Luke.

– Ce este cu tine? l-a întrebat Alicia. L-a tras sub scară, pentru că acolo erau mai mici șansele de a fi auziți de altcineva. Cum ai putut să-i faci asta verișoarei mele? Să o expui așa, cînd știi că trebuie să treacă neobservată....

– Nu știu nimic despre ea. Doar că m-am săturat de felul în care plutește prin casă, cu aerul ei de martiră și privirile pline de tragism, de secrete adînci, întunecate. Numai Dumnezeu știe ce efect au toate astea asupra fiicei mele. Mi-a ajuns!

Alicia și-a îndreptat spatele:

– Așa că te-ai decis să o chinui în fața tuturor! Nu te-am crezut niciodată atît de crud. Ei bine, mă duc după Tasia și o s-o iau imediat cu mine. N-aș lăsa nici un cîine vagabond pe mîna ta, cu atît mai puțin pe verișoara mea.

Luke a privea atent:

– Tasia? Așa o cheamă?

Alicia și-a dus mîna la gură, îngrozită.

– Uită, i-a spus printre degete. Uită totul. Lasă-mă să o iau cu mine la Londra. Îți promit că nu o vei mai vedea niciodată.

El s-a încruntat:

– Nu pleacă nicăieri.

– Te-ai amestecat suficient, mulțumesc! Trebuia doar să o adăpostești pentru scurt timp. Acum ai pus-o în pericol. Ai expus-o în fața tuturor acelor oameni – probabil că i-ai semnat condamnarea la moarte, și asta doar din pricina orgoliului tău rănit. Am asigurat-o pe Tasia că ești de încredere iar tu ai dovedit că m-am înșelat. Cum te simți cînd știi că ai distrus viața cuiva dintr-o toană?

– Tu m-ai băgat în asta, i-a spus Luke printre dinți. Ce vrei să spui cu „condamnarea la moarte"? Ce naiba a făcut?

Alicia s-a încruntat și și-a ferit privirea. Chiar în clipa în care Luke se convinsese că nu avea să-i răspundă, a spus cu voce pierită:

– Nu știu ce a făcut. Cred că nici ea nu știe.

Frustrat, Luke a spus o înjurătură printre dinți.

– Mă duc după ea. Tu întoarce-te la ceilalți.

– Și cine îmi va apăra verișoara? a întrebat Alicia.

– Eu.

– Te-ai descurcat de minune pînă acum, ce să spun!

Emma a răzbătut cu greu prin mulțime, dar a reușit să ajungă la Madame Miracol și la lady Harcourt. Le-a privit de amîndouă cu ochii ei mari, albaștri.

– Emma, a spus lady Harcourt, nu avem nevoie tocmai acum de istericalele unei copile.

Emma a ignorat-o și s-a întors spre Madame Miracol.

– De ce ți-ai bătut joc de domnișoara Billings? Nu ți-a făcut nimic.

Femeia a pufnit indignată.

– Eu nu mi-aș irosi niciodată darul! Am spus exact ce mi-au arătat spiritele.

Emma s-a încruntat și și-a încrucișat la piept brațele slăbănoage.

– Cred că ar fi mai bine să pleci chiar acum. Am sunat după valet. Seymour te va conduce afară. Dacă nu ai venit cu trăsura ta, ți-o va pune la dispoziție pe a noastră.

– Emma dragă, a intervenit tăios lady Harcourt, doar pentru că guvernanta ta s-a simțit ofensată nu înseamnă că ceilalți oaspeți nu au dreptul la distracție. Acestea sînt lucruri pentru adulți, nu pentru copii. Ce-ar fi să te duci în camera ta și să te joci cu păpușile?

Emma i-a aruncat o privire mucalită.

– Foarte bine. Chiar n-aș vrea să fiu de față cînd Madame va da ochii cu tatăl meu, cînd se va întoarce. Știi bine ce fire are. Cine știe ce se va întîmpla?

Madame Miracol a pălit și a început să-și strîngă lucrurile.

– Emma, încetează să inventezi pe seama tatălui tău, i-a șoptit Iris. Du-te în camera ta. Nu-ți tolerez asemenea purtări. Eu sînt gazda și vreau ca Madame să rămînă.

Expresia copilărească a Emmei a dispărut, fiind înlocuită de o hotărîre de catîr:

– A supărat-o pe domnișoara Billings. Vreau să plece. Și este casa *mea*, nu a ta.

– Copil prost-crescut ce ești! Iris s-a uitat în jur. Unde este tatăl tău?

Emma a ridicat din umeri, cu un aer nevinovat:

– Nu am idee.

Luke a urcat la etajul al treilea și a văzut că ușa camerei ei era dată de perete. Tăcerea era apăsătoare. Un scaun era răsturnat, iar icoana era și ea pe jos, lîngă el. Iar guvernanta... Tasia... era la fereastră. A știut imediat că era el.

– Domnule... a spus fără să se întoarcă.

Brusc, Luke și-a dat seama că nu era nici furioasă, nici stînjenită, nici măcar speriată. Era distrusă. O rănise mai mult decît și-ar fi putut imagina. A fost cuprins de remușcări. Și-a dres glasul, încercînd să găsească cuvintele cu care să se poată scuza.

– Am venit să văd cum... S-a oprit deodată. Să-i spună acum cît era de îngrijorat ar fi putut suna ca o batjocură, doar el fusese cel care îi cauzase această durere.

Ea a rămas cu spatele întors spre el și a făcut eforturi ca vocea să-i sune cît mai normal.

– Sînt bine, domnule, am doar nevoie de cîteva minute de singurătate. Femeia aceea era foarte ciudată, nu crezi? Iartă-mă că am făcut o scenă. Te rog să pleci... să mă lași să-mi revin. Simt nevoia să fiu singură... Suna ca o jucărie stricată. Cuvintele ei parcă zgîriau tăcerea iar umerii îi tremurau. Pleacă, te rog...

Luke s-a apropiat de ea și a luat-o în brațe.

– Îmi pare rău, i-a șoptit cu buzele lipite de părul ei. Îmi pare al naibii de rău.

Tasia s-a zbătut în îmbrățișare, punîndu-și brațele între ei. Chipul i s-a apropiat de umărul lui și a simțit urme de iz de tutun și de coniac. Era un miros masculin, reconfortant. A încetat să se mai zbată. El era puternic și fierbinte, iar bătăile inimii lui îi răsunau în ureche. Nimeni nu o mai ținuse așa, doar tatăl ei, pe cînd era mică și se temea de întuneric. A încercat din răsputeri să-și oprească lacrimile.

– Nimeni nu-ți va face nici un rău. A mîngîiat-o ușor pe păr. O să am grijă să fii în siguranță. Ai cuvîntul meu.

Nimeni nu îi mai oferise asta. Cuvintele lui au avut un efect ciudat asupra Tasiei. Ochii i s-au umplut de lacrimi și a clipit des să și le rețină. El îi spunea acele cuvinte doar pentru că încerca să fie drăguț cu ea. Nu-și dădea seama cîtă nevoie avea ea de asta. Nu știa cît de disperat de singură era ea.

– Nu-mi poți promite asta, a spus tremurînd. Nu înțelegi.

– Fă-mă să înțeleg. Și-a cufundat degetele în cocul ei strîns și a obligat-o să se uite în ochii lui. Spune-mi de ce te temi.

Cum putea să facă asta? Cum să recunoască faptul că se temea că va fi prinsă și pedepsită pentru crimă? Și mai ales cum să-i spună că se temea de ea însăși? Dacă afla ce făcuse, cine era cu adevărat, avea să o urască. Lacrimile i-au alunecat pe obraji și a început să plîngă în hohote. Stokehurst a tras-o și mai aproape, lipindu-i capul de pieptul lui.

Suspinînd, Tasia și-a pus mîinile pe după gîtul lui. El o ținea strîns și-i șoptea cuvinte liniștitoare în păr. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe piele. A legănat-o ușor cîteva minute, pînă cînd cămașa i s-a udat de lacrimile ei.

– Șșt, i-a șoptit. Îți faci rău. Liniștește-te. Cu palma deschisă o mîngîia pe spate, pe umeri. Inspiră adînc, a spus cu buzele lipite de tîmpla ei. Așa. Încă o dată.

– Mi-au spus că sînt vrăjitoare, a suspinat ea. Și mai înainte.

Mîngîierea lui a încetat, dar după cîteva secunde a reînceput. Rămăsese tăcut, dîndu-i timpul de care avea nevoie.

Cuvintele au năvălit ca un torent:

– Uneori vedeam lucruri... despre cunoscuții mei. Puteam să prevăd un accident... îmi dădeam seama cînd cineva mințea. Aveam vise, viziuni. Nu foarte des... dar aveam întotdeauna dreptate. Mi s-a dus vestea pînă la Moscova. Oamenii spuneau că sînt vrăjitoare. Altfel nu știau să explice toate astea. Se temeau de mine. Curînd, teama lor s-a transformat în ură. Eram un pericol pentru toți. S-a cutremurat și și-a mușcat buza, temîndu-se că îi va destăinui prea multe.

El a strîns-o și mai tare în brațe și i-a șoptit liniștitor.

Treptat, suspinele au încetat.

– Ți-am udat cămașa, i-a spus încet.

El a dus mîna în buzunar și i-a întins o batistă.

– Poftim.

A luat-o și și-a suflat nasul ca un copil, făcîndu-l să zîmbească.

– Ești mai bine? a întrebat-o cu blîndețe.

Tasia a dat din cap și și-a șters ochii. Acum, că lacrimile dispăruseră, se întîmplase la fel și cu durerea din pieptul ei, pe care o simțea de luni întregi. Stokehurst i-a dat o șuviță pe după ureche, atingîndu-i ușor lobul.

– Ai fost supărat pe mine în seara asta, i-a spus Tasia. De ce?

Luke a fost tentat să-i dea unul din cele zece răspunsuri fără noimă care îi veniseră în minte, dar îi datora adevărul. I-a atins cu vîrful degetelor urmele lacrimilor de pe obraji.

– Pentru că o să dispari într-o zi, fără să-mi fi spus cine ești și ce fel de necazuri ai. Pentru mine ești un mister care crește cu fiecare zi care trece. Eram furios pentru că nu puteam avea ceva – pe cineva – pe care o doream atît. Așa că am încercat să te rănesc.

Tasia știa că ar fi trebuit să se desprindă din îmbrățișare. Instinctul îi spunea că el nu va încerca să o oprească. Dar era vrăjită de atingerea degetelor lui.

I-a prins bărbia între degete.

– Spune-mi adevărata ta vîrstă, i-a spus. Dar vreau adevărul.

Ea a clipit, surprinsă.

– Ți-am spus deja...

– În ce an te-ai născut? a insistat el.

– O mie opt sute cincizeci și doi.

El a tăcut cîteva clipe.

– Optsprezece. Optsprezece...

Tasia a simțit nevoia să se apere.

– Numărul anilor nu are importanță cînd te gîndești la...

– Scutește-mă de discursul acela cum că vîrsta nu contează. Contează al naibii de mult pentru ce am eu în minte. A clătinat din cap, de parcă evenimentele acelei zile erau prea mult pentru el.

Agasată de tăcerea lui, Tasia s-a răsucit în brațele lui. Părea să fi uitat că erau îmbrățișați.

– Bănuiesc că acum mă vei concedia?

El s-a strîmbat.

– Chiar trebuie să mă întrebi asta ori de cîte ori stăm de vorbă?

– Credeam că după cele întîmplate în seara asta...

– Nu, nu te concediez. Deși dacă mă mai întrebi o dată te voi alunga personal de pe domeniul meu. Și-a completat declarația războinică cu un sărut apăsat pe frunte. Buzele lui erau fierbinți și ușoare. A dat capul spre spate și a privit-o în ochi: te simți bine acum?

Tasia era complet uimită de purtarea lui.

– Nu... știu...

S-a tras deoparte, deși ar fi vrut să rămînă în brațele lui și să se ascundă de lume.

– Mulțumesc pentru batistă. Sînt sigură că o vrei înapoi.

El s-a uitat la bucata de material ud și mototolit pe care i-o întindea.

– Păstreaz-o. Și nu ai de ce să-mi mulțumești, doar eu ți-am pricinuit totul.

– Nu, a spus încet Tasia. Nu ai fost tu cauza. Am ținut totul în sinea mea mult prea mult timp... S-a oprit și și-a încrucișat brațele. S-a întors spre fereastra rotundă unde imaginile lor se reflectau, distorsionate. Știai că vechii ruși obișnuiau să-și construiască fortărețele pe vîrfurile dealurilor? Cînd erau atacați de tătari, rușii turnau apă în jos, pe toate părțile. În scurt timp totul îngheța și nimeni nu mai putea urca. Asaltul

putea dura oricît, atîta vreme cît aveau apă și provizii. A atins cu vîrfurile degetelor marginea ferestrei. Un timp îndelungat am fost singură în fortăreața mea. Nimeni nu poate ajunge la mine și nici eu nu pot pleca. Și cîteodată... nu mai am suficiente provizii. S-a uitat la el și ochii de opal i-au strălucit. Dar cred că înțelegi prea bine asta, domnule.

Luke o privea atent. Ea nu și-a ferit privirea. Părea calmă, cu excepția unui tremur ușor la gît, chiar deasupra gulerului negru. A atins locul în care pulsul îi bătea rapid:

– Continuă, i-a spus. Ce altceva crezi că mai știi despre mine?

Momentul a fost tulburat însă de o voce de gheață.

– Deci aici erați! Lady Harcourt stătea în prag, cu un zîmbet întipărit pe față. I s-a adresat Tasiei, dar îl privea doar pe Stokehurst. Ne-am făcut griji pentru tine.

– Sînt bine, i-a răspuns Tasia iar Stokehurst și-a retras mîna.

– Văd și eu asta. Seara s-a dovedit mai dramatică decît ne-am fi așteptat. Madame Miracol a plecat în goană iar oaspeții se distrează acum cu ceva muzică. Noroc că printre ei se găsesc cîțiva pianiști remarcabili. S-a întors cu totul spre Stokehurst: grija ta pentru servitori este admirabilă, dragul meu, dar este timpul să te întorci la oaspeții noștri. L-a luat de braț și exact cînd erau pe punctul să iasă din cameră ea s-a oprit și a privit-o pe Tasia peste umăr: ceea ce ai făcut pare să o fi supărat foarte tare pe Emma, domnișoară Billings. Dacă ai fi făcut așa cum ți-am spus și ai fi ținut-o departe de musafiri, acest lucru nu s-ar fi întîmplat și... S-a oprit pentru că Stokehurst i-a șoptit ceva. A ridicat din umeri: cum vrei tu, dragule.

Tasia a strîns batista între degete, dar nu și-a schimbat deloc expresia cînd cei doi s-au îndepărtat. Erau o pereche admirabilă, amîndoi erau înalți și frumoși. Stokehurst putea fi soțul ideal pentru lady Harcourt, și era foarte clar că ea își dorea să se căsătorească cu el. Tasia a strîns din dinți, pentru că falca îi tremura.

S-a mișcat încet prin cameră: a ridicat scaunul pe care îl răsturnase în grabă, a pus icoana la locul ei obișnuit. Obrajii îi ardeau și a închis ochii o clipă, pentru că o usturau.

– Oh, domnișoară Billings! Emma a dat năvală în cameră, cu părul răvășit și ochi surescitați. Domnișoară Billings, vrăjitoarea aceea îngrozitoare a plecat! Eu am gonit-o. Dar era ceva adevărat din tot ce-a spus? Chiar ai locuit într-un palat? Oh, ai plîns! A luat-o în brațe. Te-a găsit tata?

– M-a găsit, i-a răspuns Tasia zîmbind.

În timp ce coborau scările, Iris a continuat să-l țină de braț dar îl privea cu o răceală pe care nu căuta deloc să o ascundă.

– Ei bine, micuța ta guvernantă timidă a reușit să strice dispoziția tuturor.

– Eu cred că de vină este clarvăzătoarea ta.

– Madame Miracol a dezvăluit doar ce i-au spus spiritele, i-a sărit Iris în apărare.

– Nu-mi pasă nici dacă spiritele ar ieși din jobene și ar dansa pe masă. Madame Miracol merită să fie împușcată.

Expresia lui Luke se înăsprise. Și eu aș merita, de altfel. Am reușit să ne dăm în spectacol.

– Domnișoara Billings a fost cea care s-a dat în spectacol, l-a corectat Iris. Iar ce s-a întîmplat în seara aceasta este doar o dovadă că este complet lipsită de maturitate. Trebuie să-i cauți Emmei pe cineva de o vîrstă potrivită. Sînt amîndouă niște copile. Nu aveam de gînd să-ți spun, dar le-am auzi deunăzi complotînd să te însoare cu domnișoara Billings.

– Cum?

– Urzeau un plan. Emma vrea ca tu să te însori cu guvernanta. Mi se pare adorabil, într-un fel, dar pe de altă parte ar trebui să te gîndești dacă a fost înțelept din partea ta să angajezi o fată care abia a terminat școala...

– Faci prea mult caz de asta, i-a spus el. Nu pun la îndoială atașamentul fetei mele pentru guvernanta ei, dar te asigur că domnișoara Billings nu are nici cea mai mică intenție să se mărite cu mine.

– Ești bărbat și poți fi păcălit de aparențe. Este o ființă prefăcută care poate încerca să manipuleze situația spre avantajul ei.

Luke a privit-o ironic.

– Ceva mai devreme era naivă iar acum este o prefăcută? Hotărăște-te.

Iris i-a răspuns cu demnitate:

– Tu trebuie să te hotărăști, mi se pare evident.

– Nu este cazul să fii geloasă.

– Nu este? Cum rămîne atunci cu scena la care tocmai am fost martoră? Ai de gînd să negi că înseamnă ceva pentru tine?

Oh, ce capcană ți-a întins! O fată drăguță, neajutorată, singură pe lume, care se uită rugător la tine cu ochii ei mari și gri și îți cere să fii cavalerul ei pe un cal alb, salvatorul ei... Ce bărbat ar putea rezista?

– Nu mi-a cerut nimic , i-a răspuns el oprindu-se în fața ei. Și sînt albaștri, nu gri.

– Oh, da, a spus Iris printre dinți, punîndu-și mîinile în șolduri. Culoarea cetei care se așterne pe lac. Sau poate a violetelor atinse de roua dimineții. Sînt sigură că vei găsi și alte metafore. De ce nu te duci sus, să-i scrii o odă? Și nu mă mai privi condescendent, ca și cum aș exagera! Refuz să mă iau la întrecere cu o fetișcană costelivă pentru atenția ta. Merit mai mult!

– Este un ultimatum?

– Niciodată, a răbufnit Iris. Nici prin gînd nu-mi trece să-ți ușurez situația. Vrei ca eu să aleg în locul tău, este mai convenabil așa. Prefer să-mi tai limba înainte s-o fac. Dar să nu faci greșeala să vii în patul meu în seara asta – sau în oricare altă seară – pînă cînd nu reușești să mă convingi că nu-ți imaginezi că ești cu ea!

El i-a privit insolent silueta voluptuoasă.

– N-am cum să vă confund. În orice caz, nu te voi deranja cu atențiile mele în seara asta.

– Foarte bine! a spus Iris și a pornit majestuos, cu fustele foșnind.

Restul serii a fost un adevărat iad. Lui Luke nici nu-i păsa dacă oaspeții se simțeau bine sau nu. Se strînseseră cu toții în camera de muzică și beau cîte ceva, ca să se răcorească, în timp ce unii doreau să-și arate măiestria la pian.

Charles s-a apropiat de Luke și s-au retras amîndoi într-un colț.

– Ce naiba se întîmplă, Stokehurst? a murmurat el.

Luke a ridicat din umeri, defensiv.

– I-am cerut scuze Tasiei pentru purtarea mea. O poți liniști pe Alicia. Totul va fi bine.

– Cum să o liniștesc dacă nici eu nu sînt convins de asta? Charles a oftat adînc. Și eu și Alicia am dori ca Tasia să se întoarcă la Londra, cu noi. Îi vom găsi o altă slujbă.

– Nu este necesar.

– Eu cred că este. Dumnezeule, omule, te-am rugat să ai grijă de ea, să o ții ascunsă... iar tu ai expus-o în fața invitaților, ca pe o atracție de carnaval. Alicia nu a luat-o de aici chiar în seara asta numai de teamă că va atrage și mai mult atenția asupra ei.

Luke s-a înroșit:

– Nu se va mai întîmpla. Vreau ca fata să rămînă.

– Și ea vrea asta?

Luke a ezitat.

– Așa cred.

Charles s-a încruntat la el.

– Ne cunoaștem de prea mult timp, Stokehurst... Îmi ascunzi ceva.

– Îți dau cuvîntul meu că o voi proteja pe Tasia. Spune-i Aliciei că regret cele întîmplate. Convinge-o că Tasiei îi este mai bine aici. Îți jur că voi avea grijă de ea de-aici încolo.

Charles a dat din cap.

– Foarte bine. Nu ți-ai încălcat niciodată cuvîntul pînă acum... trebuie să cred că nu o vei face nici de acum încolo

Charles s-a îndepărtat încet. Luke a rămas singur în colțul încăperii, simțindu-se vinovat și ușor confuz. Toată lumea îi arunca priviri curioase, cu excepția lui Iris. Ea stătea la cîțiva metri depărtare și îl ignora voit. Luke știa prea bine că dacă ar fi dorit să o viziteze în noaptea aceea ar fi trebuit să se folosească de tot farmecul lui, să-și ceară scuze și să-i promită că-i va face cît de curînd o vizită bijutierului. Numai că nu voia să facă atîta efort. Era pentru prima oară că-l lăsa rece gîndul de a împărți patul cu Iris.

Se gîndea doar la Tasia. I se întîmplase ceva rău în trecut, nu încăpea îndoială. Trecuse prin multe în scurta ei viață și supraviețuise. Era o fată de optsprezece ani care nu dorea ajutorul nimănui și nu avea încredere în nimeni. Iar el era prea bătrîn pentru ea, un bărbat de treizeci și patru de ani cu o fată aproape adolescentă. S-a întrebat dacă ea își pusese vreodată problema diferenței de vîrstă dintre ei. Probabil că nu. Pînă acum nu dăduse nici un semn că ar fi fost atrasă de el: nici o privire aruncată pe furiș, nici o atingere ușoară, ca în treacăt, nici un efort de a prelungi scurtele lor conversații.

Dacă se gîndea bine, n-o văzuse niciodată zîmbind. Era foarte adevărat că nici nu-i dăduse motiv. Deși era un bărbat renumit pentru succesul lui la femei, cu ea se purtase cît se

putea de neplăcut. Un măgar. Iar acum era prea tîrziu să încerce să repare răul făcut. Încrederea este un lucru fragil, care se construiește în timp. Iar cu ce făcuse în seara aceea își distrusese orice speranță de a-i cîștiga încrederea.

Nu ar fi trebuit să conteze atît de mult. Lumea era plină de femei frumoase, inteligente, cu șarm... Fără lipsă de modestie, știa o mulțime de femei care ar fi fost disponibile. Dar în anii de după moartea lui Mary nimeni nu-i suscitase interesul așa cum o făcuse această fată. Luke a băut tot restul serii în tăcere, morocănos , ignorîndu-și responsabilitățile și fără să dea doi bani pe ce credea lumea. Majoritatea chipurilor pe care le vedea erau aceleași cu cele pe care le întîlnise la petrecerile la care fusese cu Mary. Modelul se repeta, an după an, ca într-o morișcă.

A oftat ușurat cînd ceilalți s-au retras în sfîrșit la culcare, fiecare cu cîte o parteneră aleasă acolo, pe loc. Valetul său, Biddle, îl aștepta în cameră, în caz că avea nevoie de ceva. Luke s-a răstit la el să stingă lampa și să-l lase singur. S-a așezat pe un scaun, fără să se dezbrace și a dus direct sticla la gură.

– Mary, a murmurat, ca și cum simpla rostire a numelui ei ar fi adus-o înapoi dintre umbre. Liniștea din încăpere a părut să-și bată joc de el. Se agățase cu disperare de durerea lui, mult timp, pînă cînd... nu mai rămăsese cu nimic. Crezuse că durerea va dura o veșnicie. Dumnezeule, o prefera în locul golului din suflet.

Uitase cum era să se bucure de viață. Îi fusese ușor în trecut – el și Mary rîdeau tot timpul, bucurîndu-se de tinerețe, de speranțele lor, încrezători în viitorul lor. Înfruntaseră totul

împreună. Era oare posibil să mai trăiască asta și cu altcineva?

– Este prea puțin probabil, și-a spus în barbă și a dus din nou sticla la gură. N-ar mai fi putut suporta ideea unei alte dezamăgiri, altei dureri, altor vise spulberate. Nici măcar nu dorea să încerce.

Cîndva, pe la miezul nopții, Luke a lăsat jos sticla aproape goală și a ieșit din cameră. Pe cer, luna arăta ca un disc imens, aruncînd raze alb-aurii prin ferestre. A străbătut conacul cufundat în liniște, atras de adierea răcoroasă care venea de afară. A traversat curtea interioară și a ieșit printr-o spărtură în gardul viu care o mărginea.

Pașii îi răsunau pe pietriș atunci cînd s-a îndreptat spre banca din marmură de lîngă tufele de liliac. S-a așezat cît mai comod, cu picioarele întinse. Atenția i-a fost atrasă de o siluetă aproape eterică. I s-a părut că avea halucinații. A văzut-o însă din nou, o apariție în alb care a trecut pe lîngă gard.

– Cine este? a întrebat cu inima bătîndu-i cu putere.

Silueta s-a oprit și a auzit un sunet de surpriză.

A urmat un zgomot de pași și apoi *ea* și-a făcut apariția.

– Domnișoară Billings, a spus el cu o notă întrebătoare în glas.

Ea era îmbrăcată în același costum popular pe care îl purtase în noaptea în care o sărutase, o fustă simplă și o bluză largă, albă. Avea părul despletit iar acesta îi ajungea pînă la mijloc. Își acoperise capul cu un șal în culori pale.

– Domnule, i-a răspuns, cu respirația întretăiată.

El s-a relaxat și a clătinat din cap.

– Arătai ca o fantomă, plutind așa prin grădină.

– Crezi în fantome, domnule?

– Nu.

– Uneori am impresia că sînt bîntuită.

– Se întîmplă, mai ales celor care au ceva pe conștiință. I-a făcut semn să se așeze pe bancă, lîngă el. Tasia a ezitat, apoi a acceptat invitația tăcută. S-a așezat la un capăt, păstrînd între ei o distanță prudentă. Un timp nu au scos nici un cuvînt. Grădina era ca un sanctuar care îi ferea de restul lumii.

Tasia s-a întrebat de ce nu fusese surprinsă să-l găsească acolo. Misticismul ei înnăscut, izvorît din amestecul de sînge slav și religie o făcea să accepte cu ușurință coincidențele. Erau acolo, amîndoi, pentru că acolo trebuiau să fie. I se părea normal să stea lîngă el și să privească luna ca pe un spectacol care le era rezervat doar lor.

A întins mîna și i-a dat deoparte șalul, descoperindu-i părul mătăsos care a strălucit sub razele lunii.

– Cine te bîntuie? a întrebat-o.

Tasia a plecat capul iar părul i-a încadrat chipul ca o aureolă.

– Nu ai obosit să duci cu tine atîtea secrete? I-a atins o șuviță și a răsucit-o după deget. De ce ești aici, la ora aceasta?

– Mă sufocam înăuntru. Nu puteam respira. Trebuia să stau sub cerul liber. A ezitat și l-a privit piezîș: tu de ce ești aici?

I-a dat drumul șuviței și s-a întors cu fața spre ea, răsucindu-se pe bancă. Tasia a conștientizat brusc apropierea dintre ei și s-a tras și mai spre capăt, ca o pasăre care se pregătea să-și ia zborul.

– Nu ești singura care își amintește ceea ce și-ar dori să uite, i-a spus. Uneori nu pot să adorm.

Tasia a înțeles imediat.

– Soția ta.

El și-a întors ușor încheietura pînă cînd cîrligul din argint a strălucit în lumina lunii.

– E ca atunci cînd îți lipsește o mînă. Uneori întind mîna după ceva și abia atunci îmi dau seama că nu o mai am. Chiar și după atîția ani.

– Am aflat că ți-ai scos soția și copilul din flăcări. Ai fost foarte curajos.

El a ridicat din umeri.

– N-a avut nici o legătură cu curajul. Nici nu m-am gîndit vreo clipă. Pur și simplu m-am dus după ele.

– Altul și-ar fi făcut griji pentru propria siguranță.

– Aș fi făcut bucuros schimb cu ea. Este foarte greu să fii tu cel care rămîne în urmă. S-a încruntat. Nu am pierdut-o numai pe Mary. M-am pierdut pe mine însumi. L-am pierdut pe cel care eram, cînd ea trăia. Iar cînd tot ce ți-a rămas sînt amintirile și an după an ele se estompează... încerci să te agăți de ele. Nu te înduri să-ți dorești altceva.

– Uneori Emma mă roagă să-i cînt valsul, i-a spus Tasia privind în depărtare. Ascultă cu ochii închiși și se gîndește la mama ei. Mary – lady Stokehurst – va face mereu parte din viața ei. Și din a ta. Și nu cred că e ceva rău în asta.

Ceva o gîdila și și-a trecut absentă palma pe braț. A făcut ochii mari cînd a văzut un păianjen care mergea delicat. A sărit de pe bancă, cu un strigăt slab. A îndepărtat musafirul nepoftit,

scuturîndu-și fustele și mormăind ceva în rusă. Stokehurst sărise la rîndul lui de pe bancă, speriat de țipătul ei. Cînd și-a dat seama despre ce era vorba, s-a așezat la loc, înecîndu-se de rîs.

– Era doar un păianjen, i-a spus în final, rîzînd încă. Specia asta nu mușcă.

Tasia a revenit la engleză.

– Urăsc *toți* păianjenii, indiferent de specie! A continuat să-și scuture frenetică fustele, mînecile și orice alt loc unde s-ar fi putut instala musafirul nepoftit.

– Nu ai nimic, i-a spus Stokehurst amuzat. A plecat.

Cuvintele lui nu au liniștit-o.

– Mai sînt și alții?

El a prins-o de încheietură.

– Nu mai sări așa și lasă-mă să văd. A privit-o atent. Cred că ai alungat deja toate vietățile din preajma ta.

– Cu excepția ta.

– Eu nu mă sperii prea ușor. Vino-încoace, domnișoară Muffet. A tras-o de mînă, obligînd-o să se așeze lîngă el. Ar fi bine să stai cît mai aproape de mine, în caz că se întoarce.

– Cine este domnișoara Muffet?

– Un personaj celebru al literaturii engleze. Mă mir că o femeie atît de educată ca tine nu a auzit de ea. Și-a trecut mîna pe după talia ei și a tras-o și mai aproape. Bluza și fusta pe care le purta acum erau mai subțiri decît hainele ei obișnuite, fără falduri și jupoane care să-i împlinească silueta. Tasia îi simțea pieptul ferm, cu mușchi bine conturați și bătăile inimii.

– Dă-mi drumul, i-a spus încet

– Și dacă nu?

– Țip.

I-a zîmbit.

– Ai făcut-o deja.

Tasia nu i s-a împotrivit cînd s-a aplecat spre ea, blocînd astfel lumina lunii. S-a tensionat, nu de teamă însă și a închis ochii. Gura lui s-a lipit de a ei. Atingerea dulce, ușoară a făcut-o să se înfioare de plăcere. Amețită, s-a prins de umerii lui. El a strîns-o și mai aproape și a continuat să o sărute pînă cînd i-a alungat din minte orice gînd despre rațiune sau păcat. Și l-a sărutat la rîndul ei, la fel de apăsat, deschizîndu-se pentru el.

El a explorat-o adînc, uimit de felul în care i se răspundea. Nu se așteptase la atîta ardoare din partea ei. A simțit cum totul se schimba. Iluzia că el era cel care controla relația dintre ei dispăruse subit. Avea nevoie de ea ca de aer. Tasia reușea să umple golul dinăuntrul lui într-un mod misterios pe care doar inima îl înțelegea, dar nu și mintea. A încercat să-și îmblînzească sărutul dar ea nu l-a lăsat. S-a agățat cu disperare de cămașa lui, încercînd să-i simtă căldura și fermitatea pe sub pînza subțire.

El s-a mișcat, încercînd să o tragă în poala sa. A gemut ușor cînd buzele ei s-au dezlipit de ale lui și gurile li s-au despărțit. Luke a privit-o, uimit de frumusețea ei, de felul în care părul i se revărsa pe umeri, de buzele pline și de sprîncenele frumos arcuite. Și de trupul ei tînăr, suplu. Mîna lui a părăsit zona taliei și a alunecat spre decolteul bluzei albe. Cu o mișcare scurtă a făcut-o să-i cadă de pe umăr. Ea și-a ținut respirația cînd i-a simțit mîna alunecînd pe sub bluză și trasînd ușor conturul

delicat al sînului. A sărutat-o iar, mai întîi lung, urmat de zeci de săruturi scurte, unele mai apăsate, altele ușoare. I-a prins în palmă sînul și și-a trecut degetul mare peste sfîrcul ei, întărindu-l.

Tasia s-a lipit și mai tare de el, cu mîinile rătăcind prin părul lui. Toate senzațiile din viața ei, cele mai profunde plăceri și cele mai acute dureri păleau în fața satisfacției pe care o încerca acum, cu el. Era atît de puternic și de blînd! Era tot ce visase ea vreodată. Dar totul fusese sfărîmat încă înainte de a-l fi cunoscut. Ea distrusese totul. Cu un suspin, Tasia s-a tras înapoi. El a deschis ochii și înainte ca ea să-și poată feri privirea i-a surprins sclipirea de angoasă. Tasia voia să-l părăsească, să fugă departe de cuvinte și explicații pe care nu le putea rosti. Brațele i s-au făcut ca de oțel. A ținut-o strîns la piept, nu a lăsat-o să se miște.

– Asta nu va duce la nimic, i-a șoptit ea.

I-a mîngîiat părul lung, trecîndu-și șuvițele mătăsoase printre degete.

– Dacă am fi avut de ales, nu am fi ajuns atît de departe. Ce te face să crezi că ne putem opri acum?

Ea a ridicat spre el o privire tristă.

– Pot opri totul plecînd. Vrei să-ți spun totul, dar nu pot. Nu vreau să știi totul despre mine.

El a schițat un gest de nerăbdare.

– De ce? Crezi că mă vei șoca? Nu mai sînt la vîrsta iluziilor și nu sînt un ipocrit. Dumnezeule, chiar crezi că păcatele tale sînt mai cumplite decît ale mele?

– Știu că sînt, i-a răspuns cu amărăciune Tasia. Oricare ar fi fost păcatele lui, era prea puțin probabil ca o crimă să se fi numărat printre ele.

– Ești o prostuță arogantă, i-a șoptit el.

– Arogantă?

– Doar sentimentele tale contează. Nimeni nu este afectat, doar tu. Ei bine, să știi că te înșeli. Nu mai este vorba doar de tine. Și eu fac parte de-acum din toate astea, și al naibii să fiu dacă mă voi da deoparte doar pentru că tu ai hotărît să nu mă incluzi în planurile tale.

– Tu ești cea mai arogantă persoană din cîte am cunoscut vreodată! Ești specialist în chestiuni despre care nu știi nimic. Temperamentul ei slav ieșise la suprafață. Tremura, simțea nevoia să țipe. În loc de asta, i-a vorbit încet, pe un ton sumbru: nu-mi pasă de sentimentele tale. Nu vreau nimic de la tine. Lasă-mă să plec! De fapt, voi pleca chiar mîine. Nu mai pot rămîne aici. Nu mai sînt în siguranță.

– Crezi că te poți ascunde, poți fugi, încercînd să fii invizibilă, fără să lași pe nimeni să aibă grijă de tine... Nu-i o viață prea grozavă, nu crezi? E ca și cum ai fi murit deja.

Tasia a tresărit.

– Este tot ce pot avea.

– Chiar așa să fie? Sau ești mult prea lașă ca să mai încerci și altceva?

Ea s-a zvîrcolit, încercînd să se elibereze din strînsoare.

– Te urăsc, i-a spus printre dinți.

Luke a domolit-o fără vreun efort.

– Te vreau. Suficient de mult ca să lupt pentru tine. Iar dacă vei fugi de mine, te voi găsi. A zîmbit larg. Dumnezeule, ce bine te simți cînd dorești din nou pe cineva! N-aș da asta pe toate averile din lume.

– Nu-ți voi spune nimic, i-a răspuns ea înflăcărată. Voi dispărea și într-o lună vei uita de mine și totul va fi ca mai înainte.

– N-o vei părăsi pe Emma. Știi ce-ar însemna asta pentru ea. Are nevoie de tine. Era un argument nedrept și o știau amîndoi. Și eu și ea avem nevoie de tine, a adăugat.

Tasia era uluită.

– Știu prea bine că Emma are nevoie de mine... dar tu... Tot ce vrei este să păcătuiești cu mine!

El și-a ferit privirea și a scos un sunet înfundat. Tasia a simțit un triumf de moment, crezînd că-l făcuse să se rușineze dar abia apoi și-a dat seama că de fapt rîdea. Furioasă, a început să se zbată. El a lipit-o de piept, sprijinindu-și cîrligul din argint de spatele ei. Respirația Tasiei s-a accelerat și a simțit o dorință fierbinte înăuntrul ei. A rămas complet nemișcată.

El i-a atins obrazul cu buzele.

– Nu am de gînd să neg. Păcatul se află la loc de cinste pe lista mea. Dar nu numai asta vreau de la tine.

– Cum îndrăznești să-mi spui asta cînd sus, în dormitorul tău, te așteaptă o femeie? Sau ai uitat deja de lady Harcourt?

– Mai am unele lucruri de rezolvat, a recunoscut el.

– Într-adevăr.

– Iris și cu mine nu sîntem legați prin nimic. Este o femeie bună, cu multe calități pe care le respect și le admir. Dar între

noi nu există dragoste, iar ea ar fi prima care ar recunoaște asta.

– Vrea să se mărite cu tine, i-a spus Tasia, acuzator.

El a ridicat din umeri.

– Ei bine, prietenia nu este o bază tocmai rea pentru o căsnicie. Dar nu este de ajuns pentru mine. Și i-am spus-o clar, în numeroase rînduri.

– Poate că speră să te răzgîndești.

El a zîmbit:

– Un Stokehurst nu se răzgîndește niciodată. Sîntem foarte încăpățînați. Brusc, Tasiei îi venea greu să creadă că purta această discuție cu el, în întuneric, în brațele lui. Îndrăznise să-l critice iar el acceptase fără să se supere. Probabil că gîndurile ei erau ușor de citit, pentru că el a rîs și și-a slăbit strînsoarea. Te voi lăsa să pleci, i-a spus. Pentru că dacă mai rămîi s-ar putea să fiu tentat să fac cine știe ce.

Tasia s-a desprins din brațele lui dar a continuat să stea așezată pe bancă, cu fața îndreptată spre el.

– Am vorbit serios cînd am spus că trebuie să plec. Curînd. Am un... presentiment că se va întîmpla ceva rău.

Luke a privit-o pieziș:

– Unde te vei duce?

– Într-un loc pe care nu-l veți ști nici tu, nici familia Ashbourne. Îmi voi găsi de lucru. Voi fi bine.

– Nu te vei putea ascunde, i-a spus el. Oamenii te vor observa imediat, indiferent cît de tare te vei strădui să te pierzi în fundal. Nu ți-ai putea schimba înfățișarea și comportamentul nici într-o sută de ani. Mai mult, nu ești făcută pentru o astfel de viață.

– Nu am de ales.

A luat-o de mînă:

– Ba ai. Ar fi chiar atît de groaznic dacă ai ieși din fortăreața ta?

Tasia a clătinat din cap.

– Nu sînt în siguranță.

– Chiar dacă sînt dispus să te ajut?

Tentația de a-l crede era copleșitoare. Tasia era îngrozită de cît de aproape era de a o convinge. Cîteva săruturi în miez de noapte și gata – se gîndea să-i încredințeze siguranța ei, viața ei. Unui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea.

– Și ce vrei în schimb? l-a întrebat nesigură.

– Aveam impresia că ești mai perspicace. Folosește-ți intuiția sau... darul acela al tău. S-a apropiat și a sărutat-o iar Tasiei nici prin gînd nu i-a trecut să se ferească. Nu înțelesese pînă atunci ce însemna senzualitatea, felul în care un trup îi vorbea celuilalt prin intermediul gustului, al mirosului. I-a simțit mîna alunecînd prin păr, atingîndu-i pielea capului și trăgînd-o mai aproape. Senzația că era susținută a îmbătat-o, făcînd-o să tremure. Voia mai mult, așa că s-a lipit de el.

– La naiba! i-a șoptit Luke. Nu ai de gînd să-mi fie ușor, nu-i așa?

Ea îi căuta orbește buzele, atîțîndu-l cu săruturi mici, ușoare. I-a atins buza inferioară cu vîrful limbii iar el a gemut și i-a dat ceea ce-și dorea, prinzîndu-i gura într-o sărutare lacomă, posesivă. Cumva, nici el nu știa prea bine cum, a reușit să se adune și să se retragă.

– Du-te, i-a spus împingînd-o ușurel. Pleacă acum, cît te mai pot lăsa.

Ea și-a strîns decolteul bluzei, privindu-l cu ochi de vrăjitoare. S-a ridicat cu grijă în picioare. Silueta fragilă se contura vag în lumina slabă, printre umbre. Luke a mai privit-o o dată, apoi și-a ațintit ochii în pămînt. A rămas nemișcat cîteva minute, mult timp după ce zgomotul pașilor ei s-a stins.

Încerca să înțeleagă ce se întîmplase. Pînă acum nu mai simțise nimic, iar acum era tocmai invers. Prea multe sentimente, mult prea repede, toate copleșindu-l și aducîndu-i, probabil, și durerea pe care încercase atît de mult să o evite. A rîs amar:

– Bun-venit în lumea celor vii, și-a spus. Nu avea de ales: trebuia să se bucure de șansa care îi fusese oferită și să meargă pînă la capăt.

În seara de sîmbătă, roadele eforturilor lui Iris s-au dovedit spectaculoase. Sala de bal, albă cu auriu, era plină de aranjamente florale. Bobocii multicolori se reflectau în oglinzile aliniate pe pereți. Muzicienii, cei mai talentați din cîți auzise Tasia, umpleau aerul cu valsuri divine. Împreună cu Emma, privea în sala de bal prin fereastra unei galerii învecinate. Oamenii zîmbeau, dansau, flirtau, se admirau reciproc, conștienți de scena superbă pe care o alcătuiau cu toții.

– Este minunat, a spus Emma, impresionată.

Tasia a dat din cap afirmativ, privind etalarea de rochii minunate, observînd atentă fiecare detaliu. Rochiile englezoaicelor erau foarte diferite de cele ale rusoaicelor, sau poate că de fapt ea nu mai dăduse demult atenție modei și aceasta se schimbase pe nesimțite.

Decolteurile aveau o croială pătrată și erau șocant de adînci, acoperite cu voal fin, transparent sau neacoperite, fiind total lipsite de pudoare. Corsetele erau mult mai mici – și în unele cazuri dispăruseră cu desăvîrșire – iar fustele erau mult mai adunate pe lîngă corp, punîndu-le în valoare coapsele. Cum puteau oare să danseze în fuste atît de strîmte? Abia dacă aveau loc să-și miște picioarele. Dar reușeau, cumva, prinzîndu-și trenele lungi și alunecînd la brațul partenerilor lor.

Tasia a coborît privirea spre rochia ei neagră, simplă, încheiată pînă la gît. Pe dedesubt avea ciorapi groși și pantofi negri, butucănoși, care se legau deasupra gleznelor. Îi era rușine să recunoască, dar în adîncul sufletului ei era geloasă pe femeile frumos îmbrăcate. Cîndva avusese rochii mai frumoase decît toate cele de aici... cea din satin alb cu reflexe roz, cea bleu din mătase care îi scotea ochii în evidență, cea din *crepe de chine* de culoarea lavandei. Purta ace cu diamante în păr și șiraguri de rubine și de perle în jurul taliei. Ce-ar fi zis lordul Stokehurst dacă ar fi văzut-o îmbrăcată așa? Și l-a imaginat cu ochii strălucind de admirație în timp ce o studia, de sus în jos...

– Oprește-te, și-a spus încercînd să alunge acele gînduri de prisos. Înțelepciunea este mai de preț decît rubinele. Frumusețea este înșelătoare iar...

– Domnișoară Billings? i-a întrerupt Emma șirul gîndurilor, privind-o întrebător. De ce vorbești singură?

Tasia a oftat.

– Îmi reaminteam anumite lucruri importante. Stai pe loc, ți s-a desprins o șuviță din coc. Nu te mișca. A întins mîna și i-a aranjat coafura.

– E mai bine acum?

– Perfect.

Tasia s-a dat un pas înapoi și a zîmbit mulțumită. Ea și una din cameriste se chinuiseră o oră cu părul Emmei, împletindu-l șuviță cu șuviță și prinzîndu-le pe toate de capete, pe dedesubt. Emma era îmbrăcată cu o rochie din satin verde pal, care îi ajungea pînă la glezne, prinsă în talie cu o eșarfă verde închis. După lungi căutări, grădinarul îi adusese ceea ce el numise cei mai frumoși trandafiri din cîți existau pe pămînt, iar doamna Knaggs o ajutase să-i prindă Emmei unul pe umăr, altul în păr și cel de-al treilea în talie. Cînd au terminat, Emma strălucea de fericire și le-a spus că se simțea ca o prințesă.

Ochii fetei au strălucit cînd l-a zărit pe tatăl ei.

– Papa mi-a spus că va veni aici după ce va deschide balul cu lady Harcourt. Mi-a promis că la anul voi avea balul meu, pentru copii, chiar alături de cel al adulților, din sala mare.

O nouă voce a intervenit în discuția lor:

– Nu mai e mult pînă cînd vei dansa și tu în sala mare, alături de noi.

Emma a făcut o piruetă și a pozat:

– Privește-mă, Papa!

Luke s-a oprit în loc și a admirat-o.

– Dumnezeule. Ești de-a dreptul frumoasă, Emma. A întins mîna și a îmbrățișat-o. Arăți exact ca mama ta, i-a șoptit.

– Adevărat? a întrebat Emma. Bine, atunci.

Tasia îi privea pe cei doi, tată și fiică. Și-a îndreptat spatele, cuprinsă de un tremur, la amintirea strălucirii lunii în părul lui întunecat, a căldurii buzelor lui. Era elegant și inspira putere în costumul negru, bine croit și vesta albă. S-a întors spre ea, de parcă îi simțise privirea atentă. Tasia și-a ferit privirea, roșind.

– Bună seara, domnișoară Billings, i-a spus pe un ton neutru.

Nu avea nevoie să se uite în ochii lui ca să-și dea seama de strălucirea ironică din ei.

– Domnule, i-a răspuns încet.

Emma nu mai avea răbdare.

– Am așteptat ore întregi să dansez cu tine, Papa!

El a rîs, amuzat de nerăbdarea ei.

– Chiar așa? Ei bine, o să valsăm împreună pînă cînd îmi vei spune că te dor îngrozitor picioarele.

– Niciodată! a exclamat Emma. Și-a pus mîna pe mănușa din piele care îi acoperea cîrligul iar pe cealaltă a sprijinit-o pe umărul lui. El a rotit-o repede, făcînd-o să rîdă. După care au început un vals plin de grație. Era evident că Stokehurst avusese grijă ca fiica lui să ia lecții de dans și că exersaseră împreună.

Tasia a zîmbit și s-a îndreptat spre ușă. Îi plăcea mult ce vedea.

– Sînt o pereche remarcabilă, nu găsești? s-a auzit vocea șoptită a lady-ei Harcourt.

Tasia a tresărit. Lady Harcourt era la un metru de ea. Era îmbrăcată într-o rochie de un galben pal, din satin, împodobită cu mărgele aurii. Decolteul era adînc, iar în păr avea diamante și topaze care străluceau în lumină. Dar cel mai spectaculos era colierul de la gît, o lucrătură complicată cu flori din pietre prețioase cu diamante în centru.

– Bună seara, lady Harcourt, a murmurat Tasia. Balul pare să fie un succes.

– Nu te-am căutat ca să vorbim despre bal. Sînt sigură că știi exact ce am de spus.

Tasia a clătinat din cap.

– Nu știu.

– Bine, atunci. Iris frămînta între degete ciucurele evantaiului. Sper că nu te superi dacă-ți vorbesc deschis. Întotdeauna mi-a plăcut să spun lucrurilor pe nume.

– Nu am intenționat să produc nici o neplăcere, doamnă.

– Ei bine, ai făcut-o. Iris s-a apropiat cu un pas, privind la cei doi Stokehurst care valsau în celălalt capăt al galeriei. Tu ești problema, domnișoară Billings. Din cauza prezenței tale aici vom avea de suferit cu toții: eu, Emma și mai ales Luke.

Uimită, Tasia a privit-o fără să clipească.

– Nu văd cum.

– Îl distragi pe Luke. Îl îndepărtezi de singurul lucru care îi poate aduce adevărata fericire – compania unei persoane de același rang cu el. Eu îl înțeleg. Îl cunosc de mulți ani, încă de pe vremea cînd trăia Mary. Relația lor a fost foarte specială – iar eu îi pot oferi ceva asemănător. Sînt o femeie bună, domnișoară Billings, în ciuda a ce crezi tu.

– Și ce ar trebui să fac eu?

– Îți cer să pleci, de dragul lui. Dacă ții cîtuși de puțin la el, vei face cum îți spun. Părăsește Southgate Hall și nu privi înapoi. Iar eu te voi recompensa din plin pentru asta. Poate că vrei colierul pe care-l port în seara asta. Iris a ridicat ușor colierul de pe piele, făcînd pietrele să strălucească. Nu ai visat niciodată să ai asemenea bogăție, nu-i așa? Toate nestematele sînt veritabile. Vei trăi în bunăstare pentru tot restul vieții cu banii pe care-i vei obține de pe urma lui. Ai putea să-ți cumperi o căsuță la țară, chiar să-ți angajezi o cameristă și o bucătăreasă.

– Nu-ți vreau bijuteriile, i-a spus Tasia, jignită.

Tonul lui Iris s-a înăsprit.

– Ești o fată inteligentă, am înțeles. Vrei mai mult și ai hotărît că Emma este cheia. Îi cîștigi afecțiunea fetei și Luke va fi dispus la un interludiu romantic cu tine. Poate că ai dreptate. Dar nu te amăgi cu gîndul că va dura mai mult de cîteva săptămîni. Poate că tinerețea ta îl va atrage un timp, dar nu ai ce-ți trebuie ca să-l păstrezi lîngă tine.

– Cum de ești atît de sigură? Tasia era ea însăși uimită de întrebarea pe care o pusese. Și-a mușcat buzele. Cuvintele îi țîșniseră înainte să-și dea seama.

– Ah, a spus încet Iris. Adevărul iese la iveală. Chiar îl vrei pentru tine. Și speri să-l poți păstra. Ar trebui să mă supăr... dar de fapt te compătimesc.

Cuvintele căutau să o umilească, dar Tasia simțea profunda nefericire din spatele lor. Femeia aceasta îl cunoscuse intim pe Stokehurst, se bucurase de săruturile și zîmbetele lui, visase

să-i devină soție, iar acum se străduia să-l țină lîngă ea. Tasia a încercat să găsească cuvintele potrivite care să o liniștească. La urma-urmei, lady Harcourt dorea ceea ce ea plănuise deja să facă: să plece. Nu putea rămîne nici dacă ar fi vrut.

– Lady Harcourt, te rog să mă crezi că nu ai motive să te temi. Eu nu voi...

– *Să mă tem*? a spus Iris, defensiv. Bineînțeles că *nu mă tem* de tine – o guvernantă fără dotă, fără familie, care nu e nici măcar frumoasă!

– Încerc să spun că...

– Nu te mai chinui, copilă. Ți-am spus ce am avut de spus. Nu-ți cer decît să te gîndești la toate. Înainte ca Tasia să apuce să spună ceva, Iris s-a îndepărtat. A trecut pragul, împrăștiind raze cu fiecare mișcare a rochiei. Ce frumoși sînteți! le-a spus celor doi, zîmbindu-le larg. Emma, dansezi ca un înger. Domnule, după acest vals trebuie să te întorci cu mine la bal. Doar ești gazdă.

Dansul a fost întrerupt la miezul nopții de un festin care a durat două ore, fiind urmat de alte valsuri, pînă cînd întunericul nopții s-a risipit și cerul a început să ardă, la răsărit. Obosiți și destul de beți, invitații s-a risipit în căutarea paturilor moi. Au dormit mare parte din zi și au luat micul dejun abia spre după-amiază. Unii au plecat duminică seară, pe cînd alții au ales să călătorească lunea. Iris s-a numărat printre cei care au plecat duminică. A intrat în camera lui Luke, să-l anunțe, pe cînd el se îmbrăca.

– Plec la Londra într-o oră, i-a spus privindu-l pe Biddle care îi prindea butonul mînecii drepte.

Luke a ridicat din umeri. Nu i-a răspuns imediat, ci s-a uitat mai întîi la cravatele pe care i le alesese Biddle și a decis în final să nu poarte deloc. I-a spus valetului să-i lase singuri și abia atunci s-a întors spre Iris:

– De ce atît de repede? a întrebat-o pe un ton plat. Păreai să te simți bine aseară.

– Refuz să mai petrec o noapte așteptînd în van să-ți aud zgomotul pașilor! De ce nu ai venit la mine după bal?

– Tu m-ai gonit din dormitorul tău, nu-ți amintești?

– Ți-am spus să nu vii dacă nu ți-o scoți pe fetișcana aia din cap. Ceea ce se pare că nu poți să faci. De fiecare dată cînd te uiți la mine îți dorești să fi fost ea. Și asta de cîteva săptămîni bune! Încerc să te opresc, dar nu știu cum!

Iris și-a ținut răsuflarea văzînd că expresia lui Luke se schimbase. Și-a permis să spere, pentru o clipă, dar vocea lui i-a șters orice urmă de fericire:

– Iris, trebuie să-ți spun ceva...

– Nu acum, i-a spus și i-a întors spatele. S-a îndepărtat cu pași mari, hotărîți, și cu pumnii strînși.

Luke și-a făcut datoria de gazdă și și-a întreținut musafirii după-amiază, a făcut conversație, a zîmbit cîteodată și a aplaudat cînd unii au recitat poezii ori s-au străduit la pian. Era însă tot mai nerăbdător și a început să bată din picior, iar cînd nu a mai putut rezista să stea într-un loc și-a cerut scuze, șoptit.

S-a învîrtit prin casă, părînd să nu aibă o țintă precisă. Nu voia pe nimeni și nimic – doar pe ea, chiar și numai să stea așezat în fața ei, în tăcere, și doar să o privească. Era un sentiment, o nevoie pe care nu o mai simțise niciodată. Ea era singura care îl vedea cu adevărat, îl cunoștea, așa cum era.

Iris doar credea că îl înțelegea. Majoritatea femeilor se mîndreau cu superioritatea minților lor, manipulînd bărbații în avantajul lor. Dar Iris nu știuse niciodată ce însemna ca viața ta să fie distrusă, durerea, furia, dorința de a supraviețui... și izolarea. Tasia le înțelegea pe toate mult prea bine. Aceasta era legătura dintre ei, baza respectului lor reciproc, fără cuvinte, recunoașterea care îl chinuise din clipa în care o cunoscuse. Erau exact la fel, și doar asta conta.

În timp ce străbătea coridorul de la primul etaj s-a întîlnit cu doamna Knaggs care ducea un braț de cearșafuri curate. Menajera a dat din cap, respectuoasă:

– Bună seara, domnule.

– Doamnă Knaggs, unde este...?

– Sus, domnule. În salonul verde, cu Emma.

Luke s-a încruntat:

– De unde ai știut ce voiam să te întreb?

Menajera i-a zîmbit cu subînțeles:

– Am lucrat atîția ani pentru familia Stokehurst... Sînt foarte puține lucruri pe care să nu le știm eu, Seymour și Biddle.

Luke a privit-o amenințător iar femeia s-a îndepărtat, netulburată.

Salonul era intim și bine luminat, puțin mai încărcat cu mobilă și perne ca alte saloane din casă. I-a auzit vocea Emmei

care citea cu voce tare dintr-un roman. Tasia era așezată la un capăt al unei canapele din brocart, cu o mînă sprijinită de spătar. Și-a schimbat poziția de îndată ce l-a văzut. Și-a îndreptat spatele și și-a pus mîinile în poală. Primii doi nasturi de la gît erau desfăcuți, lăsînd să se vadă o mică porțiune din pielea albă a gîtului. Părul și tenul îi străluceau în lumina lămpii. Emma i-a zîmbit fugar tatălui ei, continuînd să citească.

Luke s-a așezat pe scaunul din apropiere și a privit-o pe Tasia. O femeie frumoasă, tulburată, încăpățînată. O dorea, îi dorea fiecare centimetru din trup, voia să-i știe și cel mai secret gînd. Voia să se scoale dimineața în îmbrățișarea ei. Voia să aibă grijă de ea, să-i alunge din ochi acea privire hăituită. Ea l-a privit la rîndul ei, încruntată.

Nu-mi zîmbești niciodată, și-a spus. *Niciodată.*

Ea a părut să-i citească gîndurile. Buzele i s-au arcuit, dulci, ca și cum l-ar fi provocat.

Lui Luke i se părea straniu să depindă din nou de cineva. Nu-i putea dărîma zidul de apărare, exista riscul ca ea să i se împotrivească și mai tare. Singura modalitate de a și-o apropia era să renunțe el la defensivă și să o încurajeze să facă la fel. Probabil că asta necesita mai multă răbdare decît putea să aibă el. Dar avea să reușească, cu orice preț. Nimic nu era prea mult, nici un preț nu era prea mare – numai să-l iubească.

CINCI

Petrecerea a luat sfîrșit luni, cînd au plecat ultimii oaspeți. Luke avea toată după-amiaza la dispoziție să-i facă o vizită lui Iris, la Londra. Era timpul să pună capăt aranjamentului lor, iar Iris era probabil conștientă deja de acest lucru. Își dorea o singură femeie și tot ce avea el de dăruit trebuia să se îndrepte doar spre ea. Poate că la început Iris avea să fie dezamăgită, dar știa că-și va reveni rapid. În plus față de averea ei administrată cu pricepere, Iris avea și un cerc de prieteni devotați – și cel puțin șase bărbați care erau dispuși să o consoleze. Luke nu avea nici cel mai mic dubiu că avea să se descurce foarte bine și fără el.

Iris l-a primit în dormitorul ei cu un sărut senzual. Trupul îi era acoperit doar de cîteva straturi de voal negru, transparent. Înainte ca Luke să-i spună de ce venise, ea și-a început un discurs pregătit dinainte:

– Te las să te amuzi cu ea cîteva săptămîni, i-a spus Iris brusc. Iar cînd te vei plictisi de ea te poți întoarce la mine. Și nu-i vom mai pomeni niciodată numele. Nu ți-am promis de la început toată libertatea pe care ți-o dorești? Nu vreau să te simți cîtuși de puțin vinovat. Bărbații au nevoie de varietate. Înțeleg asta. Nu există nimic de neiertat, atîta vreme cît vii înapoi la mine...

– Nu, a întrerupt-o Luke, pe un ton mai aspru decît și-ar fi dorit. A inspirat adînc, încercînd să se calmeze.

Iris a ridicat mîinile într-un gest de neputință.

– Ce este? l-a întrebat pe un ton plîngător. Ai o privire pe care nu am mai văzut-o pînă acum la tine. Ce s-a întîmplat?

– Nu vreau să mă aștepți. Nu mă mai întorc la tine.

Iris a rîs.

– Dar de ce să renunțăm la tot pentru o plăcere de moment? Nu te lăsa amăgit de aparențe, dragule. Este o fată drăguță și fragilă care pare să aibă nevoie de tine... Ei bine, dacă eu nu sînt ca ea, numai piele și os, nu înseamnă că nu am la fel de multă nevoie! Iar cînd te vei plictisi de ea...

– Sînt îndrăgostit de ea.

În cameră s-a așternut o tăcere stînjenitoare. Iris și-a ferit privirea.

– Nu este un lucru pe care să-l spui cu ușurință, i-a spus în final. Bănuiesc că domnișoara Billings este încîntată de reușită.

– Nu i-am spus încă. Nu este pregătită.

Iris a pufnit, ultragiată.

– La cît de fragilă este, probabil că ar cădea leșinată. Dumnezeule, ce ironie! Un bărbat în toată firea ca tine să se îndrăgostească de o făptură neînsemnată *ca ea*...

– Nu este într-atît de fragilă cum crezi. Luke și-a amintit de clipele petrecute în grădină, de foamea dulce din buzele ei, de degetele lipite de cămașa lui, zgîriindu-l... Pulsul i s-a accelerat și a început să se învîrtă prin încăpere, ca un leu în cușcă.

– De ce ea? a întrebat Iris, urmîndu-l. Pentru că o place Emma? Pentru că este atît de tînără?

– Nu contează de ce, i-a răspuns el ambiguu.

– Bineînțeles că da! Iris s-a oprit în mijlocul camerei. Dacă nu ar fi venit și nu te-ar fi vrăjit am fi fost și acum împreună! Trebuie să știu de ce ea și nu eu! Vreau să înțeleg unde am greșit!

Oftînd, Luke a tras-o lîngă el. Vinovăția se amesteca cu afecțiunea. Se cunoșteau de multă vreme, fuseseră mai întîi prieteni și abia apoi amanți. Merita mai mult decît îi putea oferi el.

– Nu ai greșit cu nimic, i-a spus.

Iris și-a sprijinit bărbia pe umărul lui și și-a tras nasul cu zgomot.

– Atunci de ce mă părăsești? Cît de crud ești!

– Nu vreau să fiu crud, i-a spus încet. O să țin întotdeauna la tine.

Iris s-a tras înapoi și i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Cele mai inutile cuvinte sînt „țin la tine”! Aș prefera să nu ții deloc, pentru că atunci te-aș putea urî! Dar tu ții puțin... însă nu suficient! Naiba să te ia! De ce trebuie să fie frumoasă și tînără? Nici măcar nu o pot bîrfi cu prietenele mele. Pentru că aș părea doar o cotoroanță geloasă, orice aș spune despre ea.

Luke i-a zîmbit.

– Niciodată.

Iris s-a dus la oglinda cu ramă aurie și și-a aranjat părul.

– Ai de gînd să te însori cu ea?

Luke și-ar fi dorit ca lucrurile să fie atît de simple.

– Dacă mă va accepta.

Iris a pufnit disprețuitoare.

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta, dragule. Nu cred că va avea o a doua șansă în viață să pună mîna pe un bărbat ca tine.

Luke s-a apropiat de ea și i-a luat mîna într-a lui. Privirile li s-au întîlnit în oglindă.

– Îți mulțumesc, i-a spus încet.

– Pentru ce? Vocea îi tremura.

– Pentru că ești atît de generoasă și de frumoasă. Pentru că mi-ai alinat singurătatea în atît de multe nopți. Nu regret nici una dintre ele. Sper că nici tu.

– Luke... Iris s-a întors spre el cu ochi încărcați de emoție. Promite-mi că dacă ceva nu va merge... Dacă ajungi la concluzia că a fost o greșeală... Promite-mi că te întorci la mine.

Luke s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

– La revedere, i-a șoptit.

Iris a dat din cap și o lacrimă i s-a prelins pe obraz. S-a întors cu spatele să nu-l vadă ieșind in încăpere – și din viața ei.

Luke a ajuns la intrarea principală a Southgate Hall exact cînd soarele apunea. Venise de la Londra călare pe armăsarul lui arab, savurînd vîntul care îi trecea pe la urechi și zgomotul pămîntului frămîntat de copite. Era plin de sudoare și de praf. A descălecat și i-a dat frîiele servitorului care îl aștepta.

– Ai grijă să se răcorească așa cum se cuvine, i-a spus.

– Domnule... Seymour îl aștepta în prag, cu o expresie

plină de îngrijorare. A sosit familia Ashbourne...

– Papa! Emma a apărut într-un suflet și i s-a aruncat în brațe. Mă bucur atît de mult că ai venit, Papa! S-a întîmplat ceva rău, sînt sigură. Lady și lordul Ashbourne stau de vorbă cu domnișoara Billings în bibliotecă de mai bine de o oră.

Luke era uimit. Familia Ashbourne părăsise reședința lui în acea dimineață. Ceva se întîmplase cu siguranță dacă se întorseseră deja.

– Ce-au spus?

– Nu am auzit nici un cuvînt, dar arătau foarte ciudat cînd au venit. Te rog, trebuie să te duci la ei și să te asiguri că domnișoara Billings este bine!

Luke a strîns-o cu putere în brațe, aproape să o strivească.

– Mă ocup eu de tot. Du-te în camera ta. Nu e cazul să-ți faci griji. I-a aruncat o privire amenințătoare: să nu te uiți pe gaura cheii și să nu tragi cu urechea, Emma.

A rîs vinovată.

– Și cum altcumva pot să aflu ce se petrece pe-aici?

A luat-o pe după umeri și au intrat împreună.

– Ar trebui să-ți vezi de treburile tale în loc să-ți faci griji pentru adulți, drăguțo.

– Sînt foarte ocupată, într-adevăr. Am caii, pe Samson, cărțile mele și pe domnișoara Billings – Papa, nu-i așa că nu vei lăsa pe nimeni s-o ia pe domnișoara Billings de la noi?

– Nu, i-a șoptit el i a sărutat-o pe creștet. Du-te la culcare, draga mea.

Emma a plecat iar Luke s-a îndreptat spre bibliotecă. Ușile

grele erau închise, dar prin ele pătrundeau murmure înfundate. A strîns din dinți și a intrat fără să-și anunțe în vreun fel prezența. Soții Ashbourne erau așezați pe scaunele masive din piele în timp ce Tasia stătea pe un colț de canapea.

Fața lui Charles era o expresie a îngrijorării.

– Stokehurst, a spus el, credeam că...

– Lipsesc toată seara, a completat Luke. Mi-am schimbat planurile. Spune-mi ce vă aduce aici.

– Vești proaste de peste graniță, din păcate, a spus Charles, încercînd să păstreze un ton degajat. O convingeam pe domnișoara Billings să vină cu noi. Luna pe care trebuia să o petreacă aici este pe sfîrșite iar eu îmi țin întotdeauna promisiunile, Luke. Văzînd nedumerirea de pe chipul Tasiei, el i-a explicat: lordul Stokehurst a fost de acord să te găzduiască o lună, răstimp în care să-ți pot găsi un alt post.

– M-am răzgîndit, i-a spus Luke uitîndu-se doar la Tasia. Era palidă și stătea nemișcată, cu mîinile încrucișate în poală. Domnișoara Billings nu va părăsi Southgate Hall. S-a apropiat de bufetul din lemn de mahon și a întins mîna după carafa de cristal. A turnat o porție generoasă de coniac și i-a dus-o Tasiei.

Ea a luat paharul pe care i-l întinsese. Luke i-a ridicat ușor bărbia, obligînd-o să-l privească în ochi. Ea i-a aruncat o privire fixă, care îi ascundea gîndurile în spatele unei măști.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, i-a spus el cu blîndețe.

I-a răspuns Charles:

– Este mai bine pentru noi toți să nu știi, Luke. Nu mai pune întrebări și...

– Puteți pleca, i-a spus Luke. Dar domnișoara Billings rămîne.

Charles a oftat exasperat.

– Îți cunosc bine acest ton, Luke, și știu ce vrea să însemne...

– Nu mai contează de-acum, l-a întrerupt Tasia. A dat coniacul pe gît și i-a zîmbit timid lui Luke, privindu-l intens. Nu vei mai dori să rămîn după ce vei afla totul, sînt sigură.

Luke a întins mîna după paharul gol.

– Încă unul? a întrebat-o iar ea a dat din cap.

S-a întors să reumple paharul. Tasia l-a așteptat să se întoarcă cu spatele și și-a început povestea, cu voce gîtuită:

– Sînt Lady Anastasia Ivanovna Kaptereva. Iarna trecută am fost condamnată la moarte, în St. Petersburg, pentru uciderea vărului meu, prințul Mikhail Angelovski. A făcut o pauză văzîndu-l cum se tensionase. Am scăpat din închisoare și am venit în Anglia, ca să nu fiu executată.

Tasia nu avusese în intenție să povestească prea multe, dar s-a trezit descriindu-și viața din St. Petersburg de după moartea tatălui ei. La un moment dat a părut că uitase că vorbea și că ceilalți o ascultau. Trecutul o luase cu asalt și vedea totul aievea, ca și cum s-ar fi întîmplat din nou. O vedea pe mama ei, pe Marie Petrovna, învăluită în blana ei de linx, cu mîinile împodobite de bijuterii cu pietre prețioase de mărimea unui ou de măcăleandru. Și pe bărbații care îi dădeau tîrcoale, fie pe iahtul regal, fie la operă sau la teatru, fie la dineurile care se prelungeau mult după miezul nopții.

Tasia și-a amintit primul ei *bal alb*, unde fiicele de aristocrați erau prezentate nobilimii ruse. Fusese îmbrăcată într-o rochie albă, din mătase, avînd în talie o cingătoare din rubine și perle roz. Bărbații o înconjuraseră, cu toții fiind atrași de imensa avere pe care avea să o moștenească într-o bună zi. Dar dintre toți pretendenții ei, cel mai de seamă fusese prințul Mikhail Angelovski.

– Mikhail era un animal, a spus cu patimă Tasia. Cînd era treaz, era un vicios. Singurele momente cînd era cît de cît suportabil erau cele în care inhalase suficient de mult opiu. Rareori îl vedeai neînsoțit de pipa lui. Și obișnuia să bea destul de mult. A ezitat, roșind. Lui Mikhail nu-i plăceau deloc femeile. Toată lumea știa cum era, dar familia se prefăcea că nu era adevărat. Cînd am împlinit șaptesprezece ani, familia Angelovski a abordat-o pe mama. Au ajuns la o înțelegere. Urma să devin soția lui Mikhail. Eu nu am dorit această căsătorie. Mi-am implorat mama, rudele, duhovnicul să nu mă oblige să mă mărit cu el. Toți mi-au spus însă că era spre binele familiei să se unească cele două averi. Iar rudele lui Angelovski sperau ca această căsătorie să-l aducă pe Mikhail pe drumul cel bun.

– Și mama ta? Ea ce spunea?

Auzind vocea lui Stokehurst, Tasia l-a privit pentru prima oară. Stătea lîngă ea, cu o expresie imposibil de descifrat. A strîns atît de tare paharul gol între degete că Luke s-a temut că se va sparge. I l-a luat ușor din mînă și l-a pus deoparte.

– Mama voia să mă mărit, i-a răspuns Tasia privindu-l în ochii albaștri. Nu-i plăcea cînd bărbații care o vizitau se arătau

brusc interesați de mine. Îmi tot repeta că era de datoria mea să mă mărit cu cine trebuia, după care eram liberă să mă îndrăgostesc de cine voiam, de cîte ori voiam. Îmi spunea că aveam să fiu fericită ca soție a unui Angelovski... în special a unuia care prefera băieții.

Stokehurst o privea intens:

– De ce?

– Spunea că Mikhail nu mă va agasa cu atențiile lui și că puteam face orice doream. I-a surprins privirea lui Luke și a ridicat din umeri, neajutorată: dacă ai cunoaște-o pe mama ai înțelege.

– Înțeleg foarte bine, i-a spus el printre dinți. Continuă-ți povestea.

– Ca o ultimă scăpare, m-am decis să-i fac lui Mikhail o vizită în secret și să-l implor să mă ajute. Credeam că voi reuși să mă înțeleg cu el. Că mă va asculta. Așa că... m-am dus la el.

S-a oprit. Cuvintele i se rostogoleau în minte și păreau să o strîngă de gît. A simțit cîteva broboane de sudoare rece pe tîmple și le-a șters cu dosul palmei. Așa i se întîmpla ori de cîte ori încerca să-și amintească... Se panica, se sufoca.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o cu blîndețe Stokehurst.

Ea a clătinat din cap, respirînd întretăiat. Simțea că nu avea suficient aer.

– Tasia. I-a acoperit mîna cu mîna lui. Spune-mi tot.

A reușit cumva să-i vorbească, deși dinții îi clănțăneau.

– Nu știu. M-am dus la el, cred... dar nu-mi amintesc. Am fost găsită în palatul Angelovski cu un cuțit în mînă... și trupul lui Mikhail... Servitorii țipau și gîtul lui... sîngele... oh, Doamne, era peste tot!

Tasia i-a cuprins mîna cu ambele mîini, simțindu-se ca și cum un hău negru se deschidea în fața ei iar el era singurul care o putea ține pe marginea lui, fără să o lase să cadă. Ar fi vrut să se lipească de el, să se cufunde în mirosul de cai, coniac și sudoare, să se piardă în îmbrățișarea lui. Dar a rămas pe loc, privindu-l cu disperare în timp ce din ochi îi țîșneau lacrimi fierbinți. El era straniu de calm, dar ferm ca o stîncă și o privea fără vreun semn de șoc sau oroare.

– Nu a existat nici un martor la crimă? a întrebat-o.

– Nu. Doar servitorii care m-au găsit după aceea.

– Înseamnă că nu există nici o dovadă. Nu poți fi sigură că ai făcut-o. Luke s-a întors spre Charles cu o privire întrebătoare: trebuie să fie mai mult de atît. Nu o puteau condamna fără dovezi.

Charles a clătinat din cap.

– Mă tem că justiția lor nu are legătură cu a noastră. Autoritățile ruse pot decreta că a fost vorba de o crimă fără ca fapta să fie judecată la tribunal și pot condamna pe cineva la închisoare pe termen nedefinit chiar și fără probe, doar pe baza unei bănuieli.

– Trebuie să o fi făcut, a suspinat Tasia. Visez asta tot timpul. Mă trezesc întrebîndu-mă dacă îmi amintesc cu adevărat sau doar îmi imaginez. Uneori am impresia că voi înnebuni. L-am urît cu adevărat pe Mikhail. Am petrecut săptămîni în închisoare gîndindu-mă la asta, știind că meritam să fiu executată. Gîndul este la fel de rău ca și fapta, nu credeți? M-am rugat pentru izbăvire, pentru umilință, pînă cînd genunchii au început să-mi sîngereze, dar tot degeaba... Îmi doream în continuare să trăiesc...

– Și ce s-a întîmplat apoi? a întrebat Luke, înlănțuindu-și degetele cu ale ei.

– Am înghițit o poțiune și au crezut cu toții că am murit. Mi-au umplut sicriul cu nisip și a urmat o slujbă de înmormîntare, răstimp în care... am fost adusă în Anglia de unchiul Kirill. Dar sînt zvonuri că aș trăi încă. Oficialii guvernamentali au aprobat deshumarea, ca să fie absolut siguri. Iar cînd au descoperit că sicriul era gol și-au dat seama că am scăpat. Acesta este motivul pentru care unchiul Kirill le-a trimis un mesaj soților Ashbourne.

– Cine te caută?

Tasia nu a scos nici un cuvînt ci s-a mulțumit să-și privească mîinile.

Charles s-a așezat într-o poziție mai confortabilă pe scaun. Ridurile provocate de încruntare se mai estompaseră, ca și cum ar fi fost ușurat să împărtășească cu cineva întreaga poveste. Încă de cînd era școlar, Charles ura secretele. Și nu se pricepea deloc să le păstreze. Totul i se citea pe față.

– Este o întrebare destul de complicată, i-a spus el lui Luke. Guvernul are atît de multe divizii secrete încît nimeni nu mai știe de ce anume se ocupă de fapt. Am citit scrisoarea lui Kirill de zece ori, încercînd să-mi dau seama. Se pare că Tasia este acuzată acum și de subminarea autorității suveranului – o faptă care se pedepsește cu moartea. Guvernului imperial nu-i pasă de justiție. Ci doar de aparența păstrării ordinii. Pînă cînd Tasia nu va fi executată într-un loc public, dușmanii țarului se vor folosi de ea ca să ridiculizeze coroana, corpul de jandarmi, ministerul de interne...

– Chiar crezi că vor veni pînă aici ca să o ducă pe Tasia înapoi în Rusia? l-a întrerupt Luke. Doar ca să demonstreze ceva?

– Nu vor merge chiar atît de departe, i-a răspuns încet Tasia. Atîta vreme cît rămîn în exil, sînt în siguranță. Problema este Nikolas. Luke a privit-o cum își ștergea lacrimile cu mîneca iar gestul copilăresc i-a frînt inima. A așteptat ca ea să continue, deși ardea de nerăbdare. Nikolas este fratele mai mare al lui Mikhail. Mă va căuta pînă la sfîrșitul vieții lui.

Brusc, îngrijorarea lui Luke s-a transformat într-o încredere plină de aroganță. Dacă singurul lor motiv de îngrijorare era Nikolas Angelovski, problema era foarte ușor de rezolvat.

– Dacă vine, îl voi trimite înapoi în Rusia.

– Pur și simplu, s-a încruntat Tasia.

Luke a zîmbit, imaginîndu-și un prinț răsfățat, cu pantaloni trei sferturi din satin.

– Nu ai motive de îngrijorare.

– Dacă l-ai cunoaște pe Nikolas ai ști că am. Tasia și-a retras mîna și s-a refugiat pe un colț al canapelei. Trebuie să plec înainte să se înrăutățească lucrurile. Tu nu ai cum să-l înțelegi pe prințul Angelovski, nu știi cît de departe poate el să meargă. Acum, că știe că sînt în viață, e doar o chestiune de timp pînă să mă găsească. Nu are cum să se oprească, nici dacă ar vrea. Tot ce este: sînge, familie, istorie, îl determină să mă facă să plătesc pentru ce i-am făcut fratelui său. Este un bărbat puternic și periculos. Luke a dat să spună ceva, dar ea l-a oprit și s-a întors spre Charles și Alicia. Vă mulțumesc pentru tot ce

ați făcut, dar nu e cazul să vă implicați pe mai departe. Îmi voi găsi singură o altă slujbă.

– Tasia nu poți să dispari fără să ne spui unde te duci, a strigat Alicia. Te rog, lasă-ne să te ajutăm!

Tasia s-a ridicat și le-a zîmbit amar, cu dragoste și regret.

– Te-ai purtat minunat cu mine, verișoară. M–ai ajutat mai mult decît ar fi făcut-o oricine. Acum trebuie să mă descurc singură. *Spasiba.* S-a întors spre Luke cu o expresie rănită. El i-a simțit nevoia de alinare și oboseala din glas. Înțelegea cît de mare fusese prețul plătit de ea pentru a supraviețui. Părea să nu-și găsească cuvintele, așa că s-a întors brusc cu spatele.

Ambii bărbați s-au ridicat în picioare cînd ea a ieșit din cameră. Luke a dat să o urmeze, dar a fost oprit de vocea Aliciei:

– Las-o să plece.

Luke s-a întors spre ea cu o privire ucigătoare. Era exasperat, furios, dornic de luptă.

– N-am înțeles eu bine? a întrebat acid. Angelovski este și el om. Trebuie să te poți înțelege cu el. Nu se poate să trăiască cu spaima că-i va distruge viața, mai devreme sau mai tîrziu.

– Nu poate fi considerat uman, i-a răspuns Alicia. Prințul Nikolas și cu mine sîntem veri de gradul trei. Cunosc foarte bine familia Angelovski. Nu vrei să-ți spun ce fel de oameni sînt?

– Spune-mi totul, i-a spus Luke continuînd să fixeze ușa cu privirea.

– Neamul Angelovski este slavofil pînă la extrem. Îi urăsc pe toți cei care nu sînt ruși. Familia lor este aliată prin căsătorie

cu cea regală. Se numără printre cei mai bogați moșieri din Rusia, cu proprietăți răspîndite în peste douăsprezece provincii. Bănuiesc că au peste două milioane de acri de pămînt. Tatăl lui Nikolas, prințul Dmitri Sergheievici, și-a ucis prima soție pentru că era stearpă. După care s-a însurat cu o țărancă din Minsk. Ea i-a dăruit șapte copii: cinci fete și doi băieți. Copiii erau frumoși, exotici și... primitivi. Niciunul dintre ei nu și-a pus vreodată problema, în întreaga lor viață, să facă ceva etic sau de onoare. Acționează doar ghidați de instinct. Am auzit că Nikolas este identic cu bătrînul duce, brutal și șiret. Dacă i se face vreun rău, va răspunde însutit. Tasia are dreptate: nu are de ales, trebuie să se răzbune. Rușii au o vorbă: lacrimile altora sînt ca apa. Li se potrivește de minune celor din familia Angelovski. Ei nu cunosc mila. Alicia a oftat și s-a întors spre soțul ei, căutîndu-i îmbrățișarea protectoare. Nimic nu-l poate opri pe prințul Nikolas.

Luke i-a privit pe amîndoi cu răceală.

– Eu pot. Și o voi face.

– Nu-i datorezi nimic Tasiei și nici nouă, i-a spus cu voce stinsă.

– Mie mi-a fost luat totul. Ochii lui albaștri aveau o strălucire de oțel. Acum, că am în sfîrșit șansa la fericire, nu voi permite unui ticălos însetat de sînge să se amestece în viața mea.

Charles părea la fel de nedumerit ca și soția lui.

– Fericire, a repetat ca un ecou. Ce vrei să spui? Că ai sentimente pentru fată? Cu cîteva zile în urmă te-ai purtat infect cu ea, de față cu toți invitații, ca și cum era o momeală

atîrnată în vîrful unui ac... S-a oprit văzînd privirea dură din ochii lui Luke și a continuat ceva mai diplomat: nu e deloc surprinzător că te simți atras de ea. Este o fată frumoasă. Dar te rog să încerci să pui interesele ei mai presus de ale tale. Este vulnerabilă și speriată.

– Și chiar crezi că este în interesul ei să fie lăsată să se descurce singură? a mîrîit Luke. Fără prieteni, fără rude care să o ajute? Pentru numele lui Dumnezeu, chiar sînt singurul de aici care gîndește clar?

Alicia s-a smuls din brațele soțului ei.

– Îi va fi mai bine singură decît la cheremul cuiva care să profite de ea.

Charles o privea uluit. A întins mîna, de parcă ar fi vrut să-i acopere gura soției lui.

– Draga mea, știi bine că Luke nu este genul acesta de bărbat. Sînt convins că are cele mai bune intenții.

– Ești sigur? Alicia i-a aruncat lui Luke o privire provocatoare. Și care sînt exact intențiile tale?

Luke i-a răspuns cu un zîmbet ironic.

– Ne privește direct pe mine și pe verișoara ta. Aș vrea să ajungem la un aranjament care să-i convină. Dacă nu reușim, poate pleca. Dar în clipa asta tu nu ai prea multe de spus în această privință, nu crezi?

– Nu te mai recunosc, a sărit Alicia. Credeam că Tasia va fi în siguranță aici, pentru că erai cel mai puțin dispus să produci neplăceri. Nu te-ai mai amestecat niciodată în viața cuiva. De ce tocmai acum? Ce ți s-a întîmplat?

Luke a tăcut, retrăgîndu-se în spatele unui zid de mîndrie. Era uimit că ei nu-l înțelegeau, că nu-și dădeau seama. Cînd stătuse lîngă Tasia, cînd o ținuse de mînă și-i ascultase povestea, emoțiile lui umpluseră încăperea. O iubea. Era înspăimîntat de gîndul că ea putea să dispară din viața lui, așa cum i se mai întîmplase. Nu putea permite asta, de dragul ei dar și al lui. Voia să intervină, dar erau atîtea de explicat și de înțeles! Își dorea să poată gîndi clar, fără să fie influențat de dorință sau de iubire, pentru că astfel totul devenea mai dificil.

Soții Ashbourne se uitau la el cu ochi mari: Alicia cu dispreț, Charles cu înțelegerea față de un vechi prieten. Charles era un bărbat inteligent. Și-a luat cu fermitate soția de braț și i-a aruncat lui Luke o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate înțelegătoare.

– Totul va fi bine, a spus încet, fără să se adreseze vreunuia din ei în mod special. Toată lumea va face ce trebuie iar lucrurile se vor aranja.

– Asta spui mereu, s-a plîns Alicia.

Charles i-a zîmbit împăciuitor:

– Și am întotdeauna dreptate, nu-i așa? Vino, draga mea... deocamdată nu le putem fi de folos cu nimic.

Tasia a privit de la fereastră cum se îndepărta trăsura familiei Ashbourne. Și-a atîrnat rochia gri, a periat-o cu grijă și a început să împacheteze, cu gesturi mecanice. Și-a aranjat lucrurile în grămăjoare egale. Încăperea era luminată de o

singură lumînare și umbre lungi jucau pe pereți. Luminile din sat se stinseseră deja, iar luna și stelele păreau acoperite de un abur întunecat.

Deși avea pe ea doar o cămașă subțire, pielea îi era acoperită de broboane de transpirație. O adiere a răcorit-o pentru moment. Încerca să nu se gîndească la nimic, să nu simtă. Nimic nu trebuia să străpungă zidul de gheață cu care se înconjurase.

Scurta ei incursiune în viața lui Luke Stokehurst luase sfîrșit și se bucura că se întîmpla asta. Lucrurile începuseră să se complice. Nu-și putea permite să se bazeze pe nimeni. Se avea doar pe ea însăși. S-a întrebat cum putea să plece, să-și ia la revedere de la Emma și să nu mai dea ochii cu Stokehurst. Nici nu mai conta cum decidea să se poarte cu ea: blînd sau crud. Oricum ar fi fost, i se părea prea greu de suportat.

A auzit pași rapizi pe hol – pași de bărbat. Tasia s-a întors, cu brațele încrucișate la piept și ochii dilatați. *Nu... pleacă!* a strigat mintea ei, dar buzele nu i s-au dezlipit. Ușa s-a deschis și s-a închis la loc cu un zgomot scurt.

Stokehurst intrase în camera ei și-și ațintise privirea pe picioarele ei goale, pe brațe, pe gîtul dezgolit. Se vedea clar de ce venise. Era îmbrăcat într-un halat care îi dezvelea pielea ca de bronz și mușchii bine conturați. Dintr-o privire Tasia a observat că nu avea cîrligul iar pe chip i se citea un amestec de dragoste și dorință. Nu a scos nici un cuvînt și nici nu părea dornic să o facă.

A încercat să spună ceva, dar nu era nimic din ce el nu ar fi știut deja. Citise în privirea lui că-i înțelesese temerile și

nevoile. S-a apropiat și a luat-o în brațe, blocînd cu trupul lumina dată de lumînare. Tasia a ezitat o clipă iar apoi l-a îmbrățișat la rîndul ei, agățîndu-se de el cu toată puterea. Trupurile li s-au lipit, respirînd, așteptînd cu inimile bătînd cu putere, de parcă ar fi încercat să facă față unei furtuni puternice. Luke s-a aplecat și i-a acoperit buzele cu ale lui. Nu o săruta așa cum un bărbat ar fi trebuit să sărute o virgină, cu blîndețe, cu înțelegere pentru inocența ei. A cercetat-o adînc cu limba, ținînd-o strîns.

I-a lipit coapsele de ale lui. Tasia a oftat scurt și l-a înlănțuit cu brațele. Pielea i se înfierbîntase instantaneu sub atingerea lui. I-a dat ușor halatul deoparte de pe umeri, căutîndu-i spatele puternic. El i-a răspuns cu un geamăt înfundat și a tras de cămașa subțire pînă cînd aceasta a alunecat pe covor.

Și-a scos la rîndul lui halatul și a luat-o pe Tasia cu el spre pat. Gura lui îi acoperise sînul, atîtînd-o cu mușcături ușoare și cu mișcări lente ale limbii în jurul sfîrcului.

Tasia a simțit ceva ca o durere care îi pornea din partea de jos a abdomenului, spre locul secret dintre picioarele ei. I-a sărutat și celălalt sîn, ridicîndu-l spre el cu degete fierbinți iar ea s-a arcuit spre el, ușor nedumerită. Dorința din trup o înnebunea. Voia să-i simtă trupul întins deasupra ei, să o strivească sub greutatea lui. Și-a sporit strînsoarea în jurul spatelui său puternic, încercînd să-l simtă și mai aproape. Luke i s-a împotrivit, continuînd să o privească intens, trecîndu-și mîna peste pieptul ei spre triunghiul creț pe care nu-l mai atinsese nimeni, niciodată. Cînd i-a atins carnea moale și dulce, Tasia a scos un strigăt înfundat. Degetele lui pricepute alunecau

ușor, explorînd cu delicatețe, căutînd intrarea în trupul ei. I-a sărutat buzele, i-a șoptit numele, i-a rostit cuvinte de iubire lipit de pielea ei. Tasia s-a relaxat, cuprinsă de o plăcere euforică, acceptînd totul, copleșită de senzații.

L-a simțit cum îi desfăcea picioarele și cum s-a așezat deasupra ei, atingîndu-i cea mai vulnerabilă parte din trup. Ochii lui nu-i părăsiseră pe ai ei, atrăgînd-o în adîncurile lor albastre. A simțit o presiune puternică, o arsură... o forță care fusese stăvilită pînă atunci iar acum o sfîșia, o împungea ca o suliță. A gemut din cauza durerii, dar el s-a împins și mai adînc, posedînd-o complet. După care a rămas nemișcat, respirînd greu.

Tasia și-a ridicat palma mică spre obrazul lui, încercînd să-i spună fără cuvinte cît de frumoasă i se părea unirea trupurilor lor. El i-a sărutat pielea fragilă din palmă și s-a potrivit mai bine între coapsele ei. Ritmul lui lent o umplea, provocîndu-i un răspuns involuntar. Toată durerea, tot disconfortul fuseseră uitate. Trupurile lor se înlănțuiau, deveneau unul, cu o plăcere care nu mai era pur fizică, ci depășea deja granițele spirituale. Tasia se simțea pierdută în avalanșa de senzații iar buzele îi rosteau un strigăt mut.

Curînd după aceea Luke s-a eliberat. A continuat să o țină strîns în brațe, uimit și satisfăcut pînă în străfundurile ființei. A privit-o dormind , chiar și după ce lumînarea s-a stins lăsînd o dîră de fum prin aer și o grămăjoară de ceară topită în farfurie. Ochii i s-au obișnuit cu întunericul, suficient încît să-i distingă profilul și conturul delicat al sînului. Ea era ușoară și dulce, cuibărită în scobitura brațului lui. Șuvițe din părul bogat

i se risipiseră pe pernă și pe cearșaf. Le-a strîns ușor ca într-un rîu întunecat peste umărul ei.

Atingerea lui a trezit-o. A căscat și s-a întins, amintindu-i de o pisică. A clipit de cîteva ori pînă să se dezmeticească și l-a privit întrebătoare.

Luke i-a zîmbit și a reținut-o lîngă el cînd a încercat să se ridice.

– Ești în siguranță, i-a șoptit.

Trupul i s-a tensionat și a auzit-o înghițind în sec. Într-un final, Tasia a rupt tăcerea:

– Nu ar trebui să-ți faci griji pentru propria siguranță? Aș putea să-ți fac rău.

A sărutat-o pe frunte.

– Singurul rău pe care l-ai putea face ar fi să pleci.

Tasia și-a ferit privirea.

– Viața mea a fost plină de lucruri urîte. Nu vreau ca ele să te atingă și pe tine... sau pe Emma. Și o vor face, dacă rămîn aici. Eu atrag pericole, nefericire... A rîs amar. Dumnezeule, ai aflat în seara asta că am omorît un om. Nu poți să treci cu vederea așa ceva!

– Chiar crezi că tu ai făcut-o? a întrebat-o încet.

Tasia s-a ridicat, acoperindu-și sînii cu cearșaful și privindu-l prin întuneric.

– Am încercat de o mie de ori să-mi amintesc ce s-a întîmplat atunci dar nu am reușit. Inima începe să-mi bată cu putere, mi se face rău și... mă tem să aflu, cred.

Luke s-a ridicat la rîndul lui.

– Eu nu cred că l-ai ucis. Nu te văd în stare. Iar *a dori* să ucizi pe cineva nu este același lucru cu a-l omorî, altfel mare parte din populație ar fi condamnată pentru crimă.

– Și dacă am făcut-o totuși? Dacă am înjunghiat într-adevăr un om pentru că-l uram? Îmi apare în vis, iar și iar. În unele nopți mi-e și frică să adorm.

Luke și-a trecut vîrful degetelor peste linia umărului ei.

– Te voi veghea eu, i-a șoptit. Și îți voi da alte lucruri la care să te gîndești. A început să-i mîngîie sînul cu atingeri ușoare, circulare, dînd deoparte cearșaful. A auzit-o ținîndu-și răsuflarea, i-a simțit tremurul din trup. Nu-mi pare rău că a murit, i-a spus răgușit. Pentru că ești aici, cu mine. Și nu te voi lăsa să pleci.

– Cum poți să te porți ca și cum trecutul meu nu ar conta?

– Pentru că nu contează. Nu și pentru mine. Dacă aș putea, aș lua toate păcatele tale asupra mea, aș arde pe rug pentru ele, dacă acesta ar fi prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a fi cu tine. Ei bine, ce spune asta despre caracterul meu? a întrebat-o cu un zîmbet ironic.

– Spune că ești nebun, i-a răspuns Tasia.

Luke a avut îndrăzneala să rîdă.

– Și mai rău de-atît. Și-a strecurat mîna pe la spatele ei și a tras-o aproape, ignorîndu-i protestele atunci cînd cearșaful a alunecat de tot. Și-a lipit fruntea de a ei, iar amuzamentul i s-a transformat în hotărîre: aș vrea să fiu perfect, de dragul tău. Dar nu sînt. Am păcătuit în mii de feluri. Sînt irascibil, egoist, și – din cîte mi-au spus prietenii și dușmanii deopotrivă – sînt un arogant care are pretenția că le știe pe toate. Sînt

prea bătrîn pentru tine și, în caz că nu ai observat, îmi lipsește o mînă. I-a zîmbit slab. Dacă luăm toate astea în calcul, cred că te pot accepta pe tine și trecutul tău fără vreo rezervă.

– Nu este vorba despre tine și nici despre defectele tale, i-a spus ea înflăcărată, încercînd să scape din îmbrățișare. El și-a sporit strînsoarea și au căzut amîndoi pe pat, unul peste altul. Iar raționamentul tău nu funcționează în acest caz. Nu sîntem potriviți doar pentru că amîndoi avem defecte.

– Dar ne înțelegem unul pe celălalt. Și asta înseamnă că ne vom simți al naibii de bine împreună.

– Eu nu m-am simțit... chiar nemaipomenit, s-a încruntat ea, încercînd să se elibereze de sub greutatea lui și de cearșaful în care se îngrămădise.

– Durează un timp să te obișnuiești, i-a șoptit Luke la ureche, aruncînd cearșaful cît-colo. Prima oară este întotdeauna neplăcută pentru o femeie. O să-ți placă din ce în ce mai mult, cu timpul.

Ei îi plăcuse destul de mult de prima oară, dar nu voia ca el să se umfle în pene spunîndu-i-o.

– N-aș putea să rămîn nici dacă aș vrea, i-a spus. Prințul Nikolas mă va găsi. Este doar o chestiune de timp.

– Voi fi alături de tine, atunci. Vom înfrunta totul împreună.

– Nikolas nu negociază și nu face compromisuri. Nu va accepta nimic din ce-i vei propune, ci va dori numai să mă trimită înapoi în Rusia.

– Îl trimit eu la naiba, mai întîi.

– Chiar ești un arogant care are impresia că le știe pe toate, i-a șoptit ea, foindu-se sub el. Nu rămîn. *Nu pot* să rămîn.

– Stai liniștită, altfel ne trezim amîndoi pe jos. Patul acesta este prea mic. S-a așezat deasupra ei, strecurîndu-și genunchii între ai ei și atingîndu-i abdomenul cu sexul lui. Pielea i s-a înfierbîntat pe loc iar nervii au început să-i transmită mesaje urgente prin tot corpul.

– Te-a durut mai devreme? i-a șoptit el, mîngîind-o cu vîrful degetelor.

– Puțin, i-a răspuns ea respirînd greu. Era o greșeală, făcuse un lucru imoral... dar nu-i păsa. Erau ultimele ore cu el și tot ce-și dorea era să se piardă din nou în îmbrățișarea lui.

Gura lui era lipită de urechea ei, se juca cu lobul fragil.

– De data aceasta va fi bine. Voi avea grijă.

Și s-a ținut de cuvînt. Fiecare mișcare de-a lui era blîndă și ușoară. Curînd, ea a descoperit că inocența ei avea puterea de a-l excita. Și-a trecut palmele pe trupul lui, de pe spatele puternic pînă la picioare. Textura pielii lui era delicios de diferită de a ei. Și-a desfăcut picioarele să-l primească iar el i-a acceptat imediat invitația. A pătruns-o încet, treptat, provocîndu-i un singur fior de durere. Tasia s-a arcuit sub el, dornică, și l-a tras mai aproape. Își dorea mai mult, și mai mult...

– Nu încă, Tasia, i-a șoptit el. Ai răbdare. A făcut-o să aștepte, în ciuda rugăminților ei, pînă cînd totul a dispărut din jurul ei și au rămas doar mișcările lui ritmice înăuntrul ei. Fiecare nerv, fiecare impuls sau celulă erau concentrate pe

atingerea satisfacției pe care el i-o nega deocamdată. Cînd a atins în sfîrșit punctul culminant, ea nu a mai avut nici energie să țipe. Cu un geamăt înăbușit, ea s-a cutremurat violent, cu fața îngropată în umărul lui scăldat în sudoare. El a fost la fel de tăcut cînd a ajuns la orgasm, respirînd șuierat printre dinți, cu toți mușchii încordați. Relaxat, a adormit imediat, cu mîna în părul ei. Tasia a închis ochii la rîndul ei, prea obosită pentru coșmaruri sau amintiri, recunoscătoare pentru liniștea de moment pe care i-o adusese el.

Tasia s-a trezit mai tîrziu decît avusese de gînd. Soarele era deja sus pe cer iar de la parter răzbăteau zgomotele servitorilor care pregăteau micul dejun. Spre ușurarea ei, Stokehurst plecase peste noapte, în timp ce ea dormea. Nu ar fi putut să dea cu ochii de el. Ieșise cu Emma la plimbarea obișnuită, călare. Ea trebuia să dispară pînă la întoarcerea lor. Și-a făcut toaleta în grabă, s-a îmbrăcat și s-a așezat să scrie o scrisoare.

Draga mea Emma,

Iartă-mă că am plecat fără să te anunț, fără să-mi iau la revedere. Aș fi vrut să pot rămîne, să văd ce tînără minunată ai devenit. Sînt foarte mîndră de tine. Poate că într-o bună zi vei înțelege că a fost mai bine pentru toată lumea ca eu să plec acum. Îți dăruiesc toată dragostea mea și sper să-ți aduci aminte de mine cu drag.

Adieu,

Domnișoara Billings.

Tasia a împăturit cu grijă hîrtia și a sigilat-o cu cîțiva stropi de ceară. A stins lumînarea, a pus-o deoparte și a lăsat scrisoarea adresată Emmei în camera ei. Era mai bine pentru toți. A răsuflat ușurată la gîndul că plecarea ei era lipsită de confruntări și de momente stînjenitoare. Își simțea însă inima grea. De ce dispăruse oare Stokehurst fără vreun cuvînt? De ce se despărțeau așa? Sperase că va face o ultimă încercare de a o convinge să rămînă. Știa că nu ar fi renunțat ușor la ceea ce-și dorea, iar dacă spusese adevărul și chiar o dorea...

Poate că nu o mai voia. Poate că pentru el o noapte fusese de ajuns. Poate că își satisfăcuse curiozitatea.

Gîndul a întristat-o. Pieptul o durea. Bineînțeles că nu mai avea nevoie de ea. Fusese un amuzament de cîteva ore, la adăpostul întunericului. Iar acum avea să se întoarcă la lady Harcourt, o femeie senzuală, cu experiență, care îi era egală din toate punctele de vedere.

Tasiei îi venea să plîngă, dar s-a îmbărbătat. A ridicat hotărîtă bărbia și și-a dus geanta jos. În aer plutea o aromă plăcută de ceai. Covoarele de pe holuri erau curățate de un batalion de servitoare care urcau și coborau scările foșnindu-și șorțurile albe, apretate. Doamna Knaggs supraveghea întreaga activitate. Tasia a găsit-o la etajul al doilea, cărînd un vas cu ceară de albine topită.

– Doamnă...

– Domnișoară Billings! Menajera era roșie în obraji din cauza efortului. Nu sînt suficiente ore într-o zi să faci curat într-o casă atît de mare ca aceasta. Covoarele sînt greu de curățat, dar cu podelele e și mai rău.

– Am venit să...

– Știu deja. Stăpînul mi-a spus de dimineață că ne părăsești.

Tasia era uluită.

– Adevărat?

– Da. A poruncit să fie pregătită trăsura și să te ducă unde dorești.

În loc să încerce să o convingă, se părea că Stokehurst voia să scape cît mai repede de ea.

– Cîtă amabilitate, a spus Tasia cu tristețe.

– Să ai drum bun, i-a urat doamna Knaggs vioaie, ca și cum Tasia se ducea la piață.

– Nu m-ai întrebat care sînt motivele plecării mele.

– Îndrăznesc să spun că fiecare are motivele lui.

Tasia și-a dres vocea, stînjenită.

– În legătură cu salariul meu... Speram...

– A, da. Doamna Knaggs a părut brusc foarte încurcată.

– Se pare că stăpînul a considerat că, de vreme ce nu ai stat o lună încheiată, nu ai dreptul la salariul promis.

Tasia s-a întors, surprinsă dar și furioasă.

– Dar mai erau doar cîteva zile! Adică nu-mi dă nimic, nici măcar o parte din bani?

Menajera și-a ferit privirea.

– Mă tem că nu.

Ticălosul! Era demn de dispreț. Încerca să o pedepsească pentru că nu voia să facă ce-i spusese. S-a străduit să se adune și a spus într-un final:

– Înțeleg. O să mă descurc și așa. La revedere, doamnă

Knaggs. Te rog să le transmiți doamnei Plunkett, lui Biddle și celorlalți toate urările mele de bine...

– Bineînțeles. Menajera a bătut-o prietenește pe umăr. Ne-am atașat cu toții de tine, draga mea. La revedere. Trebuie să mă grăbesc cu ceara... Avem atît de multe podele de lustruit...

Tasia a privit în urma ei. Era nedumerită de purtarea doamnei Knaggs. Se așteptase să fie mai prietenoasă. Poate că se răspîndise deja zvonul că Stokehurst își petrecuse noaptea cu ea. La Southgate Hall nu existau secrete. Aceasta era probabil explicația pentru purtarea bizară a menajerei. Voia ca Tasia să plece cît mai curînd, să se vadă scăpată de ea.

Umilită, Tasia s-a îndreptat spre ieșire. Seymour, valetul, a întîmpinat-o cu obișnuita lui politețe, dar și-a ferit privirea cînd ea i-a cerut să cheme trăsura. Probabil că și el bănuia ce se întîmplase între ea și lordul Stokehurst în noaptea care abia se încheiase. Poate că-i era întipărit pe chip. Oricine o privea își dădea probabil seama că-și pierduse inocența. Era o femeie pierdută, cu un nou păcat de adăugat la lunga ei listă.

– Care este destinația pe care trebuie să i-o comunic vizitiului? a întrebat Seymour, îndatoritor.

– Amersham, te rog. Era un sat de pe ruta trăsurilor unde se găseau mai multe hanuri vechi. Planul ei era să înnopteze acolo, să vîndă inelul bunicii și să-și angajeze un însoțitor cu care să pornească spre vest. Trebuia să încerce să se ascundă într-unul din satele de acolo, pe post de servitoare.

Valetul i-a încărcat bagajele în trăsura lăcuită și a ajutat-o să urce.

– Mulțumesc, a murmurat Tasia, tresărind cînd ușa s-a închis cu un zgomot sec. A scos capul pe fereastră să-l mai privească o dată pe Seymour.

Valetul i-a zîmbit reținut.

– La revedere, domnișoară Billings, și mult noroc. Pentru Seymour, aceasta era o adevărată efuziune.

– La fel și ție, i-a spus Tasia, ceva mai înviorată. S-a retras apoi în fundul trăsurii, încercînd să-și stăpînească lacrimile în timp ce se îndepărta tot mai mult de Southgate Hall.

Au trecut cîteva minute pînă să-și dea seama că mergeau într-o direcție greșită. Mai întîi a avut o vagă suspiciune pe care a încercat să și-o alunge din minte. La urma-urmei, nu era prea familiarizată cu peisajul englez și nu știa despre Amersham decît că se afla undeva la vest de Southgate. Dar cînd trăsura a întors și a părăsit drumul principal, intrînd în pădure, Tasia a ciocănit în peretele trăsurii încercînd să-i atragă atenția vizitiului. Acesta a ignorat-o și a continuat să fluiere vesel. Au intrat și mai adînc în pădure, trecînd de o pajiște și de un iaz. Într-un final s-au oprit în fața unei case cu etaj, acoperită cu iederă.

Tasia a coborît din trăsură, uimită, în timp ce vizitiul îi dădea jos bagajul.

– Ce căutăm aici? a întrebat ea. Vizitiul i-a zîmbit și i-a făcut semn să intre. În prag apăruse o siluetă înaltă, întunecată.

Ochii lui Luke, zîmbitori, i-au întîlnit pe ai ei. I-a vorbit pe un ton mustrător:

– Chiar credeai că te voi lăsa să pleci?

ŞASE

Tasia a strîns din buze, cuprinsă de furie. Poate că pierduse totul, dar nu și puterea de a lua singură decizii. Nimeni nu-i putea lua asta. Chiar credea că o putea păcăli, manevra după propriul chef, iar ea urma să-i cadă în brațe cu un oftat de ușurare? Cît putea fi de arogant!

Trăsura s-a îndepărtat, lăsînd-o singură cu Stokehurst. Majoritatea femeilor ar fi considerat probabil că dăduse norocul peste ele. Stokehurst arăta minunat în dimineața aceea, în pantaloni cafenii și o cămașă albă, lejeră, cu părul ușor răvășit. Era tăcut și o privea fascinat, iar în ochii lui mai era ceva de care ea nu-și dădea prea bine seama.

Tasia se gîndea ce să-i spună. A încercat să-și păstreze un ton calm și rezervat.

– Așa va fi și cînd mă va găsi Nikolas Angelovski. Nu-mi va da de ales. Ești exact ca și el. Nimic nu poate sta în calea a ce vrei tu.

Spre mulțumirea ei, l-a văzut încruntîndu-se. Și-a încrucișat mîinile la piept și a privit-o cum se apropia de intrare.

Casa era decorată cu plăci de teracotă pe care era imprimat același motiv cu uliul și trandafirul pe care îl văzuse la Southgate Hall. Inițiala *W* apărea și ea la intervale egale. Cele

două secole de intemperii estompaseră desenul, dar acesta rămăsese suficient de vizibil. Se vedea că acea casă fusese îngrijită cu multă dragoste. Porțiuni din lemnul învechit fuseseră înlocuite cu unul nou iar pereții fuseseră zugrăviți de curînd. Dacă nu ar fi fost atît de uimită și de supărată, Tasiei i-ar fi făcut plăcere să admire căsuța cu un aer romantic, desprinsă parcă din povești.

– William, lord Stokehurst, a spus Luke văzînd-o că se uita la inscripțiile de pe perete. Un strămoș de-al meu. El a construit-o în secolul șaisprezece, pentru amanta lui, ca să o știe aproape de Southgate Hall.

– De ce m-ai adus aici? a întrebat Tasia, împietrită. Intenționezi să mă ții aici, ca amantă?

El a părut să-i cîntărească vorbele. Tasia și-a dat seama că se gîndea ce și cum să-i spună ca să nu o irite și mai tare. Ea nu dorea să fie nici alinată și nici luată pe sus. Voia doar să fie lăsată în pace.

– Vreau să petrec un timp cu tine, i-a spus direct. Nu am apucat să vorbim după tot ce s-a întîmplat în ultimele zile.

– Noi nu am vorbit *niciodată*.

A dat din cap.

– Acum o putem face.

Tasia a pufnit înfuriată și s-a îndepărtat de ușă ca și cum ar fi fost intrarea în iad. S-a dus într-o parte a casei, spre grajdul unde se afla un cal negru. Acesta a ciulit urechile și a întors capul, privind-o cu interes.

Auzindu-i zgomotul pașilor care o urmăreau, Tasia s-a întors furioasă cu fața la el.

– Du-mă înapoi în sat!

– Nu, i-a răspuns el încet, susținîndu-i privirea.

– Atunci plec pe jos.

– Tasia. S-a apropiat de ea și i-a acoperit pumnul cu mîna lui. Rămîi aici cu mine, doar o zi-două. I-a strîns cu mai multă putere mîna, simțind-o cum se zbătea să se elibereze. Nu-ți cer nimic. Nu te voi atinge deloc, dacă nu vrei. Doar stai de vorbă cu mine. Nu ești în pericol imediat să te găsească Angelovski, cel puțin nu aici. Tasia... nu are rost să-ți distrugi viața. Putem găsi o altă cale, mai bună, dacă ai încredere în mine.

– De ce? l-a întrebat ea, ceva mai puțin furioasă. Blîndețea vocii lui o impresionase. Nu-i mai vorbise niciodată așa. De ce aș avea încredere în tine?

El a deschis gura să-i răspundă, dar s-a mai gîndit puțin și nu a mai scos nici un sunet. A continuat să o privească și i-a ridicat mîna la pieptul lui. Inima îi bătea repede. Ușor, Tasia și-a descleștat pumnul și și-a deschis palma deasupra inimii lui.

Pentru că te iubesc, tînjea Luke să-i spună. *Te iubesc mai mult decît orice pe lume, cu excepția Emmei. Nu aștept nimic de la tine. Nu trebuie să mă iubești și tu. Vreau doar să te știu în siguranță.* Dar ea nu era pregătită pentru asemenea cuvinte. Se temea să nu o sperie, să nu o facă să-i arunce cuvintele în față. Nu ajunsese la treizeci și patru de ani fără să învețe nimic despre temporizare. Așa că s-a mulțumit să-i zîmbească.

– Pentru că numai pe mine mă ai, i-a spus. Cu excepția familiei Ashbourne. Dacă aș fi în locul tău aș accepta ajutorul de oriunde mi se oferă. Nu văd să se fi făcut coadă în spatele meu.

Tasia și-a smuls mîna și l-a privit intens. A spus ceva în rusește – cu siguranță nu era un compliment – și a intrat în casă, trîntind ușa în urma ei.

Luke a oftat ușurat. Ea nu se bucura deloc că se afla acolo... dar acceptase să rămînă.

Peste zi, Tasia s-a schimbat într-o bluză lejeră și o fustă și și-a împletit părul într-o coadă. Nu avea cine să o vadă, cu excepția lui Stokehurst, așa că putea măcar să se simtă comod. Trebuia să recunoască faptul că acea casă nu era un loc tocmai rău în care să fii ținut prizonier. A trecut dintr-o cameră într-alta, descoperind comori în fiecare colț: cărți rare, gravuri și miniaturi ale unor oameni semeți, cu părul întunecat, care nu puteau fi decît strămoși de-ai lui Stokehurst.

Totul în casă era uzat și comod. Pereții erau acoperiți cu tapiserii decolorate și picturi în ulei, iar mobila era veche, din lemn masiv sculptat. Nu-i era deloc greu să și-l imagineze pe William, lordul Stokehurst, vizitîndu-și amanta, refugiindu-se departe de lume, în brațele ei.

După ce a cercetat pivnița în care se țineau vinurile și cămara Tasia a ieșit afară, să se plimbe. A dat ocol iazului, padocului și grădinii de legume. Nu știa pe unde era Stokehurst, dar simțea că îi știa fiecare mișcare. Din fericire, dădea dovadă de înțelepciune și o lăsa în pace, să cutreiere și să se calmeze.

Spre după-amiază l-a văzut scoțînd calul din grajd, să-l învețe să meargă la pas. Stokehurst era răbdător cu animalul cu picioare suple și mișcări elegante, care îi aminteau Tasiei de

un dansator. În mare parte era docil, dar avea și momente de revoltă și atunci intervenea Luke, disciplinîndu-l.

– Nu-i place să stea pe loc, i-a spus Luke, observînd prezența Tasiei. Ca orice cal de doi ani.

Tasia admira în tăcere măiestria călărețului care reușea să țină în frîu un cal atît de sensibil. După ce au reușit o poză perfectă, cu toate copitele aliniate, calul a fost recompensat generos.

Luke a coborît din șa și s-a îndreptat spre gardul de bîrne de care se sprijinea Tasia.

– Constantine, ți-o prezint pe lady Anastasia.

Tasia a întins mîna spre nasul catifelat al calului. Constantine i-a adulmecat delicat palma goală, după care și-a plecat brusc capul și a împins-o, obligînd-o să se dea un pas înapoi. A izbucnit în rîs, surprinsă:

– Ce vrea?

– Emma l-a răsfățat cu bucăți de zahăr. Acum le cere tot timpul. Va fi tare greu să-l dezvățăm.

– Lacomule, l-a alintat Tasia, mîngîindu-i grumazul. Constantine a întors capul, studiind-o cu un ochi strălucitor.

Zîmbind, Tasia a ridicat privirea spre Stokehurst. Acesta respira greu, din cauza efortului, iar pe chipul bronzat și pe gît îi luceau cîteva picături de sudoare. Cămașa i se lipise de trup, urmărind conturul mușchilor. Era natural și masculin, foarte deosebit de bărbații pe care îi întîlnise la curtea Rusiei. Cei de acolo se sufocau în parfumuri și pomezi, totul la ei era artificial.

Tasia și-a amintit brusc de un bal la care luase parte, de husarii și nobilii cu care dansase atunci. Palatul de iarnă era o

clădire uriașă, cu mai bine de o mie de încăperi pline cu comori nepreţuite, scăldate într-o lumină caldă care sfida gerul de afară. În galerii stăteau aliniați ofițeri în uniforme de gală. Aerul era plin de arome dulci, exotice, care veneau de pretutindeni, din vasele încălzite din argint. Și le amintea perfect, dacă închidea ochii. Femeile și bărbații deopotrivă erau acoperiți de bijuterii care străluceau în lumina candelabrelor aurite. Mama ei, Marie, era considerată una din cele mai frumoase femei de acolo, cu părul ei negru prins într-o plasă din fir de aur și diamante, decolteul adînc și șiragurile de perle și smaralde din jurul gîtului delicat. Tasia dansase sub ochii atenți ai însoțitoarei ei după care ciugulise cîte ceva de pe platourile pline cu caviar, ouă de prepeliță umplute și aluaturi franțuzești cu unt. Nobilimea rusă trăia într-un lux de neegalat de nimeni, în toată lumea. Ea crezuse că i se cuvenea totul, iar acum era îmbrăcată în haine simple, de țărancă, și stătea într-un padoc. O despărțea o întreagă lume de vechea ei viață. Și se simțea periculos de aproape de fericire.

– Te gîndești la trecutul tău, i-a spus Stokehurst, surprinzînd-o. Probabil că îți lipsește.

Tasia a clătinat din cap.

– Nu prea. Zilele acele mi se par acum interesante, dar... acum înțeleg că locul meu nu era acolo. Nici dacă aș avea posibilitatea să aleg n-aș mai ști care este locul meu.

– Tasia...

Ea a ridicat privirea și l-a surprins privind-o pierdut. Au urmat cîteva clipe de tăcere. Tasia a căutat frenetic ceva de spus:

– Mi-e foame. Am văzut ceva de mîncare în cămară... S-a dat un pas înapoi.

– Doamna Plunkett ne-a trimis cîte ceva. Pui, pîine, fructe...

– Doamna Plunkett a știut despre toate astea?

El a arborat o expresie inocentă.

– Despre ce?

– Că voi veni aici, la tine! Tasia îl privea suspicioasă, pe sub gene. A știut! Ți se citește pe față! Toată lumea de la Southgate Hall știa că mă vei răpi. Și Emma? Ei ce i-ai spus?

– Adevărul, a recunoscut el, cu o figură vinovată.

Nu-i făcea plăcere să se știe victima unei conspirații, indiferent de bunele lor intenții. Cu mîndria rănită, Tasia s-a îndepărtat fără să mai scoată un cuvînt.

Încă mai spumega cînd a despachetat mîncarea și a așezat masa. Doamna Plunkett le pregătise un festin: fripturi, salată, fructe și brînzeturi și o prăjitură cu cremă. Soarele era la asfințit și o lumină roșiatică pătrundea prin obloanele închise doar pe jumătate. După ce s-a spălat și s-a schimbat, Luke a coborît în pivniță și a luat două sticle de vin roșu. Tasia s-a făcut că nu-l vede și a despachetat pîinea din șervetul din bumbac în care fusese înfășurată.

Fără să pară tulburat de tăcerea ei, Luke s-a așezat pe un scaun și s-a apucat să deschidă sticla de vin, ținînd-o între picioare.

– O țin mai bine așa, i-a spus, observîndu-i privirile curioase. Aș putea să încerc să o țin în scobitura brațului, dar așa am pierdut deja cîteva sticle de vin foarte bun. I-a zîmbit ca un puști, iar rezerva ei a început încet-încet să se topească.

– Cine are grijă de casă și de grădină? l-a întrebat

– Am un îngrijitor care locuiește dincolo de deal.

– Locuiește cineva aici?

El a clătinat din cap.

– Pare lipsit de sens să ții o casă de care nu se folosește nimeni, dar nu m-am îndurat să o închid. Îmi place ideea unui refugiu.

– Ai mai adus și alte femei aici?

– Nu.

– Dar pe ea? Tonul Tasiei era blînd. Știau amîndoi că se referea la Mary.

Luke a tăcut cîteva clipe, apoi a dat din cap.

Tasia nu știa sigur ce simțea... era probabil flatată – și stînjenită. Începea să înțeleagă că însemna ceva pentru el, ceva important, iar acest lucru o tulbura profund.

– Îmi pare rău că te-am mințit. Luke încerca să-și păstreze tonul detașat, fără să reușească însă. Nu am știut cum altcumva să te aduc aici.

Tasia a găsit cîteva lumînări pe care le-a aprins.

– Ai fi putut să mă inviți.

– Ai fi acceptat?

– Nu știu. Bănuiesc că depindea de felul în care mă invitai.

Luke s-a ridicat și s-a apropiat de ea. Ochii lui o seduceau, zîmbetul lui era o invitație la păcat.

– Domnișoară Billings, te implor, nu pleca. Există un loc unde aș vrea să te duc. Am o cabană ascunsă în mijlocul unei păduri. Am putea merge acolo, doar noi doi, departe de lume, cît timp vrei... o zi, o lună, pentru totdeauna.

– Și ce-am face acolo, doar noi doi?

– Am dormi ziua și ne-am trezi atunci cînd apar stelele pe cer. Am bea vin... ne-am împărtăși secrete... am dansa la lumina lunii...

– Fără muzică?

S-a aplecat spre urechea ei și i-a șoptit, secretos:

– Pe muzica pădurii. Majoritatea oamenilor nu o aud, pentru că nu știu să asculte.

Tasia a închis ochii pentru o clipă. El mirosea îmbietor, a săpun și apă, păr umed și rufe apretate.

– Te oferi să mă înveți? l-a întrebat încet.

– De fapt speram ca tu să mă înveți pe mine.

S-a dat puțin înapoi și l-a privit în ochi. Au izbucnit amîndoi în rîs, fără vreun motiv, cu excepția celui că momentul li se păruse amîndurora delicios.

– Mă mai gîndesc, i-a spus apropiindu-se de unul din scaune. El a ajutat-o să se așeze, îndatoritor.

– Vin?

În loc de răspuns, Tasia i-a întins paharul. El s-a apropiat, i-a turnat vinul și au ridicat paharele într-un toast tăcut. Vinul auriu era ușor dulceag, așa că Tasia a dus din nou paharul la gură. Nu mai băuse niciodată mai mult de o înghițitură-două, cînd și cînd, fiind întotdeauna supravegheată de mama sau de însoțitoarea ei. Iar acum se putea bucura de libertatea de a bea oricît dorea.

Au mîncat în tihnă, în timp ce afară se întuneca și umbre se lăsau peste casă. Luke se străduia să fie cît mai fermecător.

A privit-o amuzat cum îi întindea din timp în timp paharul, să i-l umple, și a avertizat-o că o să o doară capul a doua zi.

– Nu-mi pasă, i-a răspuns Tasia, continuînd să bea. Este cel mai bun vin pe care l-am gustat vreodată.

Luke a rîs:

– Și devine și mai bun, cu fiecare pahar băut. Nu-l bea dintr-o dată, draga mea. Sînt un gentleman și nu voi putea profita de tine dacă te îmbeți.

– De ce nu? Trează sau nu, rezultatul este același, nu crezi? A înclinat capul și a dat pe gît restul de vin din pahar. Și apoi, nu ești tocmai un gentleman.

El a privit-o amenințător și a întins mîna spre ea, peste masă. Tasia s-a dat înapoi, chicotind. Camera se învîrtea cu ea, așa că s-a chinuit să-și mențină echilibrul. Cînd a reușit, a dus imediat paharul la gură. Știa că bea prea mult, dar vinul îi dădea un sentiment de bine pe care voia să-l prelungească.

– Cine este? a întrebat făcînd semn spre portretul unei femei blonde. Cîteva picături s-au prelins pe lîngă gura paharului. Tasia s-a încruntat și s-a grăbit să-l golească, dîndu-l pe gît.

– Mama. Luke a venit lîngă ea și i-a luat paharul din mînă. O să amețești de tot.

Tasia era deja foarte amețită. Iar el era sigur pe picioare, solid... S-a lipit de el și a privit atentă portretul. Ducesa era o femeie frumoasă, dar pe chip nu avea nici o urmă de blîndețe, iar buzele și le ținea strîns. Ochii îi erau și ei reci.

– Nu semeni prea mult cu ea, i-a spus Tasia. Doar la nas.

Luke a rîs.

– Mama mea are o voință de fier. Și nu s-a muiat deloc, cu trecerea anilor. Este și extrem de inteligentă.

– Tatăl tău cum este?

– Un șmecher bătrîn cu un apetit imens pentru femei. Doar Dumnezeu știe de ce s-a căsătorit cu cineva ca mama. Ei i se pare nedemnă orice manifestare a unei emoții – chiar și rîsul. Tata a spus mereu, în gura mare, că nu l-a primit în patul ei decît de cîteva ori, doar ca să producă moștenitori. Au avut trei copii care au murit la scurt timp după naștere înainte să mă aibă pe mine și pe sora mea. Cu trecerea anilor, mama s-a apropiat tot mai mult de biserică, lăsîndu-l pe tata să vîneze fuste după voia inimii.

– S-au iubit? a întrebat absentă Tasia.

El a oftat.

– Nu știu. Îmi amintesc doar politețea și toleranța pe care și le arătau mereu unul altuia.

– Ce trist!

A ridicat din umeri.

– A fost alegerea lor. Au avut motivele lor pentru care nu au fost de acord cu căsătoriile din dragoste – o ironie, de vreme ca ambii lor copii au făcut asta.

Tasia s-a sprijinit mai comod de el. Apropierea lor îi făcea plăcere.

– Sora ta își iubește soțul?

– Da. Catherine s-a măritat cu un scoțian încăpățînat cu un temperament exact ca al ei. Își petrec jumătate din timp țipînd unul la latul și cealaltă jumătate în pat.

Ultimele cuvinte au părut să rămînă suspendate în aer. Tasia a simțit cum obrajii îi ardeau, amintindu-și de noaptea

care trecuse, de orele petrecute în pat, împreună cu el. A inspirat adînc o dată, și încă o dată, după care și-a căutat orbește paharul.

– Îmi este sete... S-a întors brusc, izbindu-se de pieptul lui, într-un echilibru precar. El a susținut-o strecurîndu-și mîna pe după spatele ei. Tasia a scos un sunet cînd a simțit cîteva picături pe umăr.

– M-ai stropit! a exclamat, cercetînd mîneca bluzei.

– Adevărat? a întrebat el încet. Lasă-mă să mă uit. Și-a aplecat capul și și-a lipit gura fierbinte de pielea ei, acolo unde căzuse vinul.

Confuză, Tasia a simțit că pămîntul se scufunda cu ei – dar și-a dat seama că, de fapt, Luke o lăsa în jos, pe covor. Înainte să apuce să obiecteze a simțit alte picături care se scurgeau pe abdomenul ei.

– Ai făcut-o din nou!

El a murmurat ceva, a lăsat paharul deoparte și a început să-i desfacă șnurul bluzei. Aceasta i-a alunecat de pe umeri. I-a dus mîna la talie și în secunda următoare fusta i-a trecut de coapse. Tasia îl privea nedumerită. Hainele păreau să-i cadă singure, iar Stokehurst îi zîmbea de parcă era un lucru absolut natural. S-a aplecat peste sînul ei dezgolit și l-a atins cu limba, sorbindu-i picăturile de vin. Tasia s-a înfiorat, agitată, știind că ar fi trebuit să-l oprească. Dar gura lui era fierbinte şi o gîdila plăcut. L-a prins de umeri, ca să-şi păstreze echilibrul.

– Cred că sînt beată, i-a spus. Nu m-am mai îmbătat pînă acum, dar mi-am spus mereu că așa trebuie să fie. Tot vinul acela... Asta este! Sînt beată, nu?

– Doar puțin. I-a dat fusta jos complet, iar ea s-a relaxat, întinsă pe podea. A oftat ușurată. Picioarele îi erau libere și se simțea ușoară... dar el continua să-i dea jos și celelalte haine.

– Profiți de mine, i-a spus și s-a rostogolit chicotind.

Luke s-a întins lîngă ea, întorcînd-o cu fața spre el. Tasia i-a mîngîiat buzele cu vîrful degetelor.

– Încerci să mă seduci?

El a dat din cap și i-a dat deoparte o șuviță care îi căzuse pe față.

– Mi se învîrte capul. Tasia a închis ochii și i-a simțit buzele lipite de ale ei, calde și intense, accelerîndu-i sîngele prin vene. Era deasupra ei, frumos și tentant, așa că a întins mîinile spre el.

– Ajută-mă să-mi scot cămașa, i-a spus.

Ce idee minunată... Voia să-i simtă pieptul puternic, iar cămașa o incomoda. S-a luptat puțin cu nasturii care nu voiau deloc să cedeze. Așa că a tras de material, iar cămașa s-a desfăcut cu sunetul nasturilor care pocneau. Mulțumită de rezultat, a rămas privind la pieptul lui gol și la chipul scăldat de lumina lumînării. Ochii lui erau de culoarea mării, puri, fără inflexiuni verzi sau gri.

– Cum de pot fi atît de albaștri ochii tăi? I-a atins ușor obrazul. O culoare atît de frumoasă... de albastră...

Luke și-a plecat privirea.

– Dumnezeu să mă apere, Tasia. Dacă pleci, îmi vei lua și inima cu tine.

Tasia ar fi vrut să-i răspundă, dar el a sărutat-o pînă cînd nu i-a mai venit nici un cuvînt în minte. L-a privit luînd din nou

paharul în mînă și aplecîndu-l, pentru ca vinul să se reverse peste buza acestuia. Nu înțelegea prea bine de ce turna vin pe ea, dar l-a ascultat și a rămas nemișcată, visătoare, în timp ce dîra de lichid auriu se scurgea pe trupul ei, ajungîndu-i între picioare. S-a înfiorat din cauza senzației ciudate, dar mai apoi i-a simțit gura urmărind-o. A chicotit și a tremurat cînd el i-a mîngîiat cu limba buricul în adîncitura căruia se strînsese vinul. El l-a sorbit picătură cu picătură, atingîndu-i pielea cu buzele întredeschise și făcînd cecuri fierbinți cu limba.

Tasia a tăcut, vrăjită de jocul lui și de plăcerea care îi cuprinsese fiecare părticică din corp. El i-a desfăcut coapsele cu mîna iar ea i s-a deschis complet, supusă. Nu mai conta nimic în afară de mișcările gurii lui care cobora în triunghiul cu păr creț, acum udat de vin. Locul îi pulsa iar trupul i s-a arcuit în semn de răspuns. Limba lui îi atingea acum cel mai sensibil loc iar ea a oftat și i-a șoptit *Da... te rog... acolo...* iar plăcerea a cuprins-o în valuri. Cu un strigăt ea l-a tras și mai aproape. Convulsiile înnebunitor de plăcute au devenit tot mai lungi, transformîndu-se treptat în valuri fierbinți.

Amețită încă de plăcere, Tasia s-a întins mulțumită cînd el s-a pregătit să vină deasupra ei. I-a înlănțuit trupul musculos și i-a cuprins în mînă bărbăția întărită. El a gemut și a pătruns-o iar ea s-a strîns în jurul lui, dorindu-l în întregime. A încercat să-l aducă cu totul deasupra ei, dar el i s-a împotrivit, sprijinindu-se în coate.

– Nu vreau să te strivesc, i-a șoptit. Ești atît de ușoară și de mititică... și ai oase atît de fragile. I-a trasat cu blîndețe linia coastelor, cu vîrful degetelor, i-a sărutat sînii și locul dulce și

moale dintre ei. Dar cînd îți simt pasiunea, cînd văd cum încerci să mă tragi și mai aproape, sînt pe punctul să-mi pierd controlul și nu vreau să te doară, să-ți fac rău.

– Nu pleca de lîngă mine, i-a spus ea, arcuindu-se iar. Nu mă sparg.

Valul dulce al uitării i-a cuprins pe amîndoi, alungîndu-le orice gînd coerent.

Și-au petrecut orele care au urmat în patul uriaș din stejar, cu baldachin albastru. Jocurile erotice i-au făcut foame Tasiei, iar Luke a însoțit-o galant într-un scurt raid la bucătărie. Au mîncat fructe, brînzeturi și din prăjitură, după care s-au întors în pat.

– E prea mare, s-a plîns Tasia, întinzînd larg mîinile și picioarele. S-a răsucit mai apoi pe cearșafurile albe și i-a zîmbit lui Luke: mă pierd prin el.

El a rîs și a luat-o în brațe.

– Te voi găsi întotdeauna.

L-a cuprins cu brațele de gît și s-a așezat la el în poală, lipindu-și fruntea de a lui:

– Începe să-mi placă să fiu decadentă. Nu-i de mirare că atîtea femei aleg să devină amante.

– Asta ești tu acum? a întrebat-o, sărutînd-o pe gît.

Tulburată, ea l-a privit în ochi și a roșit.

– Nu... intenționam să-i iau locul lui Iris Harcourt.

– Iris și cu mine nu mai sîntem împreună. De aceea am fost ieri la Londra, să o rup cu ea.

Tasia era surprinsă.

– De ce?

– Iris voia mai mult decît îi puteam eu oferi, iar eu am fost suficient de egoist încît să prelungesc relația noastră mai mult decît ar fi fost necesar. Acum este liberă să se mărite cu oricare din pretendenții ei. Nu cred că va dura prea mult.

– Și tu? Tasia a dat să i se ridice din poală. Ai nevoie de o nouă amantă care să o înlocuiască?

Luke a prins-o de talie, obligînd-o să stea pe loc.

– Nu-mi place să dorm singur, a recunoscut cu franchețe. Probabil că mi-aș putea găsi o altă Iris cu care să păcătuiesc.

Tasia a simțit o împunsătură de gelozie. S-a încruntat dar a tăcut, știind că nu avea nici un drept să obiecteze.

Luke a rîs, citindu-i gîndurile.

– Dar atunci s-ar pune întrebarea ce fac cu tine.

– Mă descurc și singură.

– Știu asta. Dar ai fi dispusă să ai grijă și de altcineva? Care să aibă la rîndul lui grijă de tine?

Tasia a clătinat din cap, cu inima bătîndu-i nebunește.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Este momentul să discutăm. Ochii lui albaștri o fixau intens. Tasia... vreau să faci parte din viața mea și dintr-a Emmei. Vreau să rămîi cu mine. Și dacă o vei face, vreau să-mi fii soție.

Tasia s-a desprins de lîngă el și s-a acoperit cu cearșaful. A continuat să stea cu capul plecat, pentru că nu se simțea în stare să-i susțină privirea.

– Nu am crezut niciodată că voi mai putea fi soțul altcuiva în afară de Mary. Nu am vrut să încerc cu nimeni, pînă cînd ai apărut tu. Luke a atins-o ușor pe spatele rigid. Știu că nu ești sigură în privința sentimentelor pentru mine. Dacă am fi avut timp, dacă lucrurile ar fi stat altfel, te-aș fi curtat cu toată răbdarea de care aș fi fost în stare. În loc de asta, îți cer să faci un salt în gol și să te încrezi orbește în mine.

Preț de o clipă, Tasia și-a imaginat că împărțea cu el casa, viața, că se trezea alături de el în fiecare dimineață... dar viziunea s-a spulberat, lăsînd-o cu un gol în stomac.

– Dacă aș fi fost altcineva aș fi acceptat, i-a spus cu tristețe.

– Dacă ai fi fost altcineva nu te-aș fi vrut.

– Nici nu ne cunoaștem.

– Aș zice că ultimele douăzeci și patru de ore sînt un început promițător.

– Pot doar să-ți explic același lucru, iar și iar, i-a spus cu voce pierită. Nu vrei să mă asculți. Am făcut ceva ce nici Dumnezeu nu poate ierta. Cumva, cîndva, va trebui să plătesc pentru asta. Și pentru că sînt prea lașă ca să îmi înfrunt pedeapsa, voi continua să fug pînă cînd mă va prinde din urmă.

– Să înțeleg că Nikolas Angelovski este un soi de instrument al pedepsei divine? Nu prea cred. Cred că Dumnezeu are mijloace prin care să-i pedepsească pe păcătoși, fără să trebuiască să se folosească de un prinț rus puțin cam nebun. Și dat fiind că nu-ți amintești nimic și nu există nici o dovadă, refuz să cred că ai ucis pe cineva. Aș fi simțit la fel și dacă nu aș fi fost îndrăgostit de tine. Ce naiba te face atît de dornică să-ți asumi o crimă pe care s-ar putea să nu o fi comis?

– Mă iubești? a repetat Tasia, dîndu-și deoparte părul din ochi ca să-l poată privi uimită.

Luke nu părea într-adevăr tipul clasic de îndrăgostit.

– Ce crezi că tot încercam să-ți spun? Părea încurcat. Crede-mă, nu ești tocmai candidata pe care mi-aș fi imaginat-o. Femeile mi se aruncă în brațe de ani întregi – și unele dintre ele aveau perspective frumoase.

– Și eu aveam, în Rusia. Pămînturi, averi, palate...

– Deci Madame Miracol nu s-a înșelat prea tare.

– Nu.

– Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi fiică de pădurar. Chiar aș fi preferat să fii.

– Și eu, i-a răspuns ea după o clipă.

Nu s-au privit. A urmat o tăcere, un timp în care fiecare și-a cîntărit pasul următor. Cumva, în mijlocul ciondănelii lor, el o ceruse de nevastă iar ea îl refuzase. Dar nu era totul terminat, nu încă.

Tasiei îi venea să plîngă. Nu îndrăznea, însă. Probabil că el avea să o consoleze și nu avea rost să se agațe unul de celălalt cînd oricum trebuiau să se despartă pentru totdeauna. Și-a strîns și mai mult cearșaful în dreptul sînilor.

– Luke, a spus încet. Era pentru prima oară că-i spunea pe nume, iar el a tresărit. Dacă te simți pregătit să iubești din nou și să te căsătorești, poți găsi pe cineva mai potrivit ca mine. Ți-ar fi mult mai bine cu cineva care să semene cu Mary.

Încercase să-i de un sfat bine intenționat, dar el a privit-o cu interes:

– Despre asta este vorba? Dacă voiam o înlocuitoare pentru Mary aș fi găsit-o demult. Dar nu-mi doresc ca a doua căsnicie să fie doar o copie a primei. Nu vreau asta, în nici un caz.

Tasia a ridicat din umeri.

– Spui asta acum, dar dacă te căsătorești cu mine vei fi dezamăgit. Nu chiar de la început, probabil, dar după un timp...

– *Dezamăgit,* a repetat Luke. De ce naiba aș fi... Nu, nu-mi explica. Lasă-mă să mă gîndesc un minut.

Ea a încercat să spună ceva dar el a ridicat mîna, cu un gest care să o reducă la tăcere. Era foarte important să nu existe neînțelegeri pe acest subiect. Încerca să găsească o modalitate ca totul să fie foarte clar, dar părea să fie o misiune imposibilă. Era încă mult prea tînără ca să privească totul în termeni absoluți, nu realiza încă faptul că totul se putea schimba oricînd, din infinit de multe motive.

– Eram încă un copil cînd m-am însurat cu Mary, i-a spus alegîndu-și cu grijă cuvintele. Nu am cunoscut viața fără ea. Am trecut de la a fi tovarăși de joacă la prieteni, iubiți și mai apoi soți. Nu ne-am *îndrăgostit*, doar... ne era bine împreună. Nu-i voi păta memoria spunînd că nu a fost ceva sincer. Țineam unul la altul și ne simțeam bine împreună... și mi-a dăruit un copil pe care-l ador. Dar cînd a murit am devenit un alt bărbat. Acum am alte nevoi. Iar tu... I-a luat mîna Tasiei și i-a strîns-o cu putere, privind-o în ochi. Tu mi-ai dăruit pasiunea și magia pe care nu le-am cunoscut pînă acum. Știu că trebuie să fim împreună. Cîți oameni de pe pămîntul acesta își găsesc sufletul-pereche? Își petrec toată viața căutînd și acest lucru nu se

întîmplă. Dar cumva, printr-un miracol dumnezeiesc, noi doi sîntem împreună. Eu știu ce vreau. Dar nu te pot obliga să rămîi. Alegerea este a ta.

– Nu am de ales. Tasia plîngea iar privirea îi era împăienjenită din cauza lacrimilor. Trebuie să plec, tocmai pentru că țin la tine și la Emma.

– Te minți singură. Te vei folosi de orice scuză găsești numai ca să nu fii rănită. Te temi să iubești.

– Și dacă nu este vorba de rațiune aici? a ripostat ea. Dacă este doar din vina ta? Poate că ești un bărbat arogant și egoist a cărui iubire nu o vreau!

Luke s-a înroșit de furie.

– Acesta este cu adevărat motivul?

Tasia i-a aruncat o privire pe jumătate furioasă, pe jumătate rugătoare. O făcea să spună lucruri care îi răneau pe amîndoi. Dacă i-ar fi acceptat decizia! Dacă nu ar fi fost atît de încăpățînat!

– Te rog, nu trebuie să faci totul atît de dificil.

– Naiba să te ia... Voi face să fie de-a dreptul imposibil. A tras-o sub el și a sărutat-o apăsat. A ridicat apoi capul și a privit-o. Am nevoie de tine, i-a spus respirînd greu. Mîna i s-a mișcat nesigură pe deasupra sînului ei mic. Am nevoie de tine în atît de multe feluri. Nu pot să te pierd, Tasia.

A sărutat-o din nou, înainte ca ea să-i poată răspunde, pînă cînd gîndurile i s-au risipit și sîngele i s-a înfierbîntat de dorință. Ea s-a mișcat sub el, invitîndu-l dornică, făcîndu-l să tremure de pasiune.

A pătruns-o ușor, pentru că ea era umedă și pregătită pentru el. Cu mîinile ei mici s-a prins de umerii lui, cu disperare, iar mușchii i s-au contractat în jurul bărbăției lui. Îi simțea respirația fierbinte lipită de piele. Luke a ținut-o strîns și a gemut cînd a simțit-o ajungînd la orgasm, trăgîndu-l tot mai adînc, pînă cînd s-a eliberat la rîndul lui.

De îndată ce Tasia și-a recăpătat ritmul respirației, s-a întors pe o parte și a coborît din pat. Picioarele îi tremurau. A căutat halatul aruncat pe jos și s-a înfășurat în el, deși îi era mult prea mare. S-a întors spre Luke și l-a privit.

– Te-a durut? a întrebat-o încet.

Ea a clătinat din cap.

– Nu... dar vreau să fiu singură. Trebuie să mă gîndesc.

– Tasia...

– Te rog să nu vii după mine.

Pe cînd ieșea din cameră l-a auzit înjurînd printre dinți. Și-a ridicat poalele halatului ca să nu le tîrască pe jos și s-a îndepărtat.

Era miezul nopții, cerul era ca o catifea neagră presărată ici-colo cu stele. Lacul era liniștit și strălucea, reflectînd cerul. Părea și el plin de stele. Două broaște au sărit din iarbă, deranjate, hotărîte să-și schimbe locul. Tasia și-a ridicat halatul și s-a așezat pe malul lacului, cu picioarele în apă. Și a început să se gîndească.

Stokehurst era un bărbat pasional... și se lăsa stăpînit de emoții, deși nu recunoștea asta în fața nimănui. Fusese destul de brutal cu ea, dar nu-i făcuse rău. Tasia și-a ridicat genunchii

la piept și și-a sprijinit bărbia pe genunchi. Își dorea cu disperare să aibă cu cine vorbi, o persoană care să-i spună ce să facă.

A reluat în minte discuția lor, cuvînt cu cuvînt. Era adevărat ce-i spusese? Era ea oare într-atît de speriată că va suferi încît hotărîse să nu-și dăruiască nimănui inima? S-a gîndit la oamenii din viața ei pe care îi iubise: la tatăl și mama ei, la unchiul Kirill și la doica Varka. Îi pierduse pe toți. Da, se temea. Nu mai voia să piardă pe nimeni drag.

Și-a amintit de copilărie, de cît de singură și de neliniștită fusese după moartea tatălui ei. Mama ei fusese foarte afectuoasă cu ea, dar cea mai mare grijă a Mariei fusese întotdeauna propria persoană. O anume latură copilărească a ei o împiedica să iubească cu adevărat, complet, pe cineva. Copil fiind, Tasia nu înțelesese acest lucru. Se considerase nedemnă de a fi iubită. Toate resentimentele, toată revolta se canalizaseră înapoi, împotriva ei înșăși. Iar biserica nu făcuse decît să o încurajeze să-și accepte suferința și să o transforme în martiriu... ei bine, nu fusese o influență benefică. Să fii martir nu era un sentiment prea plăcut. Și nici prea profitabil nu se dovedise, pînă în prezent cel puțin.

Merita o șansă la fericire? Și-o datora ei înșăși? Nu era foarte sigură de răspuns. Dar dacă, de fapt, i-o datora lui Luke? Era un bărbat de lume, inteligent, conștient de alegerile pe care le făcea și de consecințe. Voia să se căsătorească cu ea pentru că i se părea un lucru bun. Iar dacă el era într-atît de încrezător, trebuia să dea și ea dovadă de încredere.

Îi spusese că o iubea. Tasia era copleșită de idee. Nu-și imagina motivele pentru care o iubea el, cînd ea avea nevoie

de atît de mult și îi oferea atît de puțin. Dar dacă îi făcea doar pe jumătate plăcere pe cît îi făcea ei să se afle în compania lui, era de ajuns.

Și-a împreunat mîinile și s-a rugat.

Dumnezeule, nu merit asta... mă tem să sper... dar nu mă pot abține. Îmi doresc să rămîn.

-Vreau să rămîn, a spus cu voce tare și și-a dat seama că aflase răspunsul.

Luke dormea pe spate, cu capul întors într-o parte. O umbră l-a atins pe umărul gol și i-a șoptit la ureche:

– Trezește-te, domnul meu. Crezînd că era doar un vis, el a mormăit și a întors capul. Vino cu mine, a insistat Tasia, trăgînd cearșaful de pe el.

El a căscat și a șoptit:

– Unde?

– Afară.

– Nu o putem face în casă, orice-ar fi vorba?

Rîsul ei i-a gîdilat gîtul. Se lupta să-l ridice în șezut.

– Ai nevoie de haine pentru ce vreau să facem.

Pe jumătate adormit, Luke și-a tras pe el un minim de haine, rămînînd în picioarele goale. S-a încruntat la ea, întrebător, văzînd-o că începea să-i închidă nasturii cămășii. L-a luat de mînă și l-a îndemnat să iasă din casă, alături de ea. Halatul lung părea o trenă regală în urma ei. O adiere răcoroasă l-a ajutat pe Luke să-și limpezească mintea.

– Vino, i-a spus Tasia trăgîndu-l cu toată forța de care era în stare.

Ar fi vrut să o întrebe ce avea de gînd, dar ea părea atît de hotărîtă că a tăcut și a urmat-o. Au trecut pe lîngă malul lacului și s-au îndreptat spre pădure, călcînd pe covorul gros de frunze.

Luke s-a strîmbat cînd a dat cu piciorul într-o piatră ascuțită.

– Mai avem mult? a întrebat.

– Aproape am ajuns.

Erau acum înconjurați de copaci. În aer pluteau mirosuri de mușchi, pini și pămînt. Cîteva stele sclipeau printre crengile de deasupra capetelor lor, străpungînd întunericul pădurii. Luke a rămas surprins cînd Tasia l-a cuprins cu brațele de talie și s-a sprijinit de el.

– Tasia, ce...

– Șșt. Și-a lipit buzele de pieptul lui. Ascultă.

Au tăcut amîndoi. Treptat, Luke a devenit conștient de sunetele din jurul lor: strigătul unei bufnițe, ciripit și fîlfîit de aripi, cîntecul greierilor, scîrțîitul trunchiurilor copacilor. Și, ridicîndu-se deasupra tuturor, oftatul necontenit al vîntului printre frunze. Crengile lor erau înlănțuite, ca o congregație intonînd un imn solemn. Luke a cuprins-o în brațe și și-a sprijinit bărbia pe părul ei. A simțit-o cum zîmbea, cu buzele lipite de pieptul lui, și s-a simțit brusc inundat de dragoste, îmbătat de ea.

Tasia a dat să se retragă puțin dar el a împiedicat-o. Simțea nevoia să o aibă aproape.

– Vreau să-ți dau ceva, i-a spus ea, trăgîndu-se și forțîndu-l să o elibereze din îmbrățișare. I-a căutat furibund mîna iar Luke a simțit-o cum îi punea ceva în palmă. Uite. A deschis palma și el a văzut un obiect de aur strălucind. Era un inel greu, masculin, cu o gravură greu de descifrat. A fost al tatălui meu. Doar asta mi-a rămas de la el, cu excepția amintirilor. Cum Luke nu schițase nici un gest, i l-a strecurat pe degetul mic. I se potrivea perfect. Uite, i-a spus mulțumită. El îl purta pe degetul inelar, dar nu era atît de masiv ca tine.

Luke a întors mîna și a admirat modelul simplu, dar exotic. I-a privit apoi chipul, încercînd să-și mascheze teama:

– În semn de rămas-bun? a întrebat-o răgușit.

– Nu... Vocea i-a tremurat puțin. L-a privit în ochi, cu hotărîre. Ca să-ți spun că sînt a ta. Deplin... pentru tot restul vieții.

Preț de o secundă el a rămas înghețat. Brusc, a sărutat-o apăsat și a strîns-o atît de tare în brațe că Tasia s-a temut că-i va frînge oasele. Nu s-a plîns, însă, ci a rîs nestăpînit.

– Vei fi soția mea, i-a spus el cu bucurie, dezlipindu-și buzele de ale ei.

– Nu va fi ușor, l-a avertizat ea continuînd să zîmbească. Probabil că vei dori să divorțezi, cîndva.

– Întotdeauna pui răul în față, a acuzat-o Luke, ținînd-o strîns în brațe.

– Așa sînt rusoaicele.

Luke a rîs:

– Exact ce meritam. O femeie care să fie chiar mai pesimistă decît mine.

– Nu, meritai mai mult... mult mai mult...

A oprit-o cu un sărut pătimaș.

– Să nu mai spui niciodată asta, a avertizat-o cînd buzele li s-au dezlipit în sfîrșit. Te iubesc prea mult ca să stau să ascult asemenea prostii.

– Am înțeles, domnule, i-a răspuns ea supusă.

– Așa e mai bine. A studiat inelul pe care i-l dăduse. Are și o inscripție. Ce scrie?

Tasia a ridicat din umeri.

– Oh, e doar ceva ce-i plăcea tatei...

– Spune-mi.

Ea a ezitat.

– Sună cam așa: dragostea este ca un potir din aur, se îndoaie dar nu se sparge niciodată.

Luke a rămas nemișcat. A sărutat-o din nou, de data aceasta cu multă blîndețe.

– Vom fi bine, tu și eu, i-a șoptit. Îți promit.

Au decis să mai rămînă o zi departe de lume. Tasia era recunoscătoare pentru acest respiro. Își făcuseră promisiuni unul altuia, dar între ei încă mai era o ușoară stînjeneală.

Tasia nu mai vorbise niciodată pînă atunci cu un bărbat fără să trebuiască să-și măsoare cu grijă cuvintele. Luke știa totul despre ea, despre secretele ei întunecate. Nu o judecase, ci o apărase în fața propriilor dubii și acuze. Îi cerea libertate deplină a trupului și gîndurilor și îi dăruia la rîndul lui aceleași

lucruri. Tasiei îi era greu să se obișnuiască cu intimitatea. Greu dar deloc neplăcut, și-a spus atunci cînd s-a trezit în brațele lui, scăldată de lumina după-amiezii. A deschis ochii și l-a văzut pe Luke privind-o. De cît timp se trezise și-i veghea visele?

– Nu-mi vine să cred că sînt eu aici, în pat, cu tine, i-a șoptit. Visez? Sînt chiar atît de departe de casă?

– Nu, nu visezi. Și ești acasă acum. Luke i-a coborît cearșaful pînă în talie și i-a mîngîiat sînul.

– Unchiul Kirill n-ar fi de acord cu tine. Nu-i plac deloc englezii.

– Unchiul tău Kirill nu trebuie să se însoare cu mine. Și cred că ar fi de acord dacă ar ști cît de multă grijă voi avea de tine. Poate că nu am palate, doamnă, dar vei avea ce mînca și unde să te odihnești. Și voi avea grijă să te țin mult prea ocupată ca să remarci împrejurimile modeste.

– Nu cred că poate numi cineva Southgate Hall o reședință modestă. Dar aș trăi fericită și într-o căsuță ca asta, atîta timp cît ai fi cu mine.

– Altceva nu-ți dorești?

– Păi... L-a privit provocator, pe sub gene. Aș vrea cîteva rochii drăguțe, a recunoscut iar el a rîs.

– Oricîte vrei. Camere pline cu rochii. Și bijuterii demne de o regină. A dat cearșaful deoparte, admirîndu-i picioarele suple. Pantofi din piele de struț, ciorapi de mătase, șiraguri de perle în talie și evantaie din pene de păun.

– Doar atît? l-a întrebat rîzînd.

– Orhidee albe în păr, a adăugat el după cîteva clipe de gîndire. Dar eu unul te prefer așa. Goală complet.

– Și eu la fel. Tasia s-a rostogolit deasupra lui, amîndoi rămînînd surprinși de îndrăzneala ei. Îmi place să împart patul cu tine, i-a spus sprijinindu-și coatele de pieptul lui. Nu mă așteptam să fie atît de plăcut.

Luke o mîngîia ușurel pe spate.

– Cum te așteptai să fie? a întrebat-o amuzat.

– Credeam că este mai plăcut pentru bărbat decît pentru femeie. Și nu mă așteptam să mă atingi așa și... Și-a coborît privirea și a roșit. Nu am crezut că vor fi atîtea... mișcări.

– Mișcări, a repetat încet Luke. Cînd sînt înăuntrul tău, adică?

Ea a dat timid din cap.

– Nu ți-a explicat nimeni?

– Oh, după ce m-am logodit mama mi-a spus că bărbatul se împreunează cu femeia, dar nu mi-a spus despre... știi tu, mișcări... și...

– Orgasm? a ajutat-o el.

Tasia a dat din cap, roșie ca focul.

– Am putea încerca și cu mai puțină mișcare, a necăjit-o el.

– Nu!

I-a ridicat bărbia și a privit-o în ochi.

– Înseamnă că ți-a plăcut ce-am făcut pînă acum?

– Oh, da, a recunoscut ea cu sinceritate, continuînd să roșească.

Luke s-a răsucit, prinzînd-o sub trupul lui.

– Și eu. A sărutat-o lung. Mai mult decît oricînd în viața mea.

Tasia l-a înlănțuit cu brațele. Pulsul i se accelerase.

– Nu-mi doresc să mai împart patul cu nimeni altcineva, niciodată. Cînd eram logodită cu Mikhail mă gîndeam cu groază la clipa în care mă va atinge.

Expresia lui Luke s-a schimbat, devenind atentă și tandră.

– Te temeai?

Ea a ridicat spre el o privire plină de tristețe.

– Aveam în permanență un nod în stomac. Mare parte din timp Mikhail părea indiferent, așa cum era față de toate femeile. Dar uneori... mă fixa cu ochii lui stranii, galbeni și îmi punea întrebări la care nu-i puteam răspunde. Îmi spunea că-i aminteam de o floare de seră, că nu știam nimic despre bărbați. Și că-i va face plăcere să experimenteze cu mine. Aveam o idee vagă despre ce însemna asta și eram îngrozită. A făcut o pauză cînd a văzut furie pe chipul lui Luke. Este rău că-ți vorbesc despre el?

– Nu, a liniștit-o el, sărutîndu-i locul dintre sprîncene, pînă cînd cutele de îngrijorare au dispărut. Vreau să împart cu tine toate amintirile, chiar și pe cele urîte.

Tasia a ridicat mîna mică și l-a mîngîiat pe obraz.

– Uneori mă uimești. Poți fi atît de blînd și de înțelegător... dar nu pot să nu-mi amintesc cum te-ai purtat cu Nan Pitfield.

– Servitoarea care a rămas însărcinată? Luke a zîmbit amar. Mă port ca un măgar uneori, și tu o știi prea bine. Dar nu ai părut să eziți deloc în a mi-o reproșa. Nu sînt prea mulți cei care au curaj să ia atitudine așa. Cînd ai venit în bibliotecă și m-ai dojenit din cauza ei îmi venea să te strîng de gît.

Tasia a zîmbit, amintindu-și cît fusese de furios.

– Chiar am crezut că o s-o faci.

El și-a lipit buzele de palma ei.

– Dar cînd te-am văzut cît erai de provocatoare, cînd ți-am simțit inima bătînd cu putere lîngă mîna mea, te-am dorit nebunește, mai mult decît puteam suporta.

– Adevărat? A rîs surprinsă. N-am știut.

– Abia mai tîrziu m-am gîndit la ce-mi spuseseși. Și a trebuit să recunosc că aveai dreptate, deși îmi era greu să recunosc. A zîmbit ironic. Nu mi-e ușor să-mi țin în frîu defectele. Am nevoie să-mi atragă cineva atenția, din cînd în cînd.

– Pot face asta, s-a oferit Tasia.

– Bine. A tras-o mai aproape de el. Vor mai fi și alte certuri. Voi fi arogant și încăpățînat ca un catîr. Dar să nu te îndoiești niciodată de dragostea mea.

Interludiul s-a terminat mult prea curînd și au fost nevoiți să se întoarcă la Southgate Hall.

– Nu mai putem rămîne o zi? l-a întrebat Tasia în timp ce se plimbau pe pajiștea verde.

Luke a clătinat din cap.

– Aș fi vrut să se poată. Dar am lipsit deja destul de mult. Am responsabilități – și o nuntă de organizat. Din punctul meu de vedere sîntem deja căsătoriți în fața lui Dumnezeu. Dar va trebui să o facem așa cum scrie la carte.

Tasia s-a încruntat.

– Mă mărit și familia mea nu știe nimic. Trebuie să fi aflat deja că sînt în viață dar nu au idee unde sînt. Aș fi vrut să-i pot anunța cumva că sînt bine, că sînt fericită.

– Nu. Lui Nikolas Angelovski i-ar fi foarte ușor să te găsească.

– Nu ți-am cerut voie, i-a spus Tasia, iritată de refuzul lui. Am făcut doar o remarcă.

– Ei bine, să-ți scoți din cap această idee, i-a spus tăios. Nu am de gînd să-mi petrec restul vieții așteptînd ca Angelovski să-mi apară în prag. Pînă cînd vom găsi un plan mai bun va trebui să păstrezi secretul asupra identității tale și să nu iei legătura cu familia ta.

Tasia și-a tras mîna dintr-a lui.

– Nu trebuie să-mi vorbești ca uneia dintre servitoarele tale. Sau poate că așa li se adresează englezii soțiilor lor?

– Mă preocupă siguranța ta, i-a spus Luke cu blîndețe. Aroganța dispăruse într-o clipă. Arăta nevinovat ca un mielușel, dar Tasia nu s-a lăsat păcălită. Poate că acum încerca să-și domolească pornirile, dar odată cu căsătoria ea devenea proprietatea lui, ca și un cal. Nu putea fi ușor să-l domolească, dar abia aștepta provocările.

Primul lucru pe care Luke și Tasia l-au făcut cînd s-au întors acasă a fost să o caute pe Emma ca să-i spună că se căsătoreau. Emma a părut să priceapă totul deîndată ce i-a văzut împreună, ținîndu-se de talie. Tasia spera ca Emma să fie încîntată de

veste, dar reacția fetei i-a depășit orice așteptări. Emma a început să sară de-a lungul holului, țipînd și îmbrățișîndu-i pe toți cei pe care îi întîlnea în cale. Samson a părut cuprins și el de aceeași exaltare și a pornit lătrînd pe urmele ei.

– Știam eu că te întorci, i-a strigat Tasiei, aproape răsturnînd-o pe podea. Știam că o să-i spui da lui Papa. Ne-am întîlnit în dimineața în care ai plecat și mi-a spus că te vei căsători cu el, chiar dacă nu o știai încă.

– Chiar așa? Tasia i-a aruncat lui Luke o privire care ar fi trebuit să-l facă să se rușineze.

Luke s-a prefăcut că nu vedea nimic și și-a concentrat atenția asupra lui Samson. Fericit, cîinele făcea tumbe pe covorul Aubusson, umplîndu-l de păr.

– De ce de fiecare dată cînd mă întorc de undeva găsesc animalul acesta în casă?

– Samson face parte din familie, i-a sărit Emma în apărare și a adăugat, cu veselie în glas: la fel și domnișoara Billings, de-acum! Va trebui să-mi cauți acum o altă guvernantă? N-o s-o plac nici pe jumătate, să știi!

– Va trebui, într-adevăr. Domnișoara Billings nu poate fi în același timp și lady Stokehurst și guvernanta ta. A cîntărit-o din priviri pe Tasia, de parcă încerca să aprecieze cît era de rezistentă. Ar fi răpusă de epuizare în mai puțin de o săptămînă.

Deși cuvintele nu păreau să aibă o conotație sexuală, Tasia a roșit, amintindu-și cît de obosită se simțise după cele două nopți în care făcuseră dragoste. Luke a zîmbit, de parcă ar fi știut la ce se gîndea.

– Acum, că nu mai ești angajata mea, va trebui ca doamna Knaggs să te conducă într-una din camerele de oaspeți.

– Vechea mea cameră este perfectă, a șoptit Tasia.

– Nu și pentru viitoarea mea mireasă.

– Dar nu vreau...

– Emma, a întrerupt-o Luke, alege tu o cameră de oaspeți pentru domnișoara Billings și spune-i lui Seymour să-i ducă acolo lucrurile. Și informeaz-o pe menajeră să mai pună un tacîm diseară. De aici încolo domnișoara Billings va lua masa cu noi.

– Da, Papa! Emma a pornit-o în fugă, cu Samson pe urme.

Rămasă singură cu Luke, Tasia s-a încruntat:

– Sper că nu ai de gînd să mă vizitezi la noapte, i-a șoptit, știind prea bine că asta intenționa.

El i-a zîmbit iar ochii i-au strălucit a păcat:

– Ți-am spus că nu-mi place să dorm singur.

– Este un aranjament foarte indecent! I s-a împotrivit cînd el a luat-o pe după talie și a tras-o aproape. Domnule! O să ne vadă vreun servitor...

– Şi dacă vom dormi în paturi diferite lumea va presupune că sîntem împreună. Cît timp vom fi discreți nimeni nu va gîndi rău despre noi.

– Eu da. Tasia părea ultragiată. Nu voi trăi în păcat cu tine sub același acoperiș cu inocenta ta fiică! Aș fi cea mai mare dintre ipocrite dacă după aceea i-aș ține lecții despre morală.

– Calul a ieșit deja, Tasia. Nu mai are rost să închizi ușa grajdului.

– Ei bine, ușa *dormitorului* va fi *închisă,* i-a spus ferm. Pînă la căsătorie.

Luke și-a dat seama că nu glumea și s-a posomorît. S-a întors brusc pe călcîie și s-a îndepărtat.

– Unde te duci? l-a întrebat Tasia, temîndu-se că se răzgîndise în privința lor.

– Să organizez o nuntă. Una al naibii de rapidă.

ȘAPTE

Tasia l-a văzut prea puțin pe Luke în zilele care au urmat. Își petrecea întreaga zi făcînd aranjamente pentru căsătoria care urma să aibă loc în capela domeniului iar serile se întorcea la Southgate Hall și o informa pe Tasia despre progresele făcute. Nu știa niciodată în ce dispoziție va fi el, pentru că era cînd tandru cînd de-a dreptul agresiv cu ea. Uneori se purta cu ea de parcă ar fi fost făcută din porțelan, îi șoptea cuvinte dulci de iubire, iar alteori semăna cu un marinar care abia venise de pe mare și se arunca asupra primei tîrfe întîlnite în port.

– La noapte vin la tine, i-a spus după un interludiu extrem de încins. O înghesuise într-un colț întunecat și se sărutaseră mai bine de cinci minute.

– Îmi încui ușa.

– O s-o dărîm. Și-a împins genunchiul între picioarele ei, printre faldurile fustei. Și-a lipit gura de a ei, cercetînd-o adînc cu limba iar ea a fremătat de plăcere.

– Tasia, a gemut el, șoptindu-i fierbinte la ureche. Te doresc. Te doresc atît de mult că doare. A prins-o de încheietură și i-a condus mîna în jos, spre bărbăția lui întărită. Ea a pierdut noțiunea timpului. Nu mai știa cîte minute s-au sărutat cu pasiune, simțindu-l cum îi pulsa în palmă.

– Trebuie să ne oprim, a suspinat ea. Nu e bine ce facem.

– În noaptea asta, a insistat el.

Tasia s-a desprins din îmbrățișarea lui, nesigură pe picioare.

– Nu vei veni în camera mea, a repetat cu încăpățînare. Nu te voi ierta niciodată.

Pasiunea plină de frustrări s-a transformat într-o explozie temperamentală:

– La naiba! Ce diferență este între noaptea asta și peste două nopți?

– Atunci vom fi căsătoriți.

– Ai fost mai mult decît dornică să împarți patul cu mine, cu cîteva zile în urmă.

– Atunci era altceva. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată. Voi trăi în această casă și nu vreau să pierd respectul servitorilor sau al fiicei tale, purtîndu-mă ca o stricată. Vocea îi era înceată dar fermă, semn că nu avea de gînd să se răzgîndească.

Luke era însă dispus să insiste. A renunțat la furie, devenind rugător.

– Iubita mea, toată lumea te respectă și te adoră. În special eu. Am nevoie de tine. De-abia aștept să te țin în brațe. Tot ce vreau este să te fac fericită, să-ți produc plăcere...

Tasia îl privea bănuitoare cum se apropia. A întins brusc mîna să o apuce, dar ea a scăpat.

– Drace! l-a auzit spunînd în timp ce se grăbea să se îndepărteze.

– Să nu îndrăznești să te iei după mine, i-a spus peste umăr, jurîndu-și nu numai să încuie ușa dar să o și blocheze cu un scaun.

În dimineața următoare Luke i s-a alăturat în încăperea în care luau micul dejun. Tasia și-a desprins privirea de pe fereastră și de la peisajul de dincolo de ea și i-a zîmbit timid. A rămas așezată la masa rotundă din stejar cînd Luke s-a apropiat de ea. Luke i-a făcut semn să plece servitoarei care se pregătea să strîngă cîteva farfurii.

– Bună dimineața, i-a spus el. Redevenise aristocratul stăpîn pe sine, cu o expresie implacabilă. Pot să mă așez? Înainte ca ea să-i răspundă, și-a tras un scaun și s-a așezat lîngă ea. Trebuie să plec imediat la Londra, dar înainte de asta vreau să-ți pun două întrebări.

Ea i-a răspuns pe același ton neutru folosit și de el:

– Ascult, domnule.

– Ești de acord să invit la nuntă familia Ashbourne?

– Mi-ar face mare plăcere.

– Bine. Celălalt lucru pe care aș fi vrut să-l știu este... Luke a ezitat și și-a pus mîna pe genunchiul ei, jucîndu-se cu un pliu al fustei. Ochii lui îi căutau privirea.

– Da? a întrebat încet Tasia.

– Este vorba de inelul tău. Mă întrebam... dacă ți-ar place așa ceva. Și-a desfăcut palma în timp ce-i vorbea.

Tasia a făcut ochii mari văzînd inelul masiv din aur. A întins cu grijă mîna spre el, ridicîndu-l ca să-i examineze trandafirii și

frunzele gravate pe suprafața strălucitoare. Inelul îi păstra căldura pielii.

– Este un inel de familie, i-a spus el. Nu l-a mai purtat nimeni de generații. Luke o privea rotind inelul printre degetele delicate, contemplîndu-l. Și-a trecut ușor degetul peste trandafirii gravați. Pentru englezi, trandafirul este simbolul secretului. Cu mult timp în urmă, se obișnuia să se atîrne un trandafir deasupra mesei, pentru ca discuțiile purtate acolo să rămînă un secret.

Tasia a avut o viziune fugară cu un bărbat și o femeie în pat. Femeia purta pe deget inelul iar bărbatul era brunet, cu barbă și ochi albaștri. Viziunea s-a risipit și Tasia a știut cine erau cei doi amanți. L-a privit amuzată pe Luke:

– Strămoșul tău William i l-a dăruit amantei lui, nu-i așa?

Un zîmbet i-a îmblînzit linia aspră a gurii.

– Se spune că a iubit-o din clipa în care s-au cunoscut pînă în ziua morții lui. A privit-o mîngîietor. Dacă preferi altceva, voi înțelege. Poate ceva cu pietre prețioase. Inelul acesta este de modă veche...

– Nu. Pe el îl vreau. Tasia și-a închis palma în jurul inelului. Este perfect.

– Speram să fie așa. Luke s-a aplecat spre ea, sprijinindu-și brațul pe spătarul scaunului ei. Chipurile le erau apropiate. Te rog să mă ierți pentru aseară. Nu mi-e deloc ușor să știu că ești atît de aproape și că nu te pot atinge, nu te pot lua în patul meu.

Tasia a plecat ochii.

– Nici mie nu mi-e ușor. S-a apropiat de el iar buzele ei îl invitau să le sărute. Nu dormise deloc bine după cele întîmplate între ei. Singură, în întunericul dormitorului, tînjise după sărutările lui neobosite și după căldura trupului lui lipit de al ei.

Luke i-a zîmbit și s-a retras înainte ca buzele să li se atingă.

– Oh, cît mă amăgești! Nu vreau să încep ceva ce nu pot termina. S-a ridicat și i-a luat inelul din mînă, fluturîndu-i-l amenințător prin fața ochilor. Dar cînd ți-l voi pune pe deget, vei fi a mea ori de cîte ori voi dori... și s-o ia naiba de decență!

Camera pe care Emma i-o alesese Tasiei era una din cele mai frumoase din casă, cu un pat în formă de sanie, drapat în brocart din mătase de culoarea piersicii și cu ciucuri mari, aurii. Emma s-a aruncat pe pat cu un platou de plăcinte pe care-l furase de la bucătărie, hrănindu-se cînd pe ea, cînd pe Samson. Cîinele se întinsese leneș lîngă ea și se lingea pe bot ori de cîte ori primea cîte ceva. Tasia era așezată pe scaun și cosea. Nu și-a putut ascunde amuzamentul văzîndu-i pe amîndoi plini de zahăr.

– Chiar trebuie să-i dai atîtea dulciuri? a întrebat. Sînt sigură că nu-i face bine – și nici ție, de altfel.

– N-am încotro, mi-e foame tot timpul. Cu cît mă înalț mai mult, cu atît mi se mărește și stomacul și trebuie să-l umplu. Emma și-a încrucișat picioarele slăbănoage și a oftat: n-o să mă opresc niciodată din crescut. Sper ca străinul cu care mă voi

mărita să fie înalt. Trebuie să fie îngrozitor să privești toată *viața în jos* spre soțul tău.

– De orice înălțime ar fi, veți fi o pereche potrivită.

Emma a continuat să frunzărească o revistă pentru doamne, citind cu voce tare despre cele mai noi tendințe în materie de rochii pentru toamna aceea.

– Bronzul va fi foarte la modă, i-a spus ridicînd revista ca să vadă și Tasia. Domnișoară Billings, trebuie neapărat să-ți faci o rochie la fel, cu funde mari la încheieturi. Și cu ghete asortate la culoare!

– Nu cred că bronzul mă avantajează.

– Ba eu cred că da, i-a spus Emma cu sinceritate. Oricum, *orice* culoare este o schimbare binevenită după atîta negru și gri.

Tasia a izbucnit în rîs.

– Îmi place mult rozul... a spus, visătoare. Nuanța aceea atît de pală că pare alb. Cred că nu este nimic mai frumos ca perlele roz.

Auzind-o, Emma a dat repede paginile.

– Am văzut ceva mai spre sfîrșit... o rochie de seară care ar arăta perfect pe nuanța asta. Emma s-a oprit brusc, privind-o cu ochi mari.

– Ce este? a întrebat Tasia.

– Mă gîndeam... cum să-ți spun de-aici încolo? Nu vei mai fi domnișoara Billings iar mamă-vitregă mi se pare oribil. Nu ești suficient de în vîrstă ca să-mi fii mamă... și nici nu mi se pare potrivit să-ți spun așa.

Tasia a lăsat deoparte lucrul, înțelegîndu-i preocuparea.

– Nu, i-a spus cu blîndețe. Mary va rămîne mereu mama ta, chiar dacă este acum în rai. Tatăl tău nu o va uita niciodată, și nici tu. Eu voi fi noua lui soție dar nu-i voi lua locul ei. Va avea în continuare propriul loc, ca și mine.

Emma a dat din cap, ușurată. A venit mai aproape și a privit-o în ochi:

– Uneori, cînd sînt singură, mă gîndesc că se uită la mine pe după un nor. Crezi că e posibil ca ea să vegheze din cer?

– Da, i-a răspuns Tasia, luînd-o foarte în serios. Cred că raiul este un loc în care pacea este deplină și nu-mi imaginez că mama ta ar fi complet fericită dacă nu s-ar putea convinge cu ochii ei că ești bine.

– Cred că știe că ești cu Papa și cu mine. Și cred că se bucură, domnișoară Billings. Poate că ne-a ajutat chiar ea să te găsim. Nu cred că ar fi vrut ca Papa să rămînă singur. Emma a ezitat văzînd-o pe Tasia că întorcea capul. Domnișoară Billings? Te-am supărat cu ceva?

Tasia s-a întors spre ea zîmbind.

– Nu, dar m-ai făcut să plîng, i-a spus ștergîndu-și ochii cu mîneca. S-a aplecat și a sărutat-o pe creștet. Am ceva să-ți spun, Emma. Numele meu adevărat nu este Billings.

Emma a privit-o lung.

– Știu. Este Tasia.

– Cum ai aflat? a întrebat-o uimită Tasia.

– Acum două seri l-am auzit pe Papa spunîndu-ți așa, chiar cînd ieșeam din cameră. Și nu m-a surprins deloc, pentru că am crezut întotdeauna că ești mai mult decît o guvernantă.

Acum poți să-mi spui adevărul. Cine ești de fapt?

Tasia a zîmbit gînditoare în timp ce privea chipul fetei. Ochii ei albaștri străluceau de curiozitate.

– Adevăratul meu nume este Anasasia Kaptereva. M-am născut în Rusia. A trebuit să-mi părăsesc căminul și să vin în Anglia din cauza unor probleme.

– Ai făcut ceva rău? a întrebat Emma.

– Nu știu, i-a răspuns încet Tasia. Oricît de ciudat ar părea, nu-mi amintesc mare lucru. Aș prefera să nu intru în detalii. Tot ce pot să-ți spun este că a fost o perioadă îngrozitoare din viața mea... iar tatăl tău m-a convins că trebuie să uit totul și să privesc doar spre viitor.

Emma a luat-o de mînă:

– Pot să te ajut în vreun fel?

– Ai făcut-o deja. Tu și tatăl tău m-ați primit în familia voastră. Este cel mai minunat lucru pe care l-ar fi putut face cineva pentru mine.

Emma i-a zîmbit.

– Și tot nu știu cum să-ți spun.

– Ce-ai zice de *belle-mère*? Este termenul francez pentru „mamă vitregă".

– Belle înseamnă frumoasă, nu-i așa? a întrebat Emma încîntată. Ei bine, este titulatura perfectă.

– Aș fi vrut să avem timp pentru o rochie de mireasă așa cum se cuvine, s-a plîns Alicia ajutînd-o pe Tasia la ultimele

retușuri. Ar fi trebuit să ai o rochie nouă, comandată special pentru tine, și nu una veche de-a mea. Modificaseră împreună o rochie de culoarea fildeșului din garderoba Aliciei, dar chiar și așa ea nu-i venea tocmai perfect. Cel puțin te vei mărita în alb.

– Nu că ar fi trebuit neapărat. Mi s-ar fi părut mai potrivită o rochie roșie.

– Voi ignora această remarcă. Alicia i-a prins cîțiva trandafiri la ceafă, în coc. Nu trebuie să te învinovățești, draga mea. Majoritatea femeilor ar fi uitat de decență dacă ar fi rămas singure cu Luke măcar cinci minute. Este un bărbat căruia nu-i poți rezista... cu excepția cazului în care ești măritată cu Charles, bineînțeles. Alicia s-a prefăcut că nu a văzut-o cum roșea și a continuat să pălăvrăgească. Poate că ți se pare ciudat, dar eu nu l-am plăcut deloc pe Luke atunci cînd l-am cunoscut.

– Nu? a întrebat Tasia, surprinsă.

– Bănuiesc că eram geloasă pe faptul că Charles îl adula. Toți cei din cercul lui nu făceau altceva decît să repete ce lucruri inteligente spusese Stokehurst, să discute despre ultimele lui escapade. Nimeni nu făcea o mișcare pînă nu-l întreba pe el, chiar dacă era vorba de ce fată să curteze! Cînd l-am cunoscut în sfîrșit mi-am spus: ce tînăr rîzgîiat și egoist! Ce văd toți la el, pentru numele lui Dumnezeu?

Tasia a izbucnit în rîs.

– Și ce anume te-a făcut să te răzgîndești?

– Mi-am dat seama ce soț bun îi era lui Mary. Cu adevărat remarcabil. Cu ea, Luke era atent, tandru – tot ce bărbații se tem de obicei să fie, din cauza a ceea ce-ar putea spune ceilalți.

Nu se uita niciodată la altă femeie, chiar dacă ele i se aruncau în brațe. Sub aroganța lui i-am văzut puterea caracterului. Apoi s-a întîmplat acel accident... Alicia a clătinat din cap. A pierdut-o pe Mary și a fost mutilat pe viață. Ar fi avut orice drept să devină acru, să-și plîngă de milă. Oh, ce teamă i-a fost lui Charles atunci cînd l-a vizitat pentru prima oară! *Stokehurst nu va mai fi niciodată la fel*, mi-a spus înainte de a-l vedea pe patul de suferință. *Nu cred că voi rezista să văd ce a mai rămas din el.* Dar Luke i-a spus lui Charles că nu voia să-și piardă timpul autocompătimindu-se și că nu dorea mila nimănui. Avea de gînd să onoreze memoria lui Mary oferindu-i Emmei o viață fericită, învățînd-o că numai ce este în inima fiecăruia este cu adevărat important. Charles s-a întors acasă cu ochii în lacrimi și mi-a spus că-l admira pe Stokehurst mai mult ca pe oricine de pe această lume.

– De ce-mi spui mie toate astea? a întrebat Tasia cu voce nesigură.

– Este felul meu de a spune că sînt de acord cu ceea ce faci, Tasia. Nu cred că vei regreta vreodată că te-ai măritat cu el.

Stînjenită, Tasia s-a întors spre oglindă să-și aranjeze o șuviță. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Pînă de curînd m-am gîndit doar la familia Angelovski și la lucrul îngrozitor pe care presupuneam că l-am făcut. Nu știu exact care sînt sentimentele mele față de lordul Stokehurst. Nu le pot încă defini prin cuvinte. Dar știu că am încredere în el așa cum nu am avut în nimeni pînă acum.

– Este un început promițător, cred. Alicia s-a dat un pas înapoi să o admire. Frumos, a decretat ea.

Tasia a dus mîna la ceafă și a pipăit florile.

– Cîte sînt?

– Patru.

– Poți să-mi mai prinzi una, te rog?

– Mă tem că nu mai am unde.

– Atunci va trebui să scoți una. Trebuie să fie trei sau cinci.

– Dar de ce...? Oh, cum am putut să uit? Alicia a zîmbit, amintindu-și tradițiile rusești. Un număr impar pentru cei vii, un număr par pentru morți. S-a uitat la aranjamentul imens de trandafiri pe care Tasia urma să-l ia cu ea în capelă. Trebuie să-i număr și pe aceștia?

Tasia a zîmbit și a ridicat buchetul, privindu-l întrebător.

– Nu mai avem timp pentru asta. Va trebui să presupunem că este numărul corect.

– Slavă Domnului! a răsuflat ușurată Alicia.

În ciuda solemnității ocaziei, Tasia a fost cît pe ce să izbucnească în rîs cînd l-a văzut pe Samson așteptînd răbdător la ușa capelei. Fusese legat de ultima strană și privea atent la mica adunare. Impresionat și el de atmosfera serioasă, se purta cu demnitate, mîrîind doar rareori și adulmecînd coronița din flori albe pe care Emma i-o prinsese la gît.

Chipurile distante ale sfinților îi priveau de pe pereți. Capela era mică, cu un ușor iz de mucegai. Strălucirile aurii ale lumînărilor încălzeau piatra rece și lemnul întunecat. Tasia a avut un sentiment de detașare atunci cînd a stat lîngă Luke, cu Emma în dreapta ei și cu soții Ashbourne în stînga. A repetat jurămintele cu o voce pe care nu și-o recunoștea.

Cît de simplă și de intimă era această ceremonie, în comparație cu cea grandioasă, de două ore, pe care ar fi trebuit să o suporte dacă s-ar fi măritat în St. Petersburg. La nunta ei cu Mikhail Angelovski ar fi participat cel puțin o mie de invitați iar slujba ar fi fost ținută de un patriarh ortodox. Ar fi fost acoperită de brocarturi albe, blănuri argintii și o coroană din argint care să o completeze pe cea din aur purtată de Mikhail. Ar fi dat ocol altarului iar Angelovski ar fi insistat ca Mikhail să poarte vechiul simbol rusesc al autorității bărbatului, un bici din argint. Iar ea ar fi fost obligată să îngenuncheze și să-i sărute poalele veșmîntului de ceremonie, ca un suprem gest de obediență. Dar lăsase toate astea în urma ei, într-o baltă de sînge și trădare. Acum era într-o țară străină și rostea jurămintele căsătoriei în fața unui străin.

Luke a ținut-o strîns de mînă și a spus cuvintele care aveau să-i lege pînă la moarte. S-a uitat în ochii ei limpezi, albaștri cînd i-a pus inelul pe deget. Preț de o clipă, Tasia a fost cuprinsă de panică, chiar înainte ca el să-și lipească buzele de ale ei. Nu a fost un sărut blînd, ci unul scurt și apăsat. *Ești a mea de-acum*, era mesajul lor tăcut. *Acum și pentru totdeauna... și nimic nu ne va despărți*.

Camera plină de servitori a răsunat de chiote și urale cînd lordul și lady Stokehurst au apărut în prag. Luke le dăduse liber în ziua următoare și le pusese la dispoziție suficient vin și mîncare pentru a sărbători toată noaptea. La adunare participau și cîțiva muzicanți veniți din sat. S-au înghesuit care mai de care să-i felicite. Tasia era impresionată de căldura cu care o făcuseră.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze, a strigat o cameristă.

– N-am văzut mireasă mai frumoasă, a exclamat doamna Plunkett cu lacrimi în ochi.

– E cea mai frumoasă zi aici, la Southgate Hall, a spus cu convingere doamna Knaggs.

Orrie Shipton, primarul satului, a ridicat paharul. Fața lui rotofeie era plină de importanță:

– În cinstea marchizei de Stokehurst! Fie ca bunătatea ei să lumineze acest cămin mulți ani de-acum înainte și să-l umple cu mulți copii!

Spre deliciul tuturor, Luke a rîs și s-a aplecat să o sărute pe îmbujorata lui mireasă. Nimeni nu a auzit ce i-a șoptit la ureche, dar au observat cu toții că a roșit și mai tare.

Cîteva minute mai tîrziu Tasia a plecat, însoțită de doamna Knaggs și de lady Ashbourne, iar Luke a mai zăbovit puțin, acceptînd felicitările călduroase care veneau din toate direcțiile. Charles i-a rămas alături, încîntat, de parcă el era cel responsabil pentru întreaga situație.

– Știam că vei face ce trebuie, i-a spus Charles încet, luîndu-i mîna și strîngîndu-i-o cu entuziasm. Știam că nu ești mîrșav, așa cum spunea Alicia. Te-am apărat întotdeauna, chiar

și atunci cînd Alicia a spus că ești un libidinos, un porc îngîmfat. I-am spus că nu era adevărat, că este prea aspră cu tine. Și chiar și atunci cînd aducea vorba despre egoismul tău fără de margini...

– Îți mulțumesc, Charles, l-a întrerupt sec Luke. Mă bucur să aud că sînt atît de bine apărat.

– Este o zi fericită, pe Dumnezeul meu! a exclamat Charles făcînd semn spre cei care îi înconjurau. Cine ar fi crezut că se va întîmpla asta cînd ți-am prezentat-o pe Tasia? Cine ar fi bănuit că Emma o s-o placă atît de mult sau că tu vei ajunge să o iubești? Mă felicit pentru...

– Nu ți-am spus niciodată că o iubesc, i-a spus Luke.

– Mă tem că este evident, bătrîne. Știu prea bine ce părere ai despre căsătorie și sînt convins că nu ai fi cerut-o altfel. Și nu te-am mai văzut atît de liniștit de cînd eram amîndoi la Eton. A sorbit din paharul cu vin. Dar nu te invidiez deloc, Stokehurst. Cînd societatea londoneză o va vedea, va trebui să te străduiești să-i ții pe ceilalți bărbați departe de soția ta. Tasia are un anume mister care le lipsește englezoaicelor și combinația de păr negru și piele atît de albă...

– Știu, i-a răspuns Luke încruntîndu-se. Charles avea dreptate. Frumusețea, tinerețea Tasiei și aerul ei străin puteau înflăcăra fantezia altor bărbați. Luke nu era obișnuit cu gelozia, nu-i plăcea să simtă asta. Și-a amintit cum fusese relația lui cu Mary, cît de ușor și de confortabil i se părea atunci totul. Fără gelozie, fără bătăi necontrolate ale inimii, doar familiaritatea dintre doi vechi prieteni.

Charles l-a privit cu multă atenție.

– Nu este același lucru, nu-i așa? l-a întrebat direct, așa cum făcea de obicei. Sincer să fiu, nici eu nu aș ști cum să o iau de la început, mai ales cînd este vorba de o soție atît de tînără. Tu ai experimentat deja anumite lucruri de care Tasia nici nu a auzit măcar. Încă mai are ani întregi la dispoziție în care să facă greșeli, în care să învețe anumite lecții... dar a vedea lumea prin ochii ei este ca și cum ai vedea-o pentru prima dată. Te invidiez pentru asta. Cum suna citatul acela? „Tinerețea ne dă dragoste și trandafiri, iar cu vîrsta avem parte de prieteni și de vin..." A ridicat paharul: sfatul meu este să te bucuri de a doua ta șansă la tinerețe, Stokehurst. Și să-mi lași mie vinul.

Cînd Luke a intrat în dormitor, acesta era luminat discret. Tasia era singură și-l aștepta. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, garnisită cu dantelă, iar părul i se revărsa în valuri pe spate. Era atît de frumoasă, de proaspătă și de inocentă! Luke i-a zărit inelul de pe deget și s-a simțit copleșit de semnificația lui. Nu-și dorise să țină la o asemenea femeie, chiar se temuse de asta, dar acum se simțea fericit. Nu fusese niciodată atît de bucuros. Și se simțea curios de ușurat pentru că era doar un simplu om.

– Lady Stokehurst, i-a șoptit, trăgînd-o lîngă el. Așa, îmbrăcată în alb, pari un înger.

– Verișoara Alicia mi-a dat-o.

– Frumoasă, a murmurat el.

Tasia s-a încruntat, preocupată.

– Vreau să discutăm ceva important.

– Da? Luke se juca cu buclele ei, așteptînd-o să continue.

– Mă așteptam să împărțim dormitorul în noaptea asta. Dar vreau să știi că i-am dat instrucțiuni doamnei Knaggs să ne pregătească dormitoare separate, începînd cu ziua de mîine.

Singura reacție vizibilă a lui Luke a fost o ușoară încruntare. Nu discutaseră despre așa ceva. Crezuse că nu se punea problema să nu împartă același dormitor.

– Nu m-am însurat cu tine ca să dormim separat, i-a răspuns.

– Vei avea dreptul să mă vizitezi oricînd vei dori, așa cum este natural. Tasia i-a zîmbit timid. Părinții mei au avut un asemenea aranjament, familia Ashbourne la fel. Așa se cuvine. Alicia spune că așa este obiceiul în Anglia.

Luke o privea în tăcere. Probabil că în cărțile despre căsătorie și în revistele pentru femei exista această recomandare. Paturi separate în casele respectabile. Dar nu-i păsa de aranjamentele altora, ci doar de al lui. Al naibii să fie el dacă va dormi chiar și o noapte departe de Tasia, doar ca alții să considere că se purta așa cum se cuvenea.

– Vreau să fiu cu tine în fiecare noapte, Tasia, și nu-mi place deloc ideea de a-mi „vizita" soția. Nu crezi că ar fi mai potrivit dacă am împărți același dormitor?

– Nu se pune problema așa, i-a spus ea cu sinceritate. Dacă vom dormi în aceeași cameră lumea va ști că ocupăm și același pat, noapte de noapte.

– Dumnezeule, nu se poate! a spus el, prefăcîndu-se oripilat. A luat-o în brațe și a pus-o pe pat.

Tasia s-a încruntat, deranjată de ironia din glasul lui.

– Încerc să-ți spun că este o chestiune de bunăcuviință...

– Te ascult.

Dar nu era adevărat. Mîna lui îi aluneca pe trup, de la șold spre sîn, pînă cînd explicațiile ei s-au transformat în murmure. S-a aplecat peste sînii ei și a atins-o cu limba peste dantelă, căutîndu-i gustul pielii. I-a găsit sfîrcul întărit și l-a mușcat ușor, jucîndu-se apoi cu limba. Tasia a oftat și a tăcut.

– Continuă, i-a murmurat Luke, dîndu-i jos cămașa de noapte. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe piele. Mai povestește-mi despre bunăcuviință.

Ea a gemut și l-a tras mai aproape. Ideea dormitoarelor separate a fost abandonată iar Luke s-a grăbit să-i demonstreze de ce era nevoie de un singur dormitor și de un singur pat.

Cînd se măritase cu Luke, Tasia sperase că-și va găsi liniștea. Ultimul an fusese foarte agitat iar acum nu-și dorea decît o viață tihnită, ordonată. A aflat însă curînd că Luke avea cu totul alte planuri. A început prin a o duce la Londra, în ciuda obiecțiilor ei de a nu o lăsa singură pe Emma.

– Vor veni părinții mei să stea cu ea, i-a spus Luke pe cînd stătea întins în pat și o privea pe Tasia cum își peria părul. Înțelege și ea că tinerii căsătoriți au nevoie de un răgaz ca să se obișnuiască unul cu celălalt. În plus, Emmei îi place grozav să o necăjească pe mama.

Tasia a rămas încîntată de casa lui Stokehurst din Londra, o vilă în stil italian situată pe malul Tamisei. Casa avea trei turnuri rotunde cu acoperișuri conice și era înconjurată pe trei laturi de logii generoase. Existau cîteva fîntîni interioare împodobite cu ceramică veche sau statui de marmură. Fostul proprietar iubise atît de mult sunetul apei încît își dorise să-l audă în fiecare încăpere.

– Nici nu pare locuită, a remarcat Tasia în timp ce trecea de la o cameră la alta. În ciuda eleganței, casei îi lipsea amprenta personală. Nici n-ai putea spune a cui casă este.

– Am cumpărat-o după ce a ars cealaltă, a spus Luke. Emma și cu mine am locuit un timp aici. Bănuiesc că ar fi trebuit să angajez pe cineva să o decoreze.

– De ce nu ai locuit la Southgate Hall?

A ridicat din umeri.

– Prea multe amintiri. În fiecare noapte mă trezeam și mă așteptam...

– Să o găsești pe Mary lîngă tine? a întrebat ea încet, văzînd că nu putea termina fraza.

Luke s-a oprit în mijlocul holului circular, placat cu marmură. S-a întors cu fața spre ea.

– Te deranjează cînd îi pomenesc numele?

Tasia i-a atins fruntea. Și-a trecut degetele subțiri prin părul lui și i-a zîmbit.

– Bineînțeles că nu. Mary face parte din trecutul tău. Pot doar să mă consider norocoasă că eu sînt aceea care doarme acum noaptea lîngă tine.

Ochii lui Luke erau întunecați, aproape fantomatici. I-a conturat cu delicatețe bărbia cu degetul mare , făcînd-o să ridice ochii spre el.

– Te voi face foarte fericită, i-a șoptit.

– Dar sînt... a început Tasia, însă el i-a făcut semn să tacă.

– Nu încă. Nu suficient.

Şi-a petrecut următoarele două săptămîni arătîndu-i Londra, de la siturile romane la Mayfair, Westminster și St. James. Au călărit prin Hyde Park, au vizitat Covent Garden și au văzut spectacolul lui Punch și Judy. Tasia a zîmbit timid văzîndu-le pe cele două păpuși cum se băteau, dar nu a rîs în hohote, așa cum făceau cei din jurul ei. Englezii aveau un straniu simț al umorului, amuzîndu-se cînd era vorba de violențe inutile care păreau să vină în contradicție cu felul lor civilizat de a fi.

Plictisită de acel spectacol, l-a luat de braț pe Luke, îndemnîndu-l să străbată împreună șirul de tarabe cu fructe, flori sau jucării.

– E ca la Gostini Dvor! a exclamat, amuzată de privirea lui nedumerită. Este o piață din St. Petersburg unde tarabele sînt înșiruite, exact ca aici. Seamănă mult, numai că nu sînt și icoane de vînzare.

Luke a zîmbit văzînd-o cum clătina din cap, de parcă o piață fără icoane nu merita să fie vizitată.

– Ai nevoie de mai multe icoane?

– Niciodată nu ai prea multe. La icoane te rogi, ele îți aduc binecuvîntare și noroc. Sînt oameni care poartă mereu o icoană

în buzunar. S-a încruntat. Aș fi vrut să porți și tu una. Nu ai niciodată prea mult noroc.

– Eu te am pe tine, i-a șoptit luînd-o de mînă.

Au mers în cîteva magazine din Regent Street și la o croitoreasă din Bond. Cel care crea modelele, domnul Maitland Hodding, era un englez mic de statură. Tasiei i-au plăcut desenele lui, știind că i se potriveau mai bine modelele simple decît cele cu multe volane și panglici. Era absolut încîntată atunci cînd s-a așezat în fața meselor pline cu reviste de modă și mostre de materiale.

– Înainte purtam numai rochii franțuzești, a spus Tasia iar cuvintele ei i-au atras un răspuns plin de emfază.

– Moda franceză, a pufnit domnul Hodding scotocind printr-un teanc de schițe. Adîncești decolteul cît poți de mult, mai adaugi cîteva volane și vopsești totul într-un roșu strident... și mii de englezoaice vor ofta și vor visa o rochie de la Paris! Lady Stokehurst, vei fi o viziune a eleganței în rochiile pe care le voi crea eu! Nu vei mai dori niciodată să mai porți o rochie de la Paris! S-a aplecat și i-a șoptit, de parcă ar fi fost doi conspiratori: sper să fii într-atît de minunată încît lordul Stokehurst să nu bage de seamă prețul.

Tasia s-a uitat la soțul ei, care era așezat pe un scaun tapițat în catifea. Două asistente încercau să-l facă să se simtă confortabil. Una insista să-i aducă un ceai iar cealaltă se oferea să i-l îndulcească. S-a încruntat iar el i-a răspuns ridicînd neputincios din umeri.

Nu era prima oară cînd observa cum reacționau celelalte femei în prezența soțului ei. La serata dată de soții Ashbourne

le văzuse pe invitate fluturînd din gene și chicotind atunci cînd Luke se apropia. La început, toate astea au amuzat-o pe Tasia, pentru ca mai apoi să înceapă să fiarbă în suc propriu. Nu conta că Luke nu le încuraja deloc. Nu-i plăcea să le vadă dîndu-i tîrcoale soțului ei și ar fi vrut să le poată alunga din preajma lui.

Alicia apăruse lîngă ea și o luase pe după umeri, ca o soră:

– Le sfîșii din priviri, Tasia. Te-am invitat tocmai ca să-ți faci noi prietene. Nu așa se procedează.

– Vor să-l atragă la ele, a spus Tasia întristată, privindu-le.

– Poate. Dar au avut destule șanse, ani întregi, iar el nu le-a dat nici cel mai mic motiv să spere. Alicia îi zîmbise. Să nu-ți închipui că Luke nu ți-a observat reacția, verișoară. Iar acum încearcă să te facă geloasă.

– Geloasă! repetase Tasia, indignată și surprinsă. Dar nu sînt... S-a oprit însă, dîndu-și seama că de fapt era. Simțea pentru prima oară că el îi aparținea. Iar tot restul serii se lipise de el, posesivă, dînd cu răceală din cap spre oricare dintre femeile care îndrăzneau să privească spre el măcar.

Amintindu-și acel episod, Tasia a decis că venise vremea să-și comande cîteva rochii într-atît de frumoase încît Luke să nu-și mai poată lua ochii de la ea. L-a întrerupt pe Hodding, care îi tot arăta schițe:

– Sînt foarte frumoase, i-a spus. Ești foarte talentat.

Maitland Hodding s-a înroșit, impresionat de compliment. A privit ca vrăjit în ochii ei.

– Va fi o onoare să-ți pun în valoare frumusețea, lady Stokehurst.

– Nu vreau să copiez pe nimeni, domnule Hodding. Vreau să mă ajuți și să-mi creezi un stil unic, doar pentru mine. Ceva mai exotic decît ce am văzut în aceste schițe.

Încîntat de idee, Hodding i-a făcut semn unei asistente să-i aducă un caiet nou de schițe. Au stat de vorbă un timp îndelungat, bînd ceai după ceai. Luke s-a plictisit curînd de atmosfera dulceagă din magazin și de toate detaliile legate de materiale și modele. A tras-o pe Tasia deoparte și a întrebat-o:

– Pot pleca pentru scurt timp?

– Bineînțeles, i-a răspuns ea. Noi mai avem treabă cel puțin cîteva ore.

– Nu ți-e teamă?

Tasia a fost impresionată de preocuparea lui. Luke înțelesese cît de mult se temea ea să nu o găsească Nikolas. Avea grijă ca ea să nu rămînă niciodată singură cînd erau în lume. Casa lor era bine apărată cu garduri înalte și încuietori iar servitorii fuseseră instruiți în privința oricărui străin care se apropia de intrare. Atunci cînd Tasia dorea să viziteze pe cineva, era însoțită de doi lachei și de un vizitiu înarmat. Mai mult decît atît, ea continuase să spună că o chema Karen Billings. Toată lumea cu excepția Emmei și a familiei Ashbourne credea că era o fostă guvernantă care fusese într-atît de norocoasă încît să se mărite cu Stokehurst. Tasia știa că după toate aceste măsuri nu ar mai fi trebuit să-și facă griji în privința lui Nikolas Angelovski... și totuși o teamă secretă nu o părăsea niciodată.

A ridicat privirea spre soțul ei și a zîmbit.

– Aici sînt în siguranță. Du-te fără grijă.

Luke s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

– Mă întorc curînd.

Tasia și Hodding s-au înțeles de minune, trezindu-se îngropați într-un munte de mătăsuri, catifea, lînă și poplin. Domnul Hodding a făcut o pauză și a privit-o pe Tasia cu o admirație sinceră.

– Lady Stokehurst, sînt convins că orice femeie din Londra va dori să te imite cînd vei apărea îmbrăcată în rochiile mele.

Tasia i-a zîmbit cînd el a ajutat-o să se ridice în picioare. Trecuse prea multă vreme de cînd nu mai îmbrăcase o rochie frumoasă. Ar fi vrut să o ardă pe cea neagră pe care o purta acum.

– Domnule Hodding, ai vreo rochie gata făcută pe care să o iau azi cu mine?

A privit-o gînditor.

– Cred că aș putea încropi ceva dintr-o fustă simplă și o bluză.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare, i-a spus Tasia.

Una din asistente, o fată mărunțică pe care o chema Gaby, a condus-o într-una din camerele din spate, plină de oglinzi care o multiplicau la infinit. A ajutat-o pe Tasia să se schimbe într-o fustă roșie de culoarea vinului și o bluză albă cu guler înalt și dantelă. Peste bluză i-a asortat o jachetă de culoarea fildeșului. Încîntată, Tasia a atins cu vîrfurile degetelor broderia delicată, florile roz pal și frunzele verzi de pe jachetă.

– E foarte frumoasă, a exclamat. Să mi le treci în cont, te rog.

Gaby o privea cu admirație.

– Nu sînt multe femei care să aibă o asemenea siluetă. Doar o femeie atît de suplă ar putea purta așa ceva. Dar fusta este prea largă în talie. Mă duc după ac și ață. A lăsat-o pe Tasia singură în cameră, închizînd ușa în urma ei.

Tasia și-a înfoiat fustele și s-a rotit, admirînd materialul roșu. În multitudinea de oglinzi, imaginea ei se reflecta din toate unghiurile posibile. Ansamblul era elegant și stilat, mult mai sofisticat decît rochiile de copiliță pe care le purtase în Rusia. S-a întrebat ce avea să spună Luke cînd o va vedea și a rîs încîntată. S-a dus spre mijlocul încăperii, și-a înfoiat dantela de pe bluză și și-a netezit jacheta din mătase.

O umbră s-a furișat prin spatele ei. Zîmbetul i s-a șters de pe chip și a simțit un fior rece pe șira spinării. A rămas acolo, înconjurată de reflexii și reflexii ale reflexiilor, cu zeci de ochi care o priveau fix. O formă întunecată intra și ieșea din raza ei vizuală, apropiindu-se. Nu putea fi adevărat... Era înspăimîntată. Urechile îi țiuiau. Era paralizată, prinsă în cursă în acel caleidoscop, fără aer... nu avea aer...

Cineva i-a atins cotul. Un bărbat a întors-o cu fața spre el. A privit chipul cadaveric al lui Mikhail Angelovski, cu ochii lui galbeni care o fixau. Din gură i-a țîșnit sînge atunci cînd i-a rostit numele: *Tasia*...

A scos un țipăt și și-a tras mîna. Undeva, în aceeași cameră, a simțit o a treia prezență. Formau un triunghi

macabru: trei imagini prinse în legături roșii și aurii, o scenă care se repeta iar și iar... Tasia și-a acoperit fața cu mîinile.

– Nu, a gemut ea. Pleacă... *pleacă...*

– Tasia, uită-te la mine.

Era vocea soțului ei. Pălise, în ciuda bronzului. Tasia îl privea cu ochi pătrunzători, temîndu-se că ar fi putut să dispară dacă se uita în altă parte iar Mișa s-ar fi putut întoarce. Probabil că înnebunise. Își luase propriul soț drept o fantomă. Brusc, i s-a părut amuzant și a început să rîdă necontrolat. Luke nu i-a împărtășit deloc amuzamentul. A continuat să o privească cu seriozitate, făcînd-o să înțeleagă cît de irațională părea, mai mult ca sigur. A încetat să mai rîdă și și-a șters lacrimile cu mîneca.

– Mi l-am amintit pe Mikhail, i-a spus pe un ton răgușit. Am retrăit totul. Am văzut totul. Avea un cuțit înfipt în gît, sîngele îi țîșnea și nu voia să-mi dea drumul...

Luke i-a șoptit ceva liniștitor și a încercat să o tragă aproape de el, dar i s-a împotrivit.

– M-mai era un alt bărbat în încăpere, a spus. Mai era cineva. Abia acum mi-am amintit.

El o privea atent.

– Cine? Un servitor? Un prieten de-al lui Mikhail?

Tasia a clătinat energic din cap.

– Nu știu. Dar a fost acolo tot timpul. Și el a *a făcut parte,* sînt sigură... A tăcut văzînd că se deschidea ușa.

Gaby a intrat grăbită.

– Doamnă? a spus. Mi s-a părut că am auzit un țipăt.

– Mă tem că eu mi-am speriat soția, i-a răspuns Luke. Te rog să ne lași singuri cîteva minute.

– Da, domnule. Gaby s-a retras, murmurînd o scuză.

Luke s-a întors din nou spre Tasia.

– Îți amintești cum arăta bărbatul acela?

– Eu... nu sînt sigură. Tasia și-a mușcat buza, încercînd să-și controleze emoțiile. Nu mai vreau să mă gîndesc la el...

– Era tînăr sau bătrîn? Brunet sau blond? Încearcă să-ți amintești.

Tasia a închis ochii, a respirat adînc și a încercat să-și limpezească imaginea din minte.

– În vîrstă... și înalt. Altceva nu mai știu. Tasiei îi era rău, îi era frig. Nu mai pot face asta, a spus în șoaptă.

– Bine. Luke a lipit-o de pieptul lui. Să nu-ți fie frică, i-a șoptit. Nu ți se mai poate întîmpla nimic rău dacă îți amintești adevărul, indiferent care ar fi acesta.

– Dar dacă sînt vinovată...

– Nu-mi pasă ce-ai făcut.

– Mie îmi pasă. Vocea îi era înăbușită de haina lui. Nu voi scăpa niciodată de acest sentiment. Nu voi putea trăi cu mine însămi dacă...

– Șșt. Luke o strîngea atît de tare că abia mai putea respira. Orice s-ar fi întîmplat acolo, cu Angelovski... într-o zi îți vei aminti totul, pînă la ultimul detaliu – și vei reuși să depășești totul. Iar eu voi fi aici, să te ajut.

– Dar nu-l vei putea opri pe Nikolas...

– Mă descurc eu cu Nikolas. Totul va fi bine.

Tasia a încercat să-i spună că nu avea cum, că nu era posibil, dar el și-a lipit gura de a ei și a sărutat-o apăsat. Tasia nu i s-a împotrivit. S-a relaxat în îmbrățișarea lui și l-a cuprins pe după gît cu brațele. Sărutul lui s-a mai îmblînzit, devenind mult mai tandru. Tasia a întredeschis ochii și a tresărit văzînd imaginea lor, îmbrățișați.

– Aș vrea să ies de aici, a spus cu voce nesigură. Toate oglinzile astea...

– Nu-ți plac oglinzile? a întrebat-o.

– Nu atît de multe.

Luke s-a uitat în jur cu un zîmbet strîmb.

– Parcă-mi place să te văd în douăzeci de exemplare. S-a uitat din nou la chipul ei și a văzut-o cît era de chinuită, așa că și-a schimbat imediat expresia. Mergem acasă.

Da, își dorea să meargă în dormitorul întunecat și să se bage în pat, cu pătura trasă pe cap, fără să mai vadă sau să mai simtă ceva. Dar nu trebuia să facă asta. Nu trebuia să se lase copleșită de vinovăție sau de teama pe care i-o inspira acea viziune a lui Mikhail.

– Aș vrea să-mi continui cumpărăturile, i-a spus.

– Cred că ai avut parte de destule emoții pentru o singură zi.

– Mi-ai promis că după-amiază mergem la *Harrod's*. Tasia și-a țuguiat buzele și l-a fermecat pe loc.

– Facem orice vrei tu, i-a răspuns sărutînd-o pe obraz.

Tasia și-a recăpătat buna dispoziție cînd a văzut cîte lucruri frumoase erau adunate acolo, la un loc. De fiecare dată cînd

se oprea să admire ceva – un ceas, o tavă, o pălărie, o cutie cu bomboane care i-ar fi plăcut Emmei – Luke îi făcea semn unui vînzător care îi însoțea iar acesta dădea dispoziție să fie împachetate și duse la trăsură.

Tasia a refuzat să mai cumpere și următorul obiect în dreptul căruia se oprise.

– Am cumpărat deja prea multe.

Luke era amuzat.

– N-aș fi crezut că moștenitoarea unei mari averi se teme să nu cheltuiască prea mulți bani.

– Nu cumpăram nimic fără permisiunea mamei. Iar ei nu-i plăcea să meargă pe străzi, pentru că erau pline de lume. Spunea că i se face rău. Așa că-i chema la palat pe bijutieri și negustori. Eu n-am mai făcut niciodată astfel de cumpărături.

Luke a zîmbit, jucîndu-se cu dantela de la gîtul ei. Vînzătorul și-a dres vocea și a privit intenționat în altă parte.

– Poți cheltui cît vrei, iubita mea, i-a șoptit Luke. Mai ai mult pînă să risipești la fel de mult ca o amantă.

Tasia spera să nu-i fi auzit nimeni.

– Domnule, i-a șoptit cu reproș iar el a rîs.

– Nici n-ai ideea cît valorează prezența ta în patul meu. Te sfătuiesc să profiți cît poți de mult.

Ea nu știa dacă să-și dorească să sfîrșească acea discuție nepotrivită sau să o continue. Nu putea rezista atingerii brațului său și respirației lui fierbinți, pe pielea ei.

– De ce ai vrut să te căsătorești cu mine și nu doar să-ți fiu amantă? l-a întrebat.

l-a răspuns cu blîndețe:

– Vrei să te duc acasă să-ți arăt?

Tasia a rămas tăcută, prizonieră a privirii lui. Nu se mai putea gîndi la nimic altceva, doar la senzațiile pe care le trăia ori de cîte ori erau amîndoi în pat.

Luke i-a citit răspunsul în privire și s-a întors spre vînzător:

– Cred că am sfîrșit cumpărăturile pe ziua de azi, a spus sec. Lady Stokehurst a obosit.

Chiar și fără să fi avut experiență cu alți bărbați, Tasia știa că soțul ei era un amant superb. Felul în care o atingea, sărutările, trupul lui, toate îi creau simțiri nebănuite. Erau nopți în care făceau dragoste pînă cînd alunecau ca într-un vis în care se mișcau cu încetinitorul, lăsînd senzațiile să-i învăluie. Se alintau, se sărutau și se mîngîiau pînă cînd ea începea să toarcă asemenea unei pisici. Dar cel mai adesea lui Luke îi plăcea să se joace în pat, făcînd-o să rîdă cu poftă. Tasia era uimită de cît de mult reușea el să o provoace. Încă de copilă fusese foarte tăcută și bine-crescută. Luke îi anihilase toate inhibițiile, încurajînd-o – ba chiar cerîndu-i – să-i răspundă în moduri care sfidau orice decență.

Încerca să-și stăpînească sentimentele pentru el, dar a descoperit că acestea deveniseră foarte profunde. Atenția pe care i-o dădea, conversațiile, zîmbetele, sentimentul de confort, toate acționau ca un drog. Și îi cerea foarte puțin în schimb. Vinovată, s-a gîndit că ar fi trebuit să-i spună că îl iubea, dar nu reușea să rostească cuvintele. Îi dăruia o părticică din ea, după care se retrăgea, temătoare, pentru motive pe care nu și le putea explica.

– Nu am mai fost niciodată atît de răsfățată, i-a spus într-o după-amiază pe cînd se relaxau în grădină. N-ar trebui să te las

s-o faci.

Soarele strălucea cu putere. Se retrăseseră la umbra gardului viu și a unui stejar bătrîn. Caprifoiul și tufele de trandafiri cățărători își răspîndeau parfumul prin aer. Tasia se juca cu un trandafir, trecîndu-l ușor peste obrazul lui Luke.

El stătea cu capul în poala ei.

– Nu mi se pare că răsfățul ți-a prins prea rău. A întins mîna și mîngîiat-o ușor pe obraz. Ești mai frumoasă ca oricînd.

– Datorită ție, i-a zîmbit Tasia.

– Așa să fie?

A tras-o mai aproape și s-au sărutat lung înainte ca ea să-i răspundă.

– Rușii au o vorbă pentru venirea primăverii: *otepel.* Semnifică trezirea la viață. Așa mă simt și eu. Dar vreau să te rog ceva.

– Te ascult.

– Promite-mi că mă lași să termin ce am de spus, înainte să mă refuzi.

– Hai, întreabă-mă odată.

Tasia a inspirat adînc.

– Vreau să-i scriu mamei mele, i-a spus direct. Vreau să-i spun că sînt teafără și fericită, pentru liniștea mea și a ei. Știu că-și face o mie de griji. Și asta nu-i face bine la sănătate. Iar eu mă gîndesc la ea în fiecare zi. Nu-i voi scrie în așa fel încît să-mi trădez situația, nu voi pomeni nici un nume, nici un loc. Dar trebuie neapărat să o fac. Trebuie să înțelegi cît de mult contează pentru mine.

Luke a tăcut cîteva clipe.

– Înțeleg, i-a spus pe un ton neutru.

Ochii ei au strălucit de bucurie.

– Înseamnă că-mi dai voie să-i scriu.

– Nu.

Tasia l-a privit hotărîtă:

– Nu-ți ceream permisiunea, să știi, încercam doar să fiu politicoasă. Nu este decizia ta. Este vorba de mama *mea* și este în joc siguranța *mea*.

– Da. Și ești soția *mea*.

– De ce îmi refuzi ceva ce trebuie neapărat să fac?

– Am mai discutat despre asta. Îmi cunoști foarte bine motivele.

– Poți avea încredere în mama. Nu va spune nimănui.

– Adevărat? a întrebat el. Atunci cum se face că nu ai avut suficientă încredere încît să-i spui că-ți înscenezi moartea? De ce a insistat și unchiul tău Kirill să păstrați secretul?

Tasia îl privea în tăcere. Nu-l putea contrazice, dar o înfuria faptul că-și pierduse independența. Trebuia să stabilească o legătură, chiar și fragilă, cu lumea pe care o părăsise. Nimeni nu o putea înțelege. Soțul ei încerca, dar nu voia să se lase convins. Iar decizia finală îi aparținea ei.

– Nu mă poți opri să fac ce vreau, i-a spus, rebelă. Doar dacă ai de gînd să mă păzești clipă de clipă.

Ochii lui au strălucit amenințători.

– Nu voi juca rolul temnicerului, a spus el încet. Și nu vreau să fiu un tiran. Sînt soțul tău și am dreptul – și responsabilitatea – să te protejez.

Tasia știa că era nedreaptă dar nu se putea abține să nu-l sfideze și pe mai departe:

– Aș putea să cer anularea căsătoriei!

S-a trezit apucată ferm de încheietură și lipită de trupul tensionat de furie.

– Ai jurat în fața lui Dumnezeu să-mi fii soție, i-a spus printre dinți. Iar asta înseamnă pentru tine mai mult decît orice lege scrisă. Nu ai fi în stare să încalci un asemenea jurămînt așa cum nu ai fi în stare să omori pe cineva cu sînge rece.

– Dacă tu crezi asta înseamnă că nu știi nimic despre mine, i-a răspuns Tasia. S-a smucit de cîteva ori, pînă cînd el i-a dat drumul. Grăbită, s-a refugiat în casă.

OPT

Cît a durat cina nu și-au adresat nici un cuvînt. Au mîncat singuri în încăperea cu marmură galbenă, italiană, cu mobilă venețiană sculptată și tavanul pictat înfățișînd scene mitologice. Deși mîncarea era delicioasă, ca de obicei, Tasia abia putea să înghită. Avea nervii întinși la maxim.

De obicei acesta era cel mai plăcut moment al zilei. Luke îi povestea despre locurile prin care călătorise și despre oamenii pe care îi cunoscuse atunci sau o convingea să-i povestească despre viața ei în Rusia. Uneori flirtau sau discutau nimicuri. Într-una din seri Tasia stătuse în poala lui și-l învățase cum se numea în rusă fiecare fel de mîncare.

Își dorea ca și seara aceea să fi fost la fel de destinsă. Trecuseră cîteva ore de la cearta lor. Știa că fusese nedreaptă. Nici nu știa prea bine ce anume o făcuse să izbucnească. Ar fi vrut să-și ceară scuze, dar mîndria o împiedica. Între timp, soțul ei cel iubitor dispăruse, fiind înlocuit cu acest străin indiferent.

Tasia era tot mai nefericită cu fiecare minut care trecea. A băut trei pahare cu vin roșu în speranța că se va simți mai bine. Într-un final s-a scuzat și a pornit singură spre dormitor. I-a spus cameristei să plece, s-a dezbrăcat, lăsîndu-și hainele grămadă pe podea și s-a întins pe pat, goală. Vinul o amețise. A dormit

adînc și abia dacă a tresărit în miez de noapte, cînd Luke a venit lîngă ea în pat.

Visa, era ca într-o ceață groasă, neagră. *Era într-o biserică, înconjurată de lumînări aprinse iar în nări purta mirosul de tămîie. Nu putea să respire. S-a prăbușit la pămînt, și-a dus mîna la gît și a ridicat ochii spre icoanele aurite. „Ajutor... ajutor...” Chipurile lor triste se estompau. A simțit cum cineva o ridica și o așeza într-o cutie îngustă. S-a apucat de marginile cutiei, încercînd să iasă din ea. Chipul lui Nikolas Angelovski era plecat deasupra ei. O privea cu ochi reci, galbeni, ca de lup și îi zîmbea cu răutate. „N-o să scapi niciodată”, a mîrîit și a trîntit capacul sicriului. A auzit apoi zgomotul cuielor bătute pe deasupra, care o ferecau înăuntru. Printre gemete și suspine, Tasia a reușit să strige: Luke! Luke!*

A zgîlțîit-o pînă a reușit să o trezească:

– Sînt aici, i-a repetat în timp ce ea se agăța de el și respira întretăiat. Sînt aici, Tasia.

– Ajută-mă...

– Ești în siguranță.

Coșmarul a părăsit-o cu greu. Tremurînd violent, Tasia și-a îngropat fața la pieptul lui. Nu se mai simțise niciodată atît de prostuță, de lașă.

– Nikolas, a reușit să spună. M-a închis într-un coșciug. Eu... nu puteam să ies.

Luke a luat-o în brațe și a legănat-o ca pe un copil. Ea nu-l putea vedea din cauza întunericului, dar brațele lui erau în jurul ei și vocea îi șoptea la ureche.

– A fost doar un vis, i-a spus. Nikolas este departe iar tu ești aici, în siguranță, în brațele mele.

– Mă va găsi. Și mă va duce acolo.

Luke continua să o legene ușor.

– Fata mea dulce, i-a șoptit. Nimeni nu te va putea lua de lîngă mine.

Tasia încerca să-și stăpînească lacrimile.

– Îmi pare rău pentru mai devreme. Nu știu de ce am spus lucrurile acelea...

– Șșt. A trecut, gata.

– O să înnebunesc dacă mai am asemenea coșmaruri. Mi-e teamă să adorm.

Luke o ținea strîns. I-a șoptit cuvinte liniștitoare iar Tasia a oftat, inspirîndu-i aroma pielii.

– Să nu-mi dai drumul, s-a tînguit ea întorcîndu-se spre el cu totul, cu toată ființa ei, dorindu-l cu o ardoare care a speriat-o.

– Niciodată. A sărutat-o, explorînd-o experimentat cu limba. În același timp, mîna îi acoperea sînul. Nu a mai lăsat-o să vorbească sau să gîndească, a tras-o în afara coșmarului, înlocuindu-l cu vise de foc.

A întins-o pe spate, în pat. Tasia s-a supus, tremurînd de dorință, așteptîndu-i atingerile și căldura trupului. El a continuat să o excite pînă cînd a adus-o în pragul orgasmului.

Tasia gemea și se arcuia, ieșindu-i în întîmpinare. A pătruns-o cu o mișcare puternică, după care a continuat, într-un ritm egal, împingînd tot mai adînc în dulceața trupului ei.

Cînd un nou val de senzații s-a apropiat, ea a simțit că-i dădeau lacrimile.

– Te iubesc, i-a șoptit, lipindu-și buzele de gîtul lui.

Au ajuns împreună la orgasm, după care au rămas înlănțuiți, agățîndu-se unul de celălalt, nedorindu-și ca acea intimitate să ia sfîrșit.

– Te iubesc, i-a repetat ea cînd și-a recăpătat puterea de a vorbi. Și-a îngropat fața la pieptul lui. M-am temut să ți-o spun mai devreme.

El i-a mîngîiat părul lung.

– Și de ce o faci acum?

– Nu mai pot trăi așa, nu mă mai pot teme mereu de ce este în inima mea. Și nu vreau ca între noi să existe secrete.

Luke și-a lipit buzele de fruntea ei și l-a simțit zîmbind.

– Fără secrete, i-a șoptit. Fără minciuni, fără temeri... fără trecut.

– Dacă totul se va termina mîine, măcar am avut parte de asta, a spus ea, pe jumătate adormită. Este mai mult decît au parte majoritatea oamenilor. Ar trebui să fie suficient.

– Nici o viață nu ar fi de ajuns. Luke o ținea strîns în brațe iar părul ei i se revărsa pe trup în rîuri întunecate, mătăsoase. Picioarele suple erau încolăcite în jurul picioarelor lui și îi simțea respirația caldă pe piele. Deși nu era prea credincios, a înălțat o rugă mută. Îți *mulțumesc, Doamne, Îți mulțumesc că mi-ai scos-o în cale...*

În luna în care nu se văzuseră, Emma părea să fi crescut și mai mult. A intrat în casa lor din Londra, cu buclele roșii fluturînd și s-a aruncat rîzînd în brațele Tasiei.

– *Belle-mère!* Cît mi-ați lipsit, și tu și Papa!

– Și mie mi-a fost dor de tine, i-a spus Tasia îmbrățișînd-o cu căldură. Ce face Samson?

– A trebuit să-l lăsăm la țară. Emma s-a strîmbat. A plîns îngrozitor de mult. Doi servitori au trebuit să-l țină ca să nu se ia după trăsură. Și lătra uite-așa... l-a demonstrat imitînd un tînguit de cîine, făcînd-o pe Tasia să izbucnească în rîs. Dar i-am spus că nu mai durează mult și ne întoarcem cu toții.

– Ți-ai văzut de lecții?

– Nu. Bunica nu mă pune niciodată să învăț. Doar din cînd în cînd îmi mai spune să mă duc în bibliotecă și să mai citesc cîte-o carte din acelea groase. Iar bunicul e mereu ocupat să-și viziteze prietenii sau să ciupească o servitoare pe care o înghesuie în cîte un colț.

– Oh, Doamne! Continuînd să zîmbească, Tasia s-a apropiat de Luke, care rămăsese să schimbe o vorbă cu ducesa.

Alteța sa ducesa de Kingston era o femeie impozantă, înaltă și subțire, cu părul argintiu și ochi de vultur. Era îmbrăcată într-o rochie gri-perlă, cu o pălărie pe al cărei bor stăteau două păsări împăiate.

– Le-a omorît cu mîna ei, i-a spus Emma și a rîs văzînd că Tasia făcuse ochii mari.

Luke stătea în fața mamei lui și o asculta atent povestindu-i în detaliu cum se purtase Emma în luna care trecuse.

– Se simte mai în largul ei în pădure, în compania creaturilor sălbatice, decît într-o casă de oameni civilizați, spunea ducesa. Din fericire am o influență benefică asupra ei. Vei constata și singur o îmbunătățire în comportamentul ei, de cînd ai văzut-o ultima oară.

– Cît sînt de bucuros, i-a spus Luke făcîndu-i discret cu ochiul fiicei lui. Tata unde este?

Ducesa s-a încruntat.

– Are vreo aventură romantică. E ca un motan ieșit la vînătoare de păsări, mereu în căutarea unei fete tinere și prostuțe. Ar trebui să fii mulțumit că lipsește. Altfel ți-ar alerga mireasa prin toată casa.

Luke a zîmbit și a sărutat-o pe obrazul plin de riduri.

– Ai putea să-l legi de un scaun greu.

– Ar fi trebuit să-mi sugerezi asta cu ani în urmă, i-a răspuns ducesa cu amărăciune, părînd să fi reținut ideea pentru viitor. A ridicat tonul, întorcîndu-se spre Tasia și Emma, care așteptau ceva mai încolo. Am venit să văd ce fel de femeie a reușit să-mi aducă fiul în fața altarului. N-aș fi crezut că așa ceva mai este posibil, după atîția ani.

Luke a privit-o mîndru pe Tasia care a făcut un pas înainte să o întîmpine.

– Alteță, a spus simplu și a făcut o plecăciune.

Ducesa s-a uitat la fiul ei, fără să se mai obosească să-și ascundă surprinderea. Nu știa exact la ce se aștepta, dar în nici un caz la o tînără cu o atitudine regală. Tasia arăta foarte bine în ziua aceea, cu părul negru prins într-un coc cu ajutorul unor ace cu diamante și gîtul alb, suplu, acoperit cu o eșarfă din voal

bleu. Rochia albastră îi punea în evidență talia subțire. În afară de acele de păr, singurele bijuterii pe care le purta erau verigheta și o cruce de aur la gît.

Luke încerca să o vadă prin ochii mamei lui. Tasia avea o anumită stăpînire de sine care le era caracteristică doar celor care trăiau într-o mănăstire. Ochii îi erau solemni, cu privirea unui copil care își spune rugăciunea de seară. Cum de reușise să-și păstreze aspectul inocent în ciuda celor prin care trecuse rămînea un mister pentru Luke. Dar mama lui avea să o placă cu siguranță, chiar dacă o considera pe Tasia o simplă guvernantă.

– Bun-venit în familie, i-a spus ducesa Tasiei. Deși nu pot să nu observ că s-a întîmplat în circumstanțe destul de curioase.

– Alteță? a repetat Tasia, prefăcîndu-se că nu înțelegea.

Ducesa s-a încruntat, pierzîndu-și răbdarea.

– Toată Anglia discută de misterioasa ta apariție și despre precipitata ta căsătorie cu fiul meu. Atît de precipitată încît nici noi, eu și tatăl lui, nu am fost invitați.

Luke și-a întrerupt mama:

– Am vrut să fie o ceremonie privată.

– Am remarcat, a venit răspunsul rece.

Tasia a tresărit amintindu-și scurta discuție cu Luke despre a-i invita sau nu pe părinții lui, care se sfîrșise cu declarația lui cum că ar fi ridicat multe întrebări nedorite. Ușoara ei mișcare a făcut ca crucea de aur să-i strălucească la gît, atrăgînd atenția femeii.

– Ce bijuterie neobișnuită, a spus ducesa. Pot s-o văd mai de aproape?

Tasia a dat din cap iar ducesa a prins-o între degete și a ridicat-o spre ea. Crucea filigranată, lucrată în stil rusesc, din mai multe straturi subțiri de aur, avea în centru un diamant perfect înconjurat de rubine

– N-am mai văzut nicăieri o asemenea lucrătură, a spus ducesa, dînd drumul ușor crucii.

– A fost a bunicii mele, i-a răspuns Tasia. A purtat-o mereu la gît, de la botez și pînă în ziua morții. Aceasta a fost preferata ei. Ascultînd de un impuls, ea și-a scos crucea de la gît și i-a pus-o ducesei în palmă. Aș vrea să o primiți în dar, doamnă.

Ducesa a fost uimită de gestul ei.

– Dar nu vreau să te lipsesc de amintirile tale, copilă.

– Vă rog, i-a spus Tasia cu sinceritate. Mi-ați dăruit ceva mult mai prețios decît orice pe lume... pe fiul dumneavoastră. Aș dori să vă dau ceva în schimb.

Ducesa se uita cînd la crucea din palma ei cînd la Luke.

– S-ar putea să vină o zi cînd vei considera că nu a fost un schimb avantajos, i-a spus sec. Dar îți accept cadoul. Poți să mi-l pui la gît, copilă. A zîmbit cînd Tasia i-a prins lanțul la gît. Aprob alegerea făcută de fiul meu, i-a spus. Îmi amintești de mine, pe vremea cînd eram o tînără soție. Ceva mai tîrziu o să-l prelucrez și pe Luke, despre cum trebuie să fie un soț atent și respectuos.

– Se poartă foarte frumos cu mine, a asigurat-o Tasia privind spre soțul ei. Luke părea uluit de comentariile mamei lui. Tasia i-a zîmbit și a continuat: alteță, pot să vă conduc în

apartamentul mov? Mi-am permis să-l aleg eu pentru dumneavoastră.

– Bineînțeles. Îmi plac mult acele camere. Movul mă avantajează.

Cele două femei s-au îndepărtat braț la braț, în timp ce Emma și Luke au rămas privind în urma lor, cu gurile căscate. Emma a vorbit prima.

– A făcut-o pe bunica să o placă. Iar bunica nu place *pe nimeni.*

– Știu. Luke a izbucnit în rîs. Poate că este într-adevăr vrăjitoare, Emma. Dar să nu mă pîrăști.

Următoarele zile au trecut într-un mod plăcut, deși Luke a lipsit destul de mult de-acasă. Seara tîrziu, cînd se întorcea, mirosea a coniac și a fum de țigară și-i dădea doar explicații scurte: că luase parte la o întîlnire de afaceri.

– Sînt prezenți doar bărbați la astfel de întîlniri? l-a întrebat bănuitoare Tasia, pe cînd îl ajuta să-și scoată ghetele.

– Numai bărbați în vîrstă, cu păr alb, burți mari și dinți galbeni.

Tasia i-a studiat atentă cămașa.

– Ce ușurare! N-aș vrea să-mi intre în obicei să-ți examinez în fiecare seară cămașa, căutînd urme de parfum sau de ruj.

Ușor amețit de băutură și bucuros că era singur cu ea, Luke a urcat-o deasupra lui.

– Te rog să examinezi orice dorești, a invitat-o îngropîndu-și nasul și gura în părul ei care mirosea frumos, dulce. Nu am nimic de ascuns. Uită-te aici... și aici... Tasia a început să chicotească.

Peste zi, Tasia era de obicei foarte ocupată. Împreună cu ducesa și cu Emma făcea cumpărături pentru casă și vizita diverse cunoștințe. Ducesa își asumase misiunea de a o prezenta prietenelor preferate. Bătrînele doamne din înalta societate fuseseră toate fermecate de manierele ei elegante. Ce fată modestă și bine-crescută! exclamaseră în cor. Atît de diferită de fetele acelea moderne, frivole, care nu știau să țină în mînă acul și ața, nu mai purtau mănuși peste zi și nu mai făceau plecăciuni. Purtarea Tasiei le impresionase, făcîndu-le să-și declare încrederea în viitorul societății civilizate.

După-amiezele, ducesa se odihnea în camera ei iar Tasia îi supraveghea lecțiile Emmei. Spre marea încîntare a Tasiei, Emma începuse să scrie o piesă de teatru.

– Voi fi actriță, pe scenă, îi spusese ea. Imaginează-ți: eu pe scena teatrului *Royal!* Voi fi cea mai sclipitoare lady Macbeth din toate timpurile! Și și-a demonstrat talentul cu scena somnambulei, cu un entuziasm care a făcut-o pe ducesă să trimită imediat după sticluța cu săruri.

Au primit o invitație la petrecerea dată de lady Walford în cinstea zilei de naștere a fiicei ei iar Emma a decretat că doar o amenințare cu apocalipsa o putea convinge să meargă.

– Voi fi cea mai înaltă de acolo! Mai înaltă decît toți băieții! Și cineva se va lega sigur de culoarea părului meu, iar eu voi fi obligată să-i trag un pumn în nas. *Nu merg.*

Nici discursul lui Luke, ca de la tată la fiică, nu a făcut-o să se răzgîndească.

– Nu dorește să participe, i-a spus Tasiei, atunci cînd a fost întrebat. Iar dacă o obligăm va fi profund nefericită.

Tasia a oftat.

– Cred că nu înțelegi...

– Ai dreptate, i-a răspuns. În ciuda eforturilor mele, am încetat să o mai înțeleg de cînd a împlinit șapte ani. Ocupă-te tu de ea.

– Da, Luke, i-a spus ea zîmbind. Luke era un părinte devotat, dar cînd lucrurile nu puteau fi rezolvate cu daruri sau sărutări, părea pierdut.

Tasia a pornit spre camera Emmei și a bătut ușurel la ușă. Pentru că nu a primit nici un răspuns, a deschis ușa și a privit înăuntru. Emma era așezată pe podea, înconjurată de colecția ei de păpuși. Pe chip avea o expresie rebelă.

– Bănuiesc că ai venit să-mi spui că ar trebui să merg la petrecere, a murmurat Emma.

– Da. Tasia s-a așezat lîngă ea iar fusta verde s-a aranjat în jurul ei ca o floare. Este o ocazie excelentă să-ți faci prietene de o vîrstă cu tine.

– Nu am nevoie de prietene. Te am pe tine, îl am pe Papa și pe toți ceilalți de la Southgate Hall, și pe Samson...

– Iar noi te adorăm, cu toții, i-a răspuns Tasia zîmbind. Dar nu este de ajuns, Emma. O știu din experiență. Și eu am crescut

la fel de retrasă ca și tine – poate chiar mai mult – și nu am avut niciodată prietene de aceeași vîrstă cu mine. Nu vreau să fii la fel de singuratică.

Emma s-a strîmbat.

– Nu știu cum să vorbesc cu ele.

– Ai nevoie doar de puțin antrenament.

– Papa a spus că nu insistă, dacă eu nu vreau să merg.

– *Eu* insist, i-a spus Tasia încet. A citit surprindere pe chipul fetei și a continuat înainte ca ea să-i răspundă: îți vom comanda o rochie nouă. Am văzut o mătase frumoasă în atelierul domnului Hodding, de culoarea piersicii. O să se asorteze de minune cu părul tău.

Emma clătina din cap:

– Belle-mère, nu pot...

– Încearcă, a insistat Tasia. Ce se poate întîmpla?

– Să mă simt îngrozitor.

– Cred că vei supraviețui unei nopți îngrozitoare. Și apoi... poate că o să-ți placă, totuși.

Emma a gemut teatral și s-a reîntors la păpușile ei. Tasia a zîmbit, știind că tăcerea ei însemna că era de acord să meargă la petrecere.

Luke a răsuflat ușurat cînd a închis în urma lui ușa dormitorului, după o nouă zi petrecută în întîlniri cu bancheri, avocați și oameni de afaceri. Discuțiile nesfîrșite îl obosiseră și-l iritaseră. Nu numai că era în consiliul de conducere al unei

companii feroviare și a unei fabrici de bere, dar fusese nevoit și să accepte postul de director al unui birou de asigurări.

Nu-i plăcea deloc lumea finanțelor, prefera în schimb rolul unui gentleman cu moșii întinse, care fuseseră lăsate moștenire de generații. Se simțea mulțumit cînd vedea cîmpurile arate și recoltele bogate. Dar nu mai era posibil să supraviețuiască doar din agricultură. Pentru arendașii lui și pentru familie alesese să investească în proprietăți urbane, în fabrici și căi ferate, iar acestea îi aduceau suficienți bani ca să mențină arendele scăzute și să facă unele îmbunătățiri pe pămînturile familiei.

Vechea aristocrație rîsese de el pentru că se lăsase pradă unor porniri mercantile, dar el fusese martor atunci cînd moșiile acestora se împuținaseră și arendașii lor dăduseră rînd pe rînd faliment. Societatea se transforma rapid și multe familii care fuseseră cîndva extrem de bogate rămăseseră fără un ban pentru că nu reacționaseră față de schimbările din jurul lor. Luke nu voia să se întîmple același lucru și cu oamenii care se bazau pe el. Pămînturile lui nu aveau să se umple niciodată de buruieni. Iar fata lui nu va fi obligată să se mărite cu cineva doar pentru avere. Gîndindu-se la toate astea, să devină om de afaceri părea un preț mic pe care trebuia să-l plătească.

Luke a zîmbit văzîndu-și soția îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, simplă, cu puțină dantelă la gît. Părul ei frumos îi cădea liber pe umeri și strălucea în lumina lămpii. Era în pat, cu o carte în poală.

– Ți-am simțit lipsa la cină, i-a spus.

În voce era ceva diferit, tensionat. S-a întrebat dacă nu cumva era supărată pentru că-l văzuse atît de puțin în ultimele zile.

– Aș fi vrut să fiu aici, i-a spus. În loc de asta, mi-am petrecut timpul cu o mînă de bărbați, contrazicîndu-ne asupra prețului grîului.

– Și la ce concluzie ați ajuns?

– Că vechea ordine este pe cale de dispariție, ca și conceptul de a face agricultură pentru profit. Luke s-a încruntat gînditor în timp ce-și scotea haina. Eu nu voi duce același stil de viață ca tatăl sau ca bunicul meu. Sînt sigur de asta. Tata și-a petrecut viața alergînd după fuste, vînînd și făcînd ocazional politică. E de părere că implicarea mea în comerț și industrie terfelește onoarea familiei.

Tasia s-a dat jos din pat și l-a ajutat să se dezbrace. I-a desfăcut nasturii de la cămașă, spunînd:

– Dar tot ce faci este spre binele familiei, nu-i așa? I-a desfăcut larg cămașa și l-a sărutat pe piept.

– Da. Luke a zîmbit și și-a trecut mîna prin părul ei. Și regret fiecare minut pe care îl petrec departe de tine.

Tasia l-a cuprins de talie.

– Și eu.

– Asta te neliniștește? a întrebat-o. Că lipsesc mult în ultima vreme?

– Nu mă neliniștește nimic. Totul e bine.

– Să nu mă minți, i-a spus încet iar ea a roșit.

– Mă preocupă însă ceva... Căuta cuvintele potrivite. Mi-a întîrziat. Era acum roșie ca focul în obraji.

Luke a clătinat din cap. Nu înțelegea.

– Păi... ciclul. Rostea cuvintele cu dificultate. Ar fi trebuit să-mi vină cu o săptămînă în urmă. Mi-a mai întîrziat și altădată, dar niciodată atît de mult. Sînt sigură că nu e nimic. Nu cred că sînt...

– Însărcinată? i-a terminat el fraza.

– E prea curînd pentru asta. Și nu mă simt deloc altfel. Sînt convinsă că aș fi simțit ceva.

El o mîngîia ușor fără să spună nimic.

– Te-ar deranja? l-a întrebat încet Tasia.

Luke a privit-o în ochi pînă cînd albastrul lor intens l-a ametit.

– Ar fi cea mai mare bucurie a vieții mele. Și-a lipit fruntea de a ei. Orice ar fi, vom trece prin toate împreună, bine?

Ea a dat din cap.

– Înseamnă că-ți dorești un copil?

– Nu m-am gîndit la asta, a recunoscut el. Nu mă așteptam să am alți copii în afară de Emma. Ideea unui alt copil.... A făcut o pauză și a zîmbit. Pe jumătate eu, pe jumătate tu... da, îmi doresc asta. Dar aș fi preferat să mai avem un răgaz pentru noi doi înainte de a avea copii. Tu ești aproape un copil. Voiam să ai șansa să fii tînără și fără griji, ceea ce pînă acum nu ai fost. Voiam să poți uita iadul prin care ai trecut și să fii fericită.

Tasia s-a cuibărit lîngă el.

– Du-mă în pat. Asta m-ar face foarte fericită.

El și-a arcuit sprîncenele, prefăcîndu-se surprins.

– Ei bine, lady Stokehurst... este primul avans pe care mi-l faci. Sînt copleșit.

Ea s-a grăbit să-i descheie pantalonii.

– Nu ești *prea* copleșit, sper.

Luke a rîs.

– Să nu te aud că te plîngi dacă te țin trează toată noaptea.

– Nici nu mă gîndesc, i-a șoptit și și-a lipit buzele de ale lui.

– Ce păcat că Papa nu fumează, a spus Emma studiind obiectele de pe etajera de sticlă. E cea mai frumoasă tabacheră din cîte am văzut vreodată.

– Eu una mă bucur că nu fumează, i-a răspuns Tasia. Întotdeauna mi-a displăcut mirosul de tutun.

Li s-a alăturat și Alicia, care fusese de acord să le însoțească la *Harrod's,* la cumpărături.

– Aș fi vrut ca Charles să nu se apuce de fumat. Și totuși, este o tabacheră foarte elegantă...

În timp ce o admirau, un vînzător s-a apropiat de ele, cu colțurile mustăților fremătînd de nerăbdare:

– Doamnele vor să o privească mai de aproape? le-a întrebat.

Tasia a clătinat din cap.

– Vreau să-i cumpăr un cadou soțului meu... dar nu o tabacheră.

– Poate că i-ar plăcea o forfecuță pentru mustață și un pieptăn, într-o casetă aurită?

– Mă tem că nu are mustață.

– O umbrelă? Cu mîner din fildeș?

– Prea practic.

– Cîteva batiste italienești?

– Prea impersonal.

– O sticlă cu parfum franțuzesc?

– Prea mirositor, i-a întrerupt Emma.

Tasia a rîs văzîndu-l cum se întristase.

– Vom continua să căutăm. Sînt sigură că vom găsi ceva potrivit, mai devreme sau mai tîrziu.

– Da, doamnă. Dezamăgit, vînzătorul s-a îndepărtat, în căutarea altor clienți.

Alicia dădea ocol unei mese pline cu genți din mărgele și cutii în care erau eșarfe din voal și mănuși. Tasia s-a dus în direcție opusă, atrasă de un balansoar de copil în formă de căluț. Era așezat pe jos, alături de cîteva pătuțuri frumos sculptate. L-a atins ușor cu piciorul, făcîndu-l să se legene și a zîmbit. Cu fiecare zi care trecea era tot mai convinsă că era însărcinată. Își imagina cum va arăta copilul lor: înalt, cu păr negru și ochi albaștri...

– Belle-mère, i-a spus Emma, care o urmase, acum că te culci în același pat cu Papa înseamnă că vei avea un copil?

– Probabil, într-o bună zi. Tasia și-a odihnit mîna pe umărul Emmei. Ai vrea să ai un frate sau o soră?

– Da, i-a răspuns nerăbdătoare fata. Un frate, mai ales. Numai să mă lăsați pe mine să-i aleg numele perfect.

Tasia i-a zîmbit.

– Și care ar fi acesta?

– Un nume foarte special. Poate Leopold. Sau Quinton. Îți plac?

– Mi se par prea pretențioase, i-a răspuns Tasia luînd în mînă o zornăitoare.

– Sau poate Gideon... Emma a dat roată mesei. Sau Montgomery... da, Montgomery...

Emma a continuat să rostească diferite nume, dar zîmbetul Tasiei dispăruse. O cuprinsese un sentiment straniu și rece. S-a sprijinit de masă ca să nu-și piardă echilibrul. Era dezorientată. Simțea în gură gustul fricii. *Ce este, ce rău s-a întîmplat...*

A ridicat brusc capul. De cealaltă parte a încăperii a avut o viziune de coșmar, imaginea care nu voia să o părăsească. *Mikhail*... dar nu, nu era Mikhail. Bărbatul pe care îl ucisese era palid, cu părul întunecat, iar acesta era oacheș... dar aveau aceiași ochi... galbeni, ca de lup. Ca vrăjită, Tasia a privit silueta care străjuia intrarea în magazin, înaltă și subțire, un înger al morții. Nu era un spectru, nu era un vis.

Prințul Nikolas Angelovski venise după ea.

Ce bizar i se părea să-l vadă în magazin, înconjurat de vînzători și grupuri-grupuri de femei. Era îmbrăcat în haine închise la culoare, care ar fi trebuit să ascundă faptul că era străin, și de fapt accentua și mai tare acest lucru. Era cea mai frumoasă ființă crudă din cîte văzuse vreodată, cu pielea de culoarea aurului și accente de soare în păr, o față ca sculptată și trupul unui tigru transformat într-un mod magic în om.

Jucăria i-a zornăit Tasiei în mîini – îi tremurau. A pus-o încet înapoi pe masă. Abia a reușit să zîmbească – obrajii parcă o

dureau – dar a făcut-o:

– Emma, a spus încet, dacă nu mă înșel aveai nevoie de o pereche nouă de mănuși.

– Da, a răspuns Emma. Samson mi le-a smuls pe cele pe care le aveam și le-a ros. Nu poate rezista niciodată la vederea mănușilor albe.

– Ce-ar fi să o rogi pe lady Ashbourne să te ajute să-ți alegi altele?

– Bine.

Emma s-a îndepărtat iar Tasia a ridicat din nou privirea. Nikolas se evaporase. Și-a rotit privirea împrejur. Nici urmă de el. Pulsul îi bătea nebunește. A traversat încăperea cu pași mari, grăbiți, a trecut de secțiunea cu alimente, pe lîngă pești congelați, cărnuri atîrnate în cîrlige, piramide din borcane, cutii cu bomboane și delicatese străine. Oamenii întorceau capetele după ea. Tasia și-a dat seama că respira greu și scotea un gîjîit. A închis imediat gura. Era cumplit de palidă.

Emma este în siguranță, cu Alicia, şi-a spus. *Nu-mi rămîne decît să mă furișez din calea lui Nikolas, să găsesc un refugiu undeva și să-i trimit vorbă lui Luke...* A trecut de raionul cu postavuri, îndreptîndu-se spre ieșirea laterală. Odată ajunsă afară urma să se amestece în mulțime. Nici măcar Nikolas, cu instinctul lui de prădător, nu avea cum să o găsească în marea de oameni.

Tasia a ieșit în aerul greu al zilei fierbinți de vară. Înainte să apuce să păşească pe caldarîm o mînă brutală a înșfăcat-o, strîngînd-o cu putere. În același timp, o mînă mare, înmănușată, i-a acoperit partea de jos a feței. În liniște și

eficienți, doi bărbați au luat-o pe sus și au dus-o la trăsura care îi aștepta, ceva mai jos pe stradă. Nikolas stătea acolo, calm, ca un tigru sătul. Era foarte tînăr, nu împlinise încă douăzeci și cinci de ani, dar urmele tinereții și bunătății dispăruseră de pe chipul lui cu mult timp în urmă. Ochii lui erau rotunzi și strălucitori... lipsiți de orice emoție... sterili.

– Bună ziua, verișoară, a șoptit Nikolas. Arăți foarte bine. A întins mîna spre lacrima care îi tremura printre gene de parcă ar fi fost un elixir prețios. Ai fi putut să-mi îngreunezi căutările, să știi. Ai fi putut să te ascunzi undeva la țară. Mi-ar fi luat ani întregi să te găsesc. Cînd-colo, ai devenit subiect de bîrfă în toată Londra – misterioasa guvernantă străină care s-a măritat cu un marchiz bogat. După ce am auzit cîteva dintre poveștile care circulau mi-am dat seama că nu puteai fi decît tu. I-a aruncat o privire disprețuitoare. Se pare că apetitul tău pentru lux este mai puternic decît bunul-simț. I-a ridicat mîna și i-a studiat inelul de pe deget: cum este soțul tău? Un bătrîn bogat dornic de ceva carne tînără, bănuiesc. Cineva ar fi trebuit să-i spună cît poți fi de periculoasă.

Nikolas le-a făcut semn celor doi cazaci să o urce în trăsură, fără să-i scape însă strălucirea rapidă din ochii Tasiei. S-a întors brusc, evitînd astfel lovitura unui mîner de umbrelă confecționat din fildeș. Mînerul i-a ratat capul, lovindu-l cu forță în umăr. A prins umbrela de celălalt capăt, cu o mișcare agilă, folosind-o ca pe o armă împotriva celei care o folosise. Emma a deschis gura, pregătindu-se să strige.

– Dacă scoți un sunet măcar îi frîng gîtul într-o clipă, i-a spus el. Fata a tăcut, privindu-l cu ochi amenințători. Se îmbujorase din cauza furiei și a fricii. O altă copilă periculoasă,

a spus Nikolas, rîzînd pe înfundate și ținînd-o strîns la piept.

Unul dintre cazaci i-a spus ceva în rusă.

– Urcă în trăsură cu femeia, i-a răspuns el.

Copila a șoptit:

– Dă-i drumul! E mama mea vitregă, ticălosule!

– Mă tem că nu se poate. Dar unde ai învățat asemenea cuvinte?

Fata încerca să se smulgă din încleștare.

– Unde o duci?

– În Rusia, să plătească pentru crimele ei. Nikolas a zîmbit crud și i-a dat drumul, privind-o cum se clătina pe picioare, în primele secunde. La revedere, fetițo. Și mulțumesc – a trecut ceva vreme de cînd nu m-a mai făcut nimeni să zîmbesc.

Ea s-a întors pe călcîie și a fugit în magazin. Nikolas a rămas privind o secundă în urma ei, după care a urcat în trăsură și i-a făcut semn vizitiului să pornească.

Charles Ashbourne stătea pe sofaua din bibliotecă iar soția îi plîngea pe umăr. Emma era așezată pe un scaun din piele, cu genunchii strînși la gură. Era tăcută și palidă din cauza îngrijorării. Luke stătea la geam, cu privirea ațintită pe rîu. Pe cînd lua parte la o adunare a acționarilor companiei de căi ferate primise un bilet, fiind chemat de urgență acasă. Venise într-un suflet și-i găsise acolo pe soții Ashbourne și pe Emma. Fiica lui era în pragul isteriei. Iar Tasia nu era nicăieri.

Susținută de Charles, Alicia îi explicase ce ştia că se întîmplase.

– M-am îndepărtat doar o clipă, să mă uit la eșarfe, iar cînd m-am întors și ea și Emma dispăruseră. Apoi a venit Emma, alergînd într-un suflet și strigînd că un rus cu ochi galbeni o luase pe Tasia în trăsura lui – nu știu cum i-a dat de urmă, probabil că m-a urmărit pe mine – Dumnezeule mare, n-o s-o mai vedem niciodată! A izbucnit în plîns, iar Charles a bătut-o ușurel pe spate, încercînd să o liniștească.

Luke s-a întors spre ei. Tremura din cauza furiei și părea în pragul nebuniei, făcîndu-i pe toți cei prezenți în încăpere să se teamă că va urma o explozie. Dar el a rămas tăcut și palid. Își trecea degetele de-a lungul cîrligului din argint, ca și cum ar fi vrut să-l folosească drept armă.

Charles nu mai putea suporta liniștea, așa că a vorbit cu nervozitate:

– Ce e de făcut acum, Stokehurst? Am putea încerca să negociem, prin canalele diplomatice – la urma-urmei, avem un ambasador la St. Petersburg. Am putea trimite un mesager cu un apel...

– Nu am nevoie de un nenorocit de mesager, a spus Luke îndreptîndu-se spre ușă. Biddle! Vocea i-a răsunat ca un tunet.

Valetul a apărut într-o secundă.

– Da, domnule?

– Stabilește-mi o întîlnire cu ministrul de externe, după-amiază. Spune-i că este urgent.

– Dar dacă refuză, domnule...

– Spune-i că-l găsesc oriunde. Ar fi bine să accepte din prima.

– Altceva, domnule?

– Da. Rezervă-mi două bilete pentru St. Petersburg. Dacă nu este programată plecarea niciunui vapor în următoarele douăzeci și patru de ore, închiriază unul.

– Domnule, pot să întreb cine vă va însoți?

– Tu.

– Dar, domnule, eu n-aș putea *în nici un caz*...

– Du-te. Cînd termini ce ți-am spus să faci, te poți ocupa de bagaje.

Biddle s-a conformat, mormăind ceva în barbă și clătinînd violent din cap.

Charles s-a apropiat, îngrijorat.

– Eu ce pot să fac?

– Să ai grijă de Emma cît voi lipsi.

– Bineînțeles.

Luke s-a uitat la fiica lui iar expresia i s-a mai îmblînzit văzîndu-i ochii înlăcrimați. A străbătut încăperea și s-a așezat lîngă ea, ținînd-o aproape.

– Oh, Papa, a spus printre suspine, n-am știut ce să fac... am urmărit-o, iar cînd am văzut ce se întîmpla... Ar fi trebuit să alerg după ajutor, dar nu m-am gîndit în clipa aceea...

– Nu-i nimic. Luke a îmbrățișat-o cu putere. Nu aveai cum să-l oprești, indiferent ce ai fi făcut. Este doar vina mea. Ar fi trebuit să vă apăr mai bine, pe amîndouă.

– Dar ce voia bărbatul acela de la ea? Cine este ea? A făcut ceva rău? Nu înțeleg nimic...

– Știu că nu înțelegi, i-a șoptit el. Tasia nu a făcut nimic rău, însă este acuzată pe nedrept de moartea unui om. În Rusia există anumiți oameni care doresc să o pedepsească. Iar bărbatul pe care l-ai văzut azi o duce acolo.

– Și o vei aduce vreodată înapoi, acasă?

– Da, i-a șoptit el. Să nu te îndoiești nici o secundă de asta, Emma. Vocea îi era blîndă, dar expresia îi era împietrită, sumbră. Prințul Nikolas Angelovski nu știe în ce s-a băgat. Nimeni nu-mi poate lua ce este al meu.

Eastern Light era un vas comercial încărcat cu grîu, porțelanuri fine și textile. Vremea era calmă și toate semnele arătau că avea să fie o călătorie scurtă, de cel mult o săptămînă. În calitatea lui de căpitan al vasului, Nikolas prefera să-și petreacă mare parte din timp pe punte, asigurîndu-se că fiecare membru al echipajului își făcea datoria cu aceeași precizie ca și el. Decizia lui Nikolas de a fi comandantul acelui vas nu era doar o toană de bogătaș: el avea excelente calități de navigator și caracterul decis al unui lider înnăscut. Trebuiau să străbată Marea Neagră, să se îndrepte spre est, spre Baltica și apoi să intre pe rîul Neva. Acolo se înălța majestuos orașul St. Petersburg.

După prima zi petrecută pe mare, Nikolas a intrat în cabina în care o ținea încuiată pe Tasia, în deplină singurătate. Chiar și băiatului care o păzea i se interzisese să-i vorbească, în cazul în care ar fi strigat de dincolo de ușă.

Tasia stătea întinsă pe patul îngust, dar s-a ridicat imediat ce l-a văzut. Era îmbrăcată în aceleași haine în care fusese răpită, un costum din mătase de culoarea ambrei, garnisit cu panglici din catifea neagră. De cînd părăsiseră Londra, ea nu scosese nici un cuvînt și nu vărsase nici măcar o lacrimă. Era probabil în stare de șoc, acum că lucrul de care se temuse cel mai mult se întîmplase în sfîrșit. L-a privit cu îngrijorare pe Nikolas, urmărindu-i fiecare mișcare.

Chipul lui era împietrit, dar gura păstra un rictus.

– Probabil te întrebi ce vreau de la tine, verișoară. Ești pe cale să afli.

Cu gesturi lente, Nikolas s-a apropiat de cufărul lipit de perete. Balamalele bine unse nu au făcut nici un zgomot atunci cînd l-a deschis. Tasia s-a tras înapoi, lipindu-și spatele de lambriuri. Era tensionată și transpirase. L-a văzut scoțînd din cufăr o haină împăturită.

Nikolas s-a apropiat de ea ținînd materialul în pumnii încleștați.

– O recunoști?

Tasia a clătinat din cap. El a despăturit haina și a întins-o spre ea. A scos un țipăt. Era tunica albă pe care Mikhail o purtase în seara în care murise. Era cusută în stilul clasic al hainelor boierești, cu un guler înalt, brodat și mîneci lungi, ample. Pete urîte, maronii și negre, acopereau partea din față... era sîngele lui Mikhail.

– Am păstrat-o pentru această ocazie, a spus încet Nikolas. Vreau să-mi spui exact ce s-a întîmplat în noaptea în care a

murit fratele meu... ultimele lui cuvinte, privirea lui... totul. Îmi datorezi asta.

– Nu-mi amintesc, i-a răspuns ea cu voce stinsă.

– Uită-te mai bine, atunci. Poate că asta îți va împrospăta memoria.

– Nikolas, te rog...

– Uită-te.

Tasia privea fix la îmbrăcămintea cu ornamente aurii și simțea cum stomacul i se revolta. A încercat să se abțină, dar i se părea că mirosul de sînge îi rămăsese în nări, aerul devenise fierbinte... și obiectele au început să se învîrtă în jurul ei.

– Mi se face rău, a reușit să spună iar gura i s-a umplut de fiere. Ia-o de aici...

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu Mișa. A apropiat haina și mai mult de ea, pînă cînd nu a mai văzut altceva în fața ochilor cu excepția petelor de sînge. A gemut și și-a dus mîna la gură. S-a grăbit să ajungă la vasul de porțelan în care a vomitat cu spasme violente. Ochii îi erau plini de lacrimi. A acceptat orbește un prosop pe care i l-a întins el și și-a șters fața.

Cînd a ridicat privirea a văzut cu oroare că Nikolas îmbrăcase tunica fratelui său. Sîngele îi cursese ca într-un șuvoi, pentru că fusese înjunghiat în gît. Cu ochii măriți de groază și durere, el se apropiase de ea, clătinîndu-se, întinzînd mîinile spre ea...

– *Nuuuuu!* a țipat ea. Coșmarul prindea viață. *Nuteapropianuteapropianuteapropia!* Strigătul ei a răsunat în încăpere și totul a părut să explodeze în jurul ei. Amintirile o asaltau. Mișa, a gemut ea și s-a cufundat în întuneric, acolo

unde nu mai existau cuvinte, imagini, sunete, nimic altceva decît fragmente din sufletul ei sfărîmat.

NOUĂ

Nikolas a așteptat lîngă pat ca Tasia să-și recapete cunoștința. Își dăduse jos tunica pătată de sînge. În ciuda aerului calm, împietrit, pe frunte avea broboane de transpirație, din cauza unei emoții puternice sau poate din cauza furiei. Cămașa neagră i se lipise de piele. Voia neapărat să afle, și-a spus Tasia, simțind că îl compătimea, fără voia ei. Era motivat de durere sau doar de dorința de dreptate?

Confuză, Tasia l-a privit și și-a umezit buzele uscate.

– Îți voi spune ce s-a întîmplat în noaptea aceea, i-a spus răgușit. Fiecare detaliu. Dar mai întîi va trebui să-mi aduci un pahar cu apă.

Nikolas i-a turnat apă în pahar și i l-a adus fără să scoată vreun cuvînt. S-a așezat pe marginea patului și a privit-o ridicîndu-se în șezut. A băut însetată toată apa.

Tasia nu știa de unde să înceapă. Amintirile îi reveniseră în forță, împreună cu emoțiile pe care le trăise în seara aceea. Dar se simțea mai ușurată acum că-și amintea în sfîrșit totul și pentru că putea să-i povestească cuiva.

– Nu mi-am dorit logodna cu Mișa, a spus ea. Din tot ce știam și auzisem despre el, era un bărbat straniu, chinuit, care se juca cu oamenii așa cum fetițele se joacă cu păpușile lor.

Nu-l uram atît de mult pe cît mă temeam de el. Toată lumea era încîntată de logodna noastră și-mi spunea că voi avea o influență bună asupra lui. A rîs amar. Cred că încercau într-un fel să se convingă că aș putea să-l fac să-i placă femeile. Ce oameni proști, superficiali! Chiar și eu, cu toată inocența mea, știam că un bărbat căruia îi plac băieții nu mă va dori niciodată în patul lui. În cel mai bun caz aveam să fiu un paravan pentru Mikhail, care astfel se putea bucura de imaginea unui bărbat căsătorit, la locul lui. În cel mai rău caz aș fi fost obiectul amuzamentului său pervers, o femeie aflată la cheremul lui, pe care să o rănească, să o jignească. Pe care să o dea și altor bărbați, pe care să o oblige să facă lucruri inumane...

– Nu știi cu siguranță toate astea.

– Ba da, i-a răspuns încet. Și o știi și tu prea bine. Cum Nikolas nu i-a răspuns, a continuat: am ajuns la concluzia că eram prinsă într-o cursă. Chiar și mama mea insista să mă căsătoresc cu el. Poate că ți se pare ciudat, dar singurul la care puteam apela era Mișa însuși. M-am gîndit la asta timp de mai multe zile. În final am decis că nu aveam nimic de pierdut dacă stăteam de vorbă cu el. Poate că voia să mă asculte. Avea în el ceva de copil, uneori părea doar un băiețel dornic de atenție. M-am gîndit că poate exista o șansă să-l conving să renunțe la logodna noastră. Cîteva cuvinte din partea lui îmi puteau schimba radical soarta... așa că m-am dus la el, într-o seară, să discutăm între patru ochi.

Tasia a lăsat jos paharul gol și și-a împletit degetele în poală. Fixa cu privirea pătura din lînă strînsă la capul patului.

Cu o privire goală, a început să vorbească încet, ca prin vis:

– Palatul era aproape gol. Rămăsese doar o mînă de servitori care să-i pună la dispoziție orice dorea. Mi-am pus un șal pe cap și l-am tras mult în față, ca să-mi acopere fața. Ușa de la intrare era deschisă. Am intrat fără să bat sau să sun clopoțelul. Cîțiva servitori m-au văzut mergînd pe holurile palatului dar nu au îndrăznit să mă oprească. Eram foarte agitată. Îmi amintesc că speram ca Mikhail să nu fi fumat prea mult opiu. Nu l-am găsit de prima dată. Am mers la etaj și am început să-l caut din cameră-n cameră. În aer plutea un miros greu, de tutun, vin prost și mîncare mucegăită. Pe podea erau mormane de blănuri și perne, farfurii cu mîncare începută și tot felul de obiecte pe care probabil că Mișa le folosea la... ei bine, nu știu exact la ce. Și nici nu-mi păsa.

Tasia și-a descleștat mîinile și a făcut un gest de parcă își îndepărta ceva din păr.

– În casă era foarte cald. Mi-am scos șalul... și-a dus mîna la gît, încercînd să potolească pulsul care îi bătea necontrolat. L-am strigat de cîteva ori: *Mișa, unde ești?,* dar nu mi-a răspuns nimeni. M-am gîndit că era probabil în bibliotecă, cu pipa lui. Am mers pînă în capătul coridorului și am auzit voci... două voci care se certau pasional. Un bărbat striga...

Amintirile dădeau acum năvală. Tasia a început să vorbească necontrolat, ca în transă:

– *Mișa, te iubesc de o mie de ori mai mult decît te-ar putea iubi ea. Ea nu-ți poate oferi ce-ți ofer eu.*

– *Ești un bătrîn gelos, asta ești. Nu știi nimic din ce vreau eu.*

– Nu sînt de acord să te împart cu nimeni, cu atît mai mult cu o fetișcană răsfățată.

Vocea lui Mikhail era amuzată, provocatoare:

– Te deranjează gîndul că va fi în patul meu? Trupul acela proaspăt, toată acea inocență care așteaptă să fie coruptă...

– Mișa, nu mă chinui așa!

– Nu te mai vreau. Pleacă și să nu te mai întorci niciodată. Mă obosești. De fapt, îmi produci greață.

– Nu! Ești viața mea, ești totul pentru mine!

– M-am săturat să-mi tot dai tîrcoale și să-mi faci avansuri, care mai de care mai patetice. Mai repede aș face-o cu un cîine. Haide, pleacă!

Celălalt bărbat a scos un urlet chinuit. După care au urmat un strigăt, un zgomot înfundat, sunete violente...

– Eram îngrozită, a spus Tasia încercînd să-și tempereze vocea. Simțea gustul lacrimilor care îi alunecaseră pe buzele crăpate. Dar nu m-am putut înfrîna și am intrat. Nu mai gîndeam în momentele acelea. Celălalt bărbat rămăsese încremenit, ca o statuie de ceară. Mikhail încerca să se îndepărteze de el, clătinîndu-se. M-a văzut și a încercat să vină spre mine. Era atît de mult sînge... avea un cuțit înfipt în gît. A întins mîna spre mine, ca și cum mi-ar fi cerut ajutorul. Am încremenit. Nu puteam să mă mișc.. și apoi Mișa a căzut peste mine și totul s-a întunecat. Cînd m-am trezit, aveam în mînă cuțitul de desfăcut scrisorile, plin de sînge. A zîmbit, printre lacrimi. În toate aceste luni am crezut că am ucis un om. Am suferit cumplit, m-am rugat neîncetat, am ținut post... dar *nu am făcut-o eu*.

– Care este numele bărbatului care l-a ucis pe Mișa? a întrebat încet Nikolas.

– Samuel Ignatievici, contele Jurikovski. L-am recunoscut imediat. L-am cunoscut cîndva, la un bal dat la Palatul de iarnă.

Nikolas nu a reacționat în nici un fel. S-a ridicat și s-a mulțumit să o privească. S-a îndreptat apoi spre ușă. Înainte să iasă, Tasia i-a spus:

– Nu mă crezi?

– Nu.

A rămas cîteva clipe pe gînduri.

– Nu mai contează. Acum știu adevărul.

Nikolas s-a întors și i-a zîmbit cu dispreț.

– Contele Jurikovski este un bărbat respectat și un soț devotat, companionul preferat al țarului. Ani întregi Jurikovski i-a fost țarului cel mai apropiat confident și cel mai fervent susținător al reformelor lui. Fără el, șerbii ruși nu ar fi fost eliberați, acum nouă ani. Mai mult decît atît, tocmai a fost numit guvernator al orașului. Mi se pare de-a dreptul fermecător să-l numești tocmai pe el ca fiind amantul și ucigașul fratelui meu. De ce nu țarul însuși?

– Acesta este adevărul, i-a spus ea.

– Și cum orice rus știe, adevărul are mai multe fețe, a ripostat el și a ieșit din cabină.

Se vedea clar că lui Biddle îi plăceau vapoarele. Pe o navă totul era strălucitor de curat și foarte organizat. Luke și-a dat seama, ușor amuzat, că pasiunea valetului său de a menține totul la locul lui era foarte potrivită pe o navă – ba chiar

necesară – cînd în orice altă parte ar fi putut semăna cu un lucru sîcîitor. În ceea ce-l privea, Luke nu era tocmai îndrăgostit de ocean iar aceasta călătorie a fost cea mai neplăcută dintre toate.

Se plimba tot timpul de la cabina lui la punte, fără să se oprească prea mult timp în același loc. Nu se putea relaxa, nu putea sta jos și nici în picioare. Mînca fără chef și vorbea numai cînd nu avea încotro. Nu făcea altceva decît să-și imagineze ce avea să-i facă lui Nikolas Angelovski. Era îngrozit pentru Tasia și copleșit de vinovăție. O dezamăgise. Trebuia să-i fie protector dar nu reușise să prevadă momentul cînd fusese răpită de lîngă el.

Nu-și îngăduia să se gîndească la posibilitatea de a o pierde pe Tasia, dar noaptea visele îl trădau. După moartea lui Mary reușise să reziste pentru că încercase să ducă o viață cît mai apropiată de cea normală. De data asta nu mai reușea. Dacă o pierdea pe Tasia însemna să piardă totul, să nu mai aibă nimic de oferit, nici măcar fiicei lui.

Într-una din nopți a rămas privind marea învolburată în urma vasului. Era tîrziu și pe cer nu se vedea nici o stea. Sunetul valurilor era ritmic și liniștitor. Și-a amintit de noaptea în care o ținuse în brațe pe Tasia, ascultînd împreună muzica pădurii. Era unul din acele momente sublime, ridicole, pe care doar îndrăgostiții îl puteau înțelege... și brusc a simțit-o atît de aproape că se aștepta să o vadă înaintea ochilor. S-a uitat la inelul care îi aparținuse tatălui ei și i-a auzit vocea dulce: *dragostea este ca un potir din aur, se îndoaie dar nu se sparge niciodată.*

Și răspunsul lui:

– *Vom fi bine, tu și eu.*

Și-a încleștat pumnii.

– Vin după tine, a spus iar vocea aspră i s-a amestecat cu vîntul. Te voi găsi curînd, Tasia.

ZECE

St. Petersburg, Rusia

De îndată ce au ancorat, Luke și Biddle au coborît de pe vas. Luke s-a îndreptat spre clădirea amiralității, aflată într-o piață la capătul docurilor. Biddle l-a urmat, cărînd bagajele. Au ajuns în mijlocul unei scene care le era foarte străină. Clădirile, pereții și ușile erau pictate în culori vii, părînd mai degrabă un decor de circ. Negustorii erau îmbrăcați în tunici lungi, roșii sau albastre, în timp ce femeile purtau baticuri înflorate. Toată lumea părea să cînte. Vînzătorii își descriau muzical produsele, trecătorii îngînau cîte o melodie în timp ce cutreierau străzile. Luke avea o senzație stranie, de parcă ar fi pășit pe scena unei opere.

De pretutindeni venea miros de pește. În afară de briza Nevei, care aducea cu ea un miros puternic, în piață se aflau toate soiurile de pești. Somoni, știuci, țipari, bibani și sturioni se odihneau în lăzi pline cu gheață. Alături se găseau cel puțin șase soiuri de caviar. Din cauza căldurii, mirosul era atît de puternic că orice englez ar fi strîmbat din nas. *Znitki,* i-a spus unul dintre vînzători lui Luke, citindu-i repulsia pe chip.

Culorile și agitația din St. Petersburg erau obișnuite pentru orice oraș mare – numai că aici erau mai intense ca nicăieri.

Străzile erau pline de oameni, animale și trăsuri. Rîul și canalele erau aglomerate cu ambarcațiuni de toate dimensiunile. Ici și colo răsărea cîte o biserică ale cărei clopote răsunau întruna. După zece minute, Luke a renunțat să mai încerce să înțeleagă ceva din toată agitația. Nu avea de gînd să rămînă prea mult în St. Petersburg, să afle mai multe despre oraș decît reușise deja. Voia doar să-și recupereze soția și să nu revadă Rusia în toată viața lui. Biddle, însă, nu era la fel de ușor de intimidat. Se hotărîse să cucerească orașul, înarmat cu o umbrelă și cu un exemplar din *Cartea călătorului englez în Rusia* în cealaltă mînă. Au traversat piața, trecînd pe lîngă tarabele cu flori exotice. Un vînzător de ceaiuri a trecut pe lîngă ei, îmbiindu-i cu o geantă din piele plină cu pahare, cu o cană cu lichid maroniu pe care l-a numit *kvas* și cu felii groase de prăjitură cu ghimbir. La semnul lui Luke, Biddle a cumpărat două pahare cu acel lichid care s-a dovedit a fi o bere slabă din secară, îndulcită cu miere. Era ciudată, dar avea un gust plăcut, și-a spus Luke terminîndu-și paharul.

Chipurile rușilor i se păreau interesante. Majoritatea erau blonzi, cu trăsături elegante și ochi albaștri, dar mulți aveau trăsături ceva mai exotice, cu fețe late și ochi oblici. Chipul Tasiei era o combinație între acestea două, un amestec delicat, minunat. Amintindu-și de soția lui a simțit cum i se pune un nod în gît și furia agonizantă i-a revenit, la fel de puternică.

– Domnule? a întrebat agitat Biddle, alarmat de expresia stăpînului său. Nu v-a plăcut băutura?

– Palatul Kurkov, a rostit Luke. Acolo locuia ambasadorul englez. Atît a reușit să spună.

– Imediat, domnule. Biddle a ieșit în mijlocul străzii și a început să gesticuleze cu umbrela. Încerc să opresc o trăsură. În carte spune că se numesc *drojki* și că nu trebuie să ne mire dacă vizitii vorbesc tot timpul cu caii lor.

Au închiriat o trăsură micuță, descoperită și i-au spus vizitiului să-i ducă la ambasada engleză. Așa cum îl avertizase Biddle, vizitiul a vorbit tot drumul cu calul lui pe nume Osip. Vehiculul se deplasa cu viteză pe stradă, asemenea tuturor celorlalte. Adesea, vizitiul țipa la cîte un trecător, avertizîndu-l că se apropiau. De vreo două ori aproape că au dat peste cineva care traversa strada. Fie că era vorba de căruțele șubrede sau de trăsurile lăcuite, rușii circulau îngrozitor de repede.

St. Petersburg era un oraș din piatră, cu multă apă și numeroase poduri. Chiar și Luke, care venise hotărît să urască tot ce-l înconjura, trebuia să recunoască: era un oraș frumos. După cum îi citise Biddle din *Cartea călătorului englez*, St. Petersburg luase ființă cu o sută cincizeci de ani în urmă, la dorința lui Petru cel Mare de a aduce cultura vestică în Rusia. Petru izbîndise într-un mod miraculos. Unele părți ale orașului păreau mai europene decît cele cu adevărat europene. Trăsura trecea pe lîngă șiruri de palate somptuoase așezate pe digurile din granit de pe malurile rîului. Peste tot erau lei, din piatră, bronz sau fier, păzind podurile și casele cu figurile lor înghețate. Ambasadorul englez, lordul Bramwell, locuia în palatul Kurkov de pe Nevski Prospekt, strada principală a orașului. Trăsura s-a oprit în fața clădirii clasice, cu frontoane și coloane albe, înalte. Luke s-a dat repede jos și a urcat grăbit treptele late din

marmură, lăsîndu-l pe Biddle să-i plătească vizitiului și să se lupte cu bagajele. Doi cazaci uriași în tunici roșii și cizme negre păzeau intrarea în palat.

– Am venit să-l văd pe lordul Bramwell, a spus Luke.

Cei doi cazaci s-au sfătuit cîteva secunde. Unul dintre ei i-a răspuns într-o engleză stricată, privindu-l amenințător:

– Nu posibil.

– De ce?

– Lordul Bramwell dă banchet guvernator oraș. Vino mai tîrziu. Mîine. Săptămîna viitoare, mai bine.

Luke s-a întors spre Biddle:

– Ai auzit? Am întîrziat la banchet. În timp ce vorbea, s-a întors și i-a dat cazacului un pumn în stomac, făcîndu-l să se clatine. A doua lovitură, la ceafă, l-a făcut să se prăbușească pe trepte. Celălalt cazac a dat să se repeadă la el, dar a înlemnit cînd Luke l-a prins de brațul stîng. Luke i-a zîmbit amenințător, conștient de efectul pe care îl avea cîrligul asupra adversarului său. Haide, vino, i-a spus încet.

Cazacul a clătinat din cap, holbîndu-se la cîrlig. S-a dat un pas înapoi.

– Nu v-am mai văzut niciodată așa, domnule, i-a șoptit Biddle, privindu-l îngrijorat.

– M-ai mai văzut lovind pe cineva.

– Da, dar nu părea să vă facă *atîta plăcere*.

– Abia m-am pornit, a murmurat Luke și a deschis larg ușile.

Palatul era plin de magnolii și orhidee. Podelele din lemn lăcuit erau viu colorate, semănînd cu covoarele persane.

Servitori în livrele erau așezați în fiecare colț, încremeniți precum statuile. Nici măcar o pereche de ochi nu l-a urmărit pe Luke.

– Unde este lordul Bramwell? l-a întrebat Luke. Cum nu a primit nici un răspuns, a repetat iritat: Bramwell.

Timid, un servitor i-a făcut semn spre unul dintre coridoarele luminate puternic.

– Domnule, s-a auzit vocea îngrijorată a lui Biddle. Detesta scenele și era clar că o alta era iminentă. Cred că ar fi mai bine să aștept aici, la intrare, cu bagajele.

– Da, rămîi aici, i-a răspuns Luke și a pornit în căutarea lordului Bramwell. Biddle s-a retras spre ușă, răsuflînd ușurat.

– Mulțumesc, domnule!

De-a lungul coridoarelor, coloanele erau împodobite cu pietre semiprețioase și aur. Prin ușile mari decorate cu un mozaic din lapis și foiță din aur se auzeau zumzetele conversațiilor, majoritatea în franceză, limbajul diplomației. Sunetele delicate ale unui instrument se auzeau în fundal. Luke a intrat în sala de banchete unde erau strînși cam două sute de oficiali străini. Erau cu toții așezați la masa lungă din bronz.

Servitorii îmbrăcați în catifea cu ornamente aurii s-au oprit din a turma șampanie în pahare. Masa era încărcată cu diverse tipuri de carne, salate, sosuri, plăcinte și caviar. Boluri uriașe din argint pline cu ciuperci murate sau castraveciori acri erau presărate din loc în loc, lîngă farfuriile cu muștar. Un fazan fript trona în mijlocul mesei, cu aripile frumos aranjate în jurul platoului, ca într-un evantai.

Au tăcut cu toții cînd Luke și-a făcut apariția. Muzica s-a oprit.

Luke a recunoscut imediat însemnele ambasadorilor Danemarcei, Poloniei, Austriei, Franței, Germaniei și Suediei. A aruncat o privire fugară invitatului de onoare, care era așezat în capul mesei. Guvernatorul era un bărbat suplu, cu părul grizonant, cu osatură aristocratică și ochi întunecați, de tătar. Pieptul îi era plin de medalii din aur. Văzîndu-l pe ambasadorul englez așezat la dreapta guvernatorului, Luke s-a îndreptat spre el, cu pași hotărîți.

– Lord Bramwell, a spus, conștient că toate privirile erau ațintite asupra lui.

Ambasadorul era rubicond, roșu la față, cu trăsături porcine.

– Da, eu sînt Bramwell, a spus arogant. Întreruperea aceasta este total nepotrivită...

– Trebuie să discutăm.

Soldații care stăteau de pază au făcut cîțiva pași înainte, spre el. Luke s-a întors și i-a privit amenințător.

– Nu este nevoie, le-a spus lordul Bramwell. Bărbatul acesta a trecut prin multe ca să ajungă la mine, se vede cu ochiul liber. Îl voi lăsa să vorbească. În ciuda lipsei de maniere, pare să fie un gentleman.

Luke s-a prezentat:

– Lucas, lord Stokehurst.

Bramwell l-a privit gînditor:

– Stokehurst... Stokehurst... dacă nu mă înșel, ești nefericitul soț al Anastasiei Ivanova Kaptereva.

De jur-împrejurul mesei, lumea a început să șușotească.

– Da, eu sînt soțul, a spus Luke cu amărăciune. Am venit să vorbim despre situația soției mele. Am putea discuta în particular...

– Nu va fi necesar. Bramwell i-a aruncat o privire condescendentă, după care s-a uitat la ceilalți oaspeți, ca și cum ar fi avut de-a face cu un nebun. Regret, lord Stokehurst, dar nu te pot ajuta cu nimic. Am înțeles că a fost deja stabilită data la care va fi spînzurată soția ta.

Luke se așteptase ca guvernul să ia măsuri foarte rapid, dar cuvintele „data la care va fi spînzurată" au fost ca o lovitură în stomac. S-a abținut cu greu să nu sară la gîtul ambasadorului. A reușit să-și mențină tonul calm, ferm:

– Am o listă de acțiuni oficiale pe care vreau să le întreprindem în favoarea soției mele. Îți stă în putere să amîni execuția.

– Nu, lord Stokehurst, nu pot să fac asta. În primul rînd nu vreau să-mi risc numele și poziția sărind în apărarea unei femei cu un caracter îndoielnic. Mai mult decît atît, nu sînt îndreptățit să acționez pînă la primirea instrucțiunilor de la superiorii mei din Londra. Acum te rog să faci bine și să părăsești această casă.

Zîmbind plin de infatuare, Bramwell s-a întors la farfuria lui.

Luke i-a luat-o din față și a aruncat-o pe jos. Porțelanul scump de Sèvres s-a făcut țăndări, aruncînd pretutindeni cioburi și bucăți de mîncare.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Nimeni nu îndrăznea să vorbească sau să se miște. Luke a dus mîna la buzunar:

– Hmm... parcă aveam ceva aici... ah, da. Am găsit. A trîntit un teanc de hîrtii pe masă, în fața lui Bramwell. Cîțiva meseni au tresărit, speriați. Documentele de la ministerul de externe, cu ordine precise referitoare la acțiunile diplomatice pe care trebuie să le întreprinzi. Iar dacă nu-ți vei convinge omologii ruși că totul se poate transforma într-un urît incident diplomatic internațional... a schițat un arc de cerc prin aer, cu cîrligul... s-ar putea să-mi pierd cumpătul, și-a terminat el fraza. Și nu cred că-ți dorești asta.

Evident că ambasadorul a fost imediat de acord cu el.

– Voi face tot ce-mi stă în putere să te ajut.

– Bine, a zîmbit Luke. Să mergem undeva să discutăm între patru ochi.

– Bineînțeles, domnule. Bramwell s-a ridicat de la masă, pozînd în gazda desăvîrșită: Vă rog să continuați în absența mea... cu toții... Excelență...

Guvernatorul Jurikovski a dat din cap, regește. Nu s-a auzit nici un sunet pînă cînd ambasadorul nu a ieșit din încăpere, însoțit de englezul masiv și sumbru.

După care toată lumea a început să vorbească.

Luke l-a urmat pe Bramwell într-un mic salon privat. Au închis ușile în urma lor.

– Îmi imaginez că ai multe întrebări de pus, i-a spus ambasadorul privindu-l pe Luke cu un amestec de teamă și dispreț.

– Doar una, pentru moment. Unde naiba este soția mea?

– Trebuie să înțelegi că lumea s-a ridicat împotriva ei, că s-au primit amenințări de peste tot și că ar fi fost foarte riscant să fie ținută într-o închisoare de rînd. Și s-a mai pus problema precedentei ei evadări...

– Unde este? a tunat Luke.

– Un important cetățean al orașului s-a oferit să o țină închisă la reședința lui, pînă cînd statul va reuși să-i asigure siguranța necesară.

– Un cetățean important? Luke îl privea furios. Să fie cumva Angelovski? Văzînd că Bramwell dădea din cap, nu a mai reușit să-și stăpînească nervii. Ticăloșii! I-au încredințat-o lui Angelovski? Ce mai urmează? O să-i accepte oferta amabilă de a o executa personal, ca să scutească oficialii de bătăi de cap? Este o țară civilizată sau trăiesc încă în Evul mediu? Dumnezeule, sînt sigur că voi omorî pe cineva cît de curînd...

– Domnule, te rog să te liniștești! a exclamat ambasadorul, dîndu-se un pas înapoi. Eu nu am nici o vină în toate astea!

– Dacă nu faci tot ce-ți stă în putere – și încă ceva în plus – să-mi salvezi soția, praful se va alege de tine!

– Lord Stokehurst, te asigur că... a început Bramwell, dar Luke plecase deja.

Se îndepărta cu pași mari și aproape că a dat peste doi bărbați care treceau pe hol. L-a recunoscut pe bărbatul înalt, grizonant, care stătuse în capul mesei. Tînărul său însoțitor

îmbrăcat într-o uniformă de un alb imaculat îi era probabil asistent.

– Sper că nu ați fost deranjat de întrerupere, i-a spus îngrijorat Bramwell.

Ochii lui Jurikovski erau ațintiți asupra lui Luke.

– Voiam să-l văd pe englez.

Luke a rămas tăcut, dar mușchii i s-au tensionat în fața provocării. Doar Dumnezeu știa de ce voia guvernatorul să-l vadă. A simțit că-l displăcea instinctiv pe bărbatul cu ochi duri, asemenea pietrelor.

Ajutorul a intervenit cu nerușinare, răstimp în care cei doi și-au susținut privirile:

– Ce poveste stranie! Prințul Mikhail Angelovski este ucis , femeia care a făcut-o „moare" în închisoare, cîteva luni mai tîrziu este adusă înapoi în Rusia, în viață, iar acum apare soțul ei englez, să o ia înapoi cu el.

– Nu vei reuși, i-a spus Jurikovski. Vorbesc acum în numele guvernului: cineva va trebui să plătească pentru moartea lui Angelovski. Trebuie să se facă dreptate.

– Soția mea nu este vinovată, i-a răspuns calm Luke. Și nu va plăti. Nu în această viață.

Și a plecat grăbit, îndreptîndu-se ca o furtună spre palatul Angelovski.

Reședința familiei Angelovski era chiar mai minunată decît palatul Kurkov. Ușile erau decorate cu aur iar ferestrele erau

mărginite de lucrături din argint. Tablouri semnate de Gainsborough și Van Dyck erau înrămate în aur și pietre prețioase. Candelabrele din cristal și email păreau niște aranjamente florale atîrnate din tavan. Luke era impresionat de opulența din jurul lui. Nici regina Angliei nu trăia într-un asemenea lux. Și nu era atît de bine păzită. Cavaleri în uniformă, cazaci și ofițeri cerchezi erau peste tot, aliniați pe holul de la intrare, pe scara din marmură și la fiecare ușă.

Spre surprinderea lui Luke, cererea lui de a fi dus imediat în fața prințului Angelovski a fost îndeplinită fără obiecții. Biddle a fost mai mult decît fericit să fie lăsat la intrare iar Luke a fost condus într-o încăpere plină de miros de tutun. Pereții erau acoperiți de săbii vechi, florete și topoare slave cu lame curbate. În mijlocul încăperii, pe o masă, se aflau o mulțime de sticle cu băuturi. Cîțiva ofițeri și aristocrați stăteau de vorbă în jurul ei. S-au oprit cu toții și l-au privit pe noul-venit.

Unul dintre bărbați s-a desprins de grup, făcînd un pas înainte. A spus ceva în rusă, și-a dat seama că Luke nu-l înțelegea și a trecut pe engleză:

– Ce dorești?

El trebuia să fie Angelovski. Era mai tînăr decît se așteptase Luke, abia trecuse de douăzeci de ani. Avea ochi ciudați, galben-aurii, o față frumoasă, cu trăsături masculine, ușor animalice, așa cum îl descrisese Alicia Ashbourne. Luke nu mai simțise pînă atunci nevoia atît de acută să omoare pe cineva. A reușit cu greu să-și țină firea.

– Vreau să-mi văd soția.

Preț de o clipă, Angelovski a părut nedumerit. L-a privit mai atent pe Luke.

– Stokehurst? Nu știu de ce, dar mi-am imaginat un bărbat în vîrstă. A zîmbit cu insolență. Bun-venit în Rusia, vere.

Luke a tăcut și a strîns din dinți atît de tare că falca a început să-i tremure. Nikolas i-a interpretat greșit grimasa, luînd-o drept teamă. A zîmbit:

– Îți pierzi timpul de pomană. Prizoniera nu are voie să primească vizitatori. Ascultă-mi sfatul: întoarce-te în țara ta și găsește-ți o altă soție.

A fost luat prin surprindere de rapiditatea cu care Luke l-a lipit de perete, mîrîind la el asemenea unui lup. L-a apăsat în capul pieptului cu vîrful ascuțit al cîrligului pînă cînd a văzut un strop de sînge pătîndu-i cămașa.

– Lasă-mă să o văd... ori îți smulg inima din piept.

Nikolas l-a privit un moment după care a rîs lugubru:

– Ai ceva curaj, să mă amenințI în casa mea, într-o încăpere plină cu soldați și arme! Foarte bine, o poți vizita pe Anastasia. Ce rău poate fi în asta? Va fi tot a mea, și după plecarea ta. Iar acum te rog... S-a uitat la pata de sînge de pe cămașă. Luke și-a slăbit strînsoarea. Nikolas a luat un șervet și l-a apăsat pe locul dureros. Continuînd să zîmbească, i s-a adresat unui soldat: Motka Iurievici, condu-l pe noul meu văr la camera prizonierei. Și nu te apropia prea mult: s-ar putea să muște.

S-au auzit cîteva rîsete, pentru că rușii nu admirau nimic mai mult decît forța brută amestecată cu o voință de fier. Iar să găsească această combinație la un englez li se părea un

lucru foarte amuzant.

Apartamentul Tasiei era compus dintr-o mică anticameră și un dormitor, ambele luxos mobilate. Deși nu i se permisese să primească vizitatori, i se aduseseră totuși cîteva scrisori pătate de lacrimi, de la mama ei. Nikolas îi dăduse voie lui Marie să-i trimită cîteva rochii vechi de-ale ei. Tasia era îmbrăcată acum cu una din ele, o rochie ca de fetiță, din mătase mov, cu fuste ample și mîneci bufante, garnisită cu dantelă albă. Plictisită, răsfoia un roman franțuzesc. Pînă atunci nu reușise deloc să citească ceva. Se surprinsese la aceeași pagină de cel puțin zece ori.

A auzit cheia răsucindu-se în broască. Ușa s-a deschis și s-a închis la loc. Convinsă că era o servitoare care îi aducea tava cu mîncare, Tasia nu a ridicat ochii din carte.

– Pune-o pe masa de la geam, a spus în rusă.

Nu a primit nici un răspuns, așa că a ridicat ochii, întrebătoare... și s-a pierdut în doi ochi albaștri care îi zîmbeau. Și a auzit vocea soțului ei:

– Ți-am spus că nu-mi place să dorm fără să te am alături.

Tasia a scos un țipăt și i s-a aruncat în brațe.

Luke a prins-o din zbor și și-a îngropat fața în curbura umărului ei.

– Doamne, cît de mult mi-ai lipsit! a murmurat.

– Luke, Luke... Oh, ai venit după mine! Ești cu adevărat aici? Nu, cred că visez! L-a cuprins cu brațele pe după gît și l-a sărutat cu pasiune, îmbătîndu-se cu mirosul lui familiar și cu forța pe care o emana trupul lui.

– Trebuie să vorbim, i-a spus el cînd a reușit să-și desprindă

buzele de ale ei. Ești bine?

Ea a dat din cap și i-a zîmbit slab.

– Ce face Emma? Am fost atît de îngrijorată...

– Te așteaptă acasă, cît de curînd.

– Oh, dacă s-ar putea... a început Tasia, dar i-a sărit brusc de gît, ținîndu-l de gulerul cămășii: Luke, mi-am amintit totul, pe cînd eram pe vapor! Știu ce s-a întîmplat atunci! Eu nu am făcut nimic, doar am nimerit acolo în cel mai prost moment posibil, dar l-am văzut pe adevăratul ucigaș! Nu am fost eu!

– Cine este făptașul?

– Contele Samuel Jurikovski. El și Mikhail erau amanți.

– Jurikovski, a repetat Luke, înmărmurit. Guvernatorul? Tocmai l-am văzut!

– Dar cum...?

– Nu mai contează. Povestește-mi totul.

Tasia i-a relatat tot ce văzuse și auzise în seara crimei iar Luke a ascultat-o cu atenție, ținînd-o strîns lîngă el.

– Dar Nikolas nu mă crede, și-a sfîrșit ea povestea. *Vrea* ca eu să fiu vinovata și nu vrea să audă nimic altceva. Contele Jurikovski este un bărbat important, favoritul țarului. Sînt sigură că servitorii l-au văzut în seara aceea în palat, dar se tem să spună ceva. Probabil că au fost amenințați sau mituiți să tacă.

Luke rămăsese tăcut, pradă propriilor gînduri. Tasiei îi era greu să creadă că el era acolo, în St. Petersburg. Inima îi tresălta de bucurie la gîndul că venise după ea.

– Ai mîncat? a întrebat-o el sărutîndu-i tîmpla.

– Oh, da. Am o poftă de mîncare! Îmi trimit preferatele mele: supă de varză, blini cu caviar și ciuperci cu smîntînă. Și boluri mari cu *kașa*.

– Nu vreau să te întreb ce este *kașa*, i-a spus Luke. A privit-o atent, atingîndu-i ușor cearcănele vineții, ca și cum ar fi încercat să le facă să dispară. Nu te-ai odihnit cum trebuie.

Tasia a clătinat din cap.

– Nu-mi vor da niciodată drumul. Și nu cred că poți face mare lucru, Luke.

– Ba pot face, și încă multe, a corectat-o el. Acum plec. Încearcă să dormi pînă mă întorc.

– Nu, a spus ea agățîndu-se de el. Nu pleca... nu încă... altfel o să cred că doar mi-am imaginat. Ține-mă în brațe.

Luke a îmbrățișat-o cu putere.

– Iubirea mea, i-a spus la ureche. Soția mea cea dulce. Nu știai că mă voi lupta cu lumea-ntreagă pentru tine?

Ea a zîmbit:

– S-ar părea că va trebui să o faci.

– În ziua în care ne-am căsătorit am calculat cîte nopți voi petrece cu tine. Cel puțin zece mii. Și deja mi-a fost furată o săptămînă. Nu voi accepta mai mult de-atît. Nimic nu ne mai poate despărți.

I-a lipit degetul arătător de buze.

– Nu tenta soarta.

– Îți spun eu care este soarta. Luke s-a dat înapoi și s-a uitat în ochii ei. Nouă mii nouă sute nouăzeci și trei de nopți în brațele mele. Și le vom avea, lady Stokehurst, indiferent de ce va trebui să fac pentru asta.

Nikolas l-a privit pe Luke apropiindu-se de baza scării.

– Acum ai văzut că este tratată bine. Are mîncare, cărți...

– Este tot o închisoare, i-a răspuns Luke cu răceală.

– Ți-a spus și ție povestea cu Samuel Ignatievici? Văzîndu-l nedumerit, a adăugat: contele Jurikovski.

– Mi-a spus că ești hotărît să nu o crezi.

– Mișa și Jurikovski nu au avut niciodată o relație.

– L-ai chestionat pe Jurikovski?

– Nu mi-ar fi servit la nimic, doar m-aș fi discreditat în fața lui. Este doar o minciună disperată de-a Tasiei, menită să ne facă să cădem cu toții de proști.

– Tasia nu minte. Însă tu preferi să condamni o femeie la moarte decît să înfrunți neplăcutul adevăr.

– Îndrăznești să rostești cuvîntul „adevăr"? Vocea lui Nikolas se îngroșase brusc. Stăteau față în față. Nikolas era aproape la fel de înalt ca și Luke, dar altfel construit. Luke avea umerii lați și mușchii bine conturați, în timp ce Nikolas era subțire, flexibil, ca o felină. O să-ți îndes pe gît cuvîntul acesta. N-ai decît să te duci la Jurikovski și să-l chestionezi. Ai binecuvîntarea mea. Dar aș vrea să-ți văd figura cînd vei înțelege în sfîrșit ce a făcut soția ta.

Luke s-a întors să plece.

– Așteaptă, i-a spus Nikolas. Nu te duce acum la Jurikovski. Așteaptă pînă diseară. După asfințit. Rușilor le plac lucrurile făcute discret, înțelegi?

– Înțeleg. Rușilor le plac secretele.

– Preferăm cuvîntul „discreție" O virtute pe care tu nu pari să o ai, vere. Voi merge cu tine în seara asta. Jurikovski nu

vorbește deloc engleza. Vei avea nevoie de cineva care să-ți traducă.

Luke a rîs cu amărăciune.

– Ești ultima persoană pe care aș lua-o cu mine.

– Ești un prost dacă îți imaginezi că am urmărit-o pe soția ta din motive personale. Dacă mi se dovedește nevinovăția ei, dacă găsesc probe precum că Tasia a fost acuzată pe nedrept, îi voi săruta poalele rochiei și-i voi cere iertare. Nu vreau altceva decît ca ucigașul fratelui meu să fie pedepsit.

– Vrei să găsești un țap ispășitor, i-a răspuns acid Luke. Nu-ți pasă cine este, atîta vreme cît va curge sînge.

Chipul lui Nikolas nu trăda nici o emoție.

– Voi merge cu tine, Stokehurst, și-ți voi demonstra că Tasia minte. Nu încape îndoială că ea l-a ucis pe Mișa.

Luke și-a petrecut după-amiaza hărțuindu-i pe lordul Bramwell și pe secretarul acestuia. Nu s-a lăsat pînă cînd nu i-a făcut să scrie o listă cu plîngeri referitoare la deținerea ilegală a soției unui cetățean englez. La asfințit, Luke s-a reîntors la palatul Angelovski. Nikolas l-a întîmpinat mușcînd nonșalant dintr-un măr. Fructul era neobișnuit, cu miezul de un alb pur și coaja translucidă de culoarea smaraldului. Nikolas a zîmbit surprinzînd privirea curioasă a lui Luke:

– Este un măr rusesc. I se spune de sticlă. A mai scos unul din buzunar. Vrei să guști?

Luke a clătinat din cap, deși nu mîncase nimic toată ziua.

Nikolas a izbucnit în rîs.

– Englezii sînt atît de mîndri! Ți-e foame, dar nu vrei să accepți nimic de mîncare din partea mea. E doar un măr, vere. L-a aruncat spre Luke.

Luke l-a prins cu ușurință.

– Nu-ți sînt văr. A mușcat cu poftă din fructul dulce.

– Ba-mi ești. Tasia este strănepoata vărului tatălui meu. Iar acum tu ești înrudit cu noi prin căsătorie. Rușii țin la legăturile de rudenie, chiar și foarte îndepărtate.

– Țin la ele, dar nu le sînt loiale, a mîrîit Luke.

– Crima are tendința să cam răcească relațiile de familie.

Și-au aruncat reciproc priviri încărcate de ură și s-au îndreptat spre trăsură. Drumul pînă la reședința lui Jurikovski a fost cumplit. Tăcerea era apăsătoare.

– Este foarte probabil ca Jurikovski să fie acasă la țar, i-a spus Nikolas. Sînt foarte apropiați, ca frații. Cînd țarul merge la palatul său din provincie, la Țarskoe Selo, insistă întotdeauna ca Jurikovski să facă parte din suita sa. Guvernatorul este un om viclean, cu o putere nemăsurată.

– Îl respecți?

– Nu, cu siguranță nu. Jurikovski ar sta în patru labe și ar lătra dacă țarul i-ar cere-o.

– Ce anume știi despre relațiile lui?

– Nu are niciuna în afara căsătoriei. Unii bărbați cad pradă dorințelor carnale, dar Jurikovski nu se numără printre ei. Singurul lucru la care rîvnește este puterea politică.

– Nu poți fi chiar atît de naiv, i-a spus Luke.

– Cei care au acces la curtea Rusiei nu sînt foarte numeroşi. Este imposibil să păstrezi un secret. Dacă lui Jurikovski i-ar fi plăcut băieţii s-ar fi aflat. Dar nu a circulat nici un zvon, nici măcar o şoaptă. Iar fratele meu se lăuda tot timpul cu cuceririle lui, în ciuda eforturilor făcute de familie ca să ţină totul secret. Mişa nu a pomenit niciodată numele lui Jurikovski. Nu au avut nici o relaţie.

– Deci Mişa era ruşinea familiei, a spus Luke. Cît de mult îşi doreau rudele tale să-l facă să tacă?

Pentru prima oară, în ochii aurii a strălucit emoţia:

– Nu spune asta. Nici măcar să nu insinuezi aşa ceva, dacă nu vrei să...

– Să mor de mîna ta? a terminat Luke fraza, arcuind sprîncenele. Îmi imaginez că eşti capabil de crimă – iar legăturile de familie nu te vor împiedica în nici un fel.

Nikolas l-a privit în tăcere. Ura plutea prin aer. Au ajuns într-un final la reşedinţa Jurikovski, o casă din lemn, cu două etaje, aşezată pe malul Nevei. La uşă stăteau de pază două gărzi. Luke a coborît din trăsură, după Nikolas, şi l-a văzut strecurîndu-le celor doi cîteva monede în mînă. Cei doi paznici i-au lăsat imediat să intre.

După ce a vorbit cu un servitor care se apropia, Nikolas i-a făcut semn lui Luke să străbată holul lung, cu perdele din brocart auriu.

– Nu este nimeni acasă. Contesa este la ţară, iar guvernatorul este aşteptat să se întoarcă tîrziu.

– Şi pînă atunci?

– Aşteptăm. Şi bem. Obişnuieşti să bei, Stokehurst?

– Nu prea.

– Rușii au o vorbă: dacă nu bei înseamnă că nu trăiești.

S-au îndreptat spre biblioteca mobilată în stil european, cu mobilă din mahon și scaune din piele. Un servitor le-a adus pahare și o tavă cu cîteva sticle reci, de la gheață.

– Votca noastră are mai multe arome, i-a spus Nikolas turnînd în pahar. A arătat spre sticle: muguri de mesteacăn, lemn de frasin, ardei iute, lămîie...

– O aleg pe cea cu muguri de mesteacăn, a spus Luke.

La un semn al lui Nikolas, servitorul s-a întors cu o tavă plină cu sardine, pîine cu unt și caviar. Nikolas s-a așezat mai bine în scaun, cu un aer mulțumit, cu paharul de votcă într-o mînă și o felie de pîine neagră cu unt și caviar în cealaltă. Le-a terminat cît ai clipi pe amîndouă și și-a reumplut paharul. L-a privit cu atenție pe Luke, după care a făcut un semn spre cîrligul de la mîna lui stîngă.

– Cum s-a întîmplat? l-a întrebat, sorbind de data aceasta mai rar din votcă.

– Am fost rănit într-un incendiu.

– Ah. Expresia lui nu arăta nici simpatie, nici surprindere. Nikolas continua să-l cîntărească din priviri. De ce te-ai căsătorit cu Tasia? Ai sperat în averea ei?

– Nu am nevoie de banii ei, i-a răspuns cu răceală Luke.

– Atunci de ce? Să te achiți de vreo obligație față de prietenii tăi, soții Ashbourne?

– Nu. Luke a dat capul pe spate și a băut toată votca din pahar. Băutura i s-a părut rece la început, dar în curînd o fierbințeală i-a cuprins nasul și gîtul.

– Din dragoste, deci, a spus Nikolas. În mod surprinzător, în glasul lui nu era nici o urmă de ironie. Bineînțeles. N-ai mai întîlnit nici o femeie ca Anastasia Ivanova, nu-i așa?

– Nu, a recunoscut Luke cu jumătate de gură.

– Asta pentru că Tasia a fost crescută după tradițiile vechi rusești, *terem*. A stat ascunsă la țară, departe de bărbați, cu excepția tatălui ei și a cîtorva rude apropiate. Ferită de ochii lumii, ca o pasăre într-o colivie aurită. Acesta era un lucru obișnuit cu cîteva generații în urmă, dar rar în zilele noastre. După primul ei *bal alb*, toți bărbații din St. Petersburg au dorit-o. O fată stranie, tăcută și frumoasă. Se zvonea că era vrăjitoare. Aproape că am crezut și eu asta, uitîndu-mă în ochii ei. Toți bărbații o doreau, dar se și temeau de ea. Cu excepția mea. Nikolas a făcut o pauză și a reumplut paharul lui Luke. Eu o voiam pentru fratele meu.

– De ce?

– Mișa avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el și care să-i înțeleagă demonii lăuntrici. Avea nevoie de o soție bine-crescută, intuitivă, inteligentă, care să reziste la multe și mai presus de toate să aibă un simț puternic al datoriei, care să o facă să-i rămînă alături în ciuda abuzurilor. Iar eu am văzut în Tasia toate aceste calități.

– Te-ai gîndit că în loc să-l ajuți pe el ai putea să o distrugi pe ea?

– Bineînțeles. Dar nu conta, de vreme ce existau șanse să-l salvez pe Mișa.

– A primit ce merita, a spus Luke cu un zîmbet amar, dînd pe gît un alt pahar de votcă.

– Și acum Tasia va primi la rîndul ei.

Luke se uita fix la rus, simțind cum furia îi clocotea în suflet. Dacă Tasiei i se întîmpla ceva, Angelovski avea să plătească. Au tăcut amîndoi, lăsînd votca să-și facă efectul, amorțindu-i.

Un servitor a intrat fără zgomot și i-a șoptit ceva lui Nikolas. Au schimbat cîteva cuvinte și în final Nikolas i-a făcut semn să iasă.

– Se pare că s-a întors Jurikovski, dar îi e rău. A băut prea mult. Mai vrei să vorbești cu el în seara aceasta?

Luke s-a ridicat imediat în picioare.

– Unde este?

– În dormitorul său, se pregătește de culcare. Nikolas a dat ochii peste cap, citind hotărîrea din ochii lui Luke. Bine, mergem acum la el. Cu puțin noroc, va fi prea beat ca să-și mai amintească mîine ceva. Doar cinci minute, m-ai înțeles? După care plecăm.

Au urcat la etaj. Jurikovski era așezat pe marginea patului și aștepta pasiv ca servitorul să-l dezbrace. Arăta cu totul altfel față de bărbatul spilcuit, stăpîn pe el care stătuse în capul mesei la benchetul de peste zi. Părul grizonant îi era răvășit. Ochii alerți erau acum tulburi, plini de vinișoare roșii. Mirosul greu de vin roșu și tutun plutea prin încăpere.

– Nu știu de ce fac asta, i-a șoptit Nikolas în timp ce intrau. A ridicat tonul: Domnule guvernator... Excelență... A făcut o pauză și s-a răstit la servitorul speriat: ieși afară.

Fără să aștepte să i se spună de două ori, servitorul a țîșnit pe ușă. Luke rămăsese în umbra ușii. Instinctul îi spunea să nu înainteze, să rămînă nevăzut, pentru moment. O scenă ciudată

i s-a desfășurat în fața ochilor, pe care s-a luptat să o înțeleagă în ciuda barierelor de limbă.

– Scuze de deranj, Excelență, i-a spus Nikolas în rusă, apropiindu-se de pat. Voi fi scurt, să vă las să vă odihniți. Vreau să vă întreb ceva în legătură cu moartea fratelui meu, Mikhail Dimitrievici...

– Mișa! Bărbatul ridicase privirea spre ochii lui aurii. A părut să revină miraculos la viață. Și-a îndreptat umerii iar chipul i s-a luminat. Avea lacrimi în ochi. Oh, băiatul meu cel frumos, cît m-a chinuit amintirea ta! Știam eu că te vei întoarce la mine, dragul meu Mișa!

Nikolas a înghețat.

– Poftim? a spus abia șoptit.

Jurikovski l-a prins de reverele hainei și l-a tras mai aproape. Nikolas i-a ascultat porunca mută și a îngenuncheat în fața bărbatului așezat. Ochii lui nu l-au părăsit nici o clipă pe Jurikovski. A rămas complet nemișcat cît timp Jurikovski l-a mîngîiat pe păr, cu o dragoste agonizantă în privire.

– Frumosul meu Mișa. N-am vrut să-ți fac rău, dar m-ai supărat atît de tare cînd mi-ai spus că vrei să mă părăsești! Dar acum ești aici, *liubejni*, și doar asta contează.

Din prag, Luke l-a văzut pe Nikolas cum tremura. S-a încruntat, nedumerit.

– Ce-ai făcut? a șoptit Nikolas fixîndu-l cu privirea.

Guvernatorul îi zîmbea, cu un amestec de extaz și nebunie în ochi:

– Dragul meu băiat... n-o să mă părăsești niciodată, nu-i așa? Toată dulceața paradisului se găsește doar în brațele tale. Și tu ai nevoie de mine... de-aia ai venit înapoi, la Samuel al tău. L-a mîngîiat ușor pe obraz. Am fost distrus la gîndul că te-am pierdut. Nimeni nu înțelege... Nimeni nu poate iubi așa cum ne iubim noi. Dar cînd ai rîs de mine am simțit că înnebunesc și atunci am luat cuțitul de desfăcut scrisorile... Nu mai puteam gîndi... trebuia doar să te împiedic să mai rîzi, să-mi mai vorbești. Băiat frumos și crud... totul este de-acum iertat. Îl vom adăuga la celelalte secrete ale noastre... iubirea mea. Și-a plecat capul spre el.

Nikolas s-a tras înapoi înainte ca buzele lui Jurikovski să le atingă pe ale lui. S-a ridicat în picioare , suflînd greu printre dinți, tremurînd din tot corpul. A ieșit ca fulgerul din încăpere, iar Jurikovski s-a prăbușit pe pat, suspinînd.

Luke l-a urmat imediat și au ieșit amîndoi din casă.

Nikolas s-a oprit abia cînd a dat de aerul curat de afară. Și-a ferit fața, a încercat să-și recapete ritmul respirației.

– Ce-a spus? l-a întrebat Luke. Pentru numele lui Dumnezeu!

– A mărturisit, a reușit să-i spună Nikolas.

– Vorbe fără rost spuse de un bețiv, a spus Luke, deși inima îi bătea cu putere.

Nikolas a clătinat din cap, ținîndu-și în continuare fața ferită.

– Nu. El l-a omorît pe Mișa. Nu mai încape îndoială.

Luke a închis ochii, ușurat.

– Îți mulțumesc, Doamne, a șoptit.

Văzîndu-i, vizitiul a tras imediat trăsura lîngă ei. Tulburat, Nikolas nu vedea nimic în jurul lui.

– Nu pot să cred. Mi-a fost mai ușor să gîndesc că Tasia era vinovată... mult mai ușor.

– Acum vom merge la poliție, i-a spus Luke.

Nikolas a rîs amar.

– Nu știi nimic despre Rusia! Poate că în Anglia lucrurile stau altfel, dar aici la noi nici un membru al guvernului nu poate fi vinovat de nimic. Cu atît mai mult un bărbat atît de apropiat țarului. Mult prea multe lucruri – reforme, politică – depind de influența lui Jurikovski. Dacă el cade, vor cădea toți cei care sînt legați de el. Dacă spui un singur cuvînt despre el vei sfîrși în Neva, cu gîtul tăiat. Aici nu există justiție. Sînt absolut convins că relația lui cu Mișa era cunoscută și de altcineva. Probabil de ministrul de interne, care și-a construit cariera bazîndu-se pe secretele murdare ale celorlalți. A fost însă mai simplu să o sacrifice pe Tasia, pentru „binele comun".

Luke era oripilat.

– Dacă tu crezi că o voi lăsa pe soția mea să fie executată doar ca să le faci pe plac nenorociților tăi de oficiali...

– Nu pot gîndi acum. L-a privit mîhnit. Culoarea începea să-i revină în obraji și părea să respire mai ușor.

– Trebuie să o scot pe Tasia din țara asta uitată de Dumnezeu, cît mai curînd.

Nikolas a dat din cap.

– Cu asta sînt de acord.

Luke i-a aruncat o privire cinică:

– Scuză-mă că nu cred în schimbarea asta a ta. Cu cîteva minute în urmă erai gata să o execuți cu mîna ta.

– Am dorit doar să știu adevărul, chiar de la început.

– Ai fi putut să te străduiești ceva mai mult.

– Un englez adevărat, a spus Nikolas printre dinți. Voi faceți întotdeauna lucrurile cum trebuie, nu-i așa? Voi cu regulile voastre și cu toate documentele... Nu vă interesează decît imaginea. Vi se pare că doar voi sînteți civilizați și oricine altcineva este un barbar.

– Iar această experiență mă va convinge de contrariul, i-a răspuns sarcastic Luke.

Nikolas a oftat și s-a scărpinat în cap.

– Aici, viața Tasiei s-a încheiat. Nu pot schimba asta. Dar te pot ajuta să o duci înapoi în Anglia. Este vina mea că ea este acum în pericol.

– Și Jurikovski? l-a întrebat în șoaptă Luke.

Nikolas s-a uitat la vizitiu și și-a coborît tonul:

– O să am eu grijă de el. Se va face dreptate.

Luke s-a uitat la tînărul răzbunător și a clătinat din cap.

– Nu-l poți ucide cu sînge rece.

– Este singura modalitate. Și o voi face cu mîna mea.

– Guvernatorul este deja copleșit de vinovăție. Viața lui se va termina curînd, într-un fel sau altul. De ce nu lași timpul să le rezolve pe toate?

– Tu ai putea să stai nepăsător dacă ți-ar fi omorît fratele?

– Nu am frați.

– Bine, atunci fata ta cea roșcovană. Nu ai căuta răzbunare, nu ai dori ca moartea ei să fie pedepsită?

Luke a tăcut.

– Poate că ești de părere că pentru un trîntor ca Mișa nu merită să-mi bat capul, a spus încet Nikolas. Crezi că nu este o pierdere pentru nimeni. Și poate că ai dreptate. Dar eu îmi amintesc că și el a fost cîndva un copil inocent. Vreau să înțelegi un lucru: Mișa nu trebuie condamnat pentru felul lui de a fi. Mama noastră a fost o țărancă proastă care a trebuit doar să aducă copii pe lume. Iar tata a fost un monstru. El... Nikolas a înghițit în sec și a continuat fără urmă de emoție: uneori îl găseam pe Mișa ascuns în cîte un colț întunecat sau în vreo debara, plîngînd și sîngerînd. Toată lumea știa că era obiectul patimilor tatălui meu. Nu știu de ce a ales să-l molesteze pe el și nu pe mine. Nimeni nu îndrăznea să se amestece. Într-o zi am încercat să-l confrunt pe tata iar el m-a bătut pînă cînd mi-am pierdut cunoștința. Nu este deloc plăcut să fii la bunul plac al unui bărbat care nu cunoaște mila. Cînd am crescut suficient am reușit să-l... conving pe tata să se țină departe de Mișa. Dar era deja prea tîrziu. Fratele meu era deja distrus, fără să fi avut șansa la o viață decentă. Și eu la fel.

Luke a rămas cu privirea ațintită în josul străzii, la clădirile înșirate de-a lungul rîului, la turlele bisericilor. Nu se mai simțise niciodată atît de nelalocul lui, atît de... englez. Această țară frumoasă avea forța să schimbe un bărbat după propria voință, fie el mîndru sau umil, bogat sau sărac.

– Trecutul lui Mikhail – sau moartea lui – nu mă privesc pe mine, a spus pe un ton neutru. Nu-mi pasă ce hotărăști ce faci. Tot ce vreau este să-mi iau soția cu mine, în Anglia.

Tasia dormea liniștită în camera ei. Îl ascultase pe Luke și

se culcase imediat după plecarea lui. Era pentru prima oară după multe zile că reușise să se relaxeze. Luke o găsise și era acum undeva în oraș, încercînd să o ajute. Indiferent de ce se întîmpla în continuare, își simțea conștiința curată. Dubiile și vinovăția dispăruseră. Era întinsă pe spate, visînd liniștită, cu părul răsfirat pe pernă.

S-a trezit brusc cînd o mînă mare i-a astupat gura, ca să-i înăbușe strigătul de surpriză. O voce de bărbat i-a șoptit la ureche:

– Îmi erai datoare cu ceva.

UNSPREZECE

Tasia a deschis ochii și a clipit des, încercînd să distingă chipul umbrit de deasupra ei. Și-a dat seama că era soțul ei și s-a relaxat, deși inima continua să-i bată rapid. El a ridicat mai apoi mîna.

– Luke...

– Șșt. Gura lui i-a acoperit-o pe a ei, cu un sărut fierbinte.

– Cum ai intrat? Colonelul Radkov mi-a spus că paza a fost întărită și că nu mai pot primi vizitatori...

– Nikolas i-a contramandat ordinele. Rămînem aici, împreună, în noaptea asta.

– Dar de ce-ar fi acceptat Nikolas...?

I-a povestit tot ce se întîmplase și i-a spus despre planul urzit împreună cu Nikolas ca să poată scăpa din palatul Angelovski. Tasia îl asculta în tăcere, încercînd să-și stăpînească emoțiile. Se simțea ușurată, plină de speranță. Poate că totuși își va continua viața începută alături de Luke în Anglia. Dar mai mult decît orice era copleșită de nedreptatea care i se făcuse.

– Mă bucur că părăsesc Rusia, a spus cu amărăciune. Prima oară cînd am făcut-o mi-a părut rău, dar acum nu. Este țara mea, casa mea... dar eu nu am văzut decît o fațadă frumoasă.

Nu mi-am dat seama că pe dedesubt totul era putred. Cîți alți oameni au fost oare sacrificați pentru același „bine comun"? Aici nu ai nici un viitor. Se spune că sîntem cu toții copiii țarului. Lui i se spune *Batușka,* tatăl tuturor rușilor, părintele binevoitor care ne iubește și ne protejează, ca un Dumnezeu. Totul este însă o minciună, o poveste inventată pentru ca cei puțini și lacomi să profite de cei mulți. Țarul și miniștrii lui, familiile bogate ca a mea sau ca Angelovski... lor nu le pasă de Rusia. Vor doar să fie siguri că nimic nu le amenință traiul confortabil. Dacă reușesc să plec de aici nu mă mai întorc niciodată, chiar dacă mi s-ar oferi ocazia.

Simțindu-i durerea și mînia din glas, Luke a încercat să o liniștească.

– Să-ți fie răpite iluziile este unul din cele mai cumplite lucruri din viață, i-a spus în șoaptă. Să nu crezi că doar aici unii oameni încearcă să profite de alții. Asta se întîmplă peste tot. Chiar și cei mai onorabili bărbați sînt capabili de trădări și de fapte crude. Asta este firea omului... în fiecare dintre noi există și întuneric și lumină.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că te am lîngă mine, a spus Tasia odihnindu-și capul pe pieptul lui. Tu nu mă vei trăda niciodată.

– Niciodată, a încuviințat el, sărutîndu-i părul.

– Ești cel mai bun bărbat din cîți am cunoscut.

– N-ai cunoscut prea mulți, i-a răspuns Luke rîzînd, ușor stînjenit de laudele ei. Dar te iubesc mai mult decît viața. Poți conta pe asta, Tasia, mereu...

În dimineața următoare Nikolas a descuiat ușa și a cerut să fie lăsat cîteva minute doar cu Tasia, pentru motive pe care nu a dorit să le dezvăluie. Luke a refuzat imediat, pretextînd că orice dorea să-i spună soției lui o putea face și în prezența sa. S-au luat la harță iar Tasia a fost nevoită să intervină. S-a dus la soțul ei și i-a șoptit la ureche, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să ajungă:

– Te rog, Luke, lasă-ne puțin singuri.

Luke i-a aruncat lui Nikolas o privire ucigătoare și a ieșit cu mare strîngere de inimă. Tasia s-a întors spre vărul ei:

– Despre ce este vorba, Nikolas?

El a rămas privind-o cîteva clipe, cu chipul împietrit. După care a făcut un pas înainte și a îngenuncheat. Și-a plecat capul și i-a sărutat poalele rochiei, un vechi gest de omagiere. A dat drumul rochiei și s-a ridicat în picioare.

– Iartă-mă, i-a spus. Ți-am făcut cel mai mare rău dintre toate. Voi rămîne dator față de tine, la fel și copiii copiilor mei.

Tasia s-a străduit să nu-și piardă cumpătul. Nu crezuse că Nikolas își va cere vreodată iertare, cu atît mai puțin în felul acela.

– Nu-ți cer decît să o protejezi pe mama, i-a spus. Mă tem să nu suporte consecințele faptului că mă va ajuta să fug.

– Marie nu va avea de suferit. Am prieteni la ministerul de interne și la poliție. Vor fi supărați din cauza dispariției tale, asta este de înțeles, dar dacă o vor chestiona va fi doar o formalitate. Voi mitui cîțiva funcționari care vor depune mărturie că este doar o femeie prostuță care s-a lăsat

înduplecată de fiica ei și a ajutat-o să fugă. Poți avea încredere în mine în privința asta.

– Am.

– Bine. S-a întors să plece.

– Nikki, a spus ea încet. El s-a oprit și a privit-o surprins. Nimeni nu-i spunea așa. Știi că uneori eu am... viziuni.

– Da, a zîmbit Nikolas. Tu și faimoasele tale vrăjitorii. Dacă ai avut o viziune în ceea ce mă privește, să știi că nu vreau să aflu.

– Te pîndește dezastrul, a insistat Tasia. Trebuie să părăsești Rusia. Dacă nu acum, cît de curînd.

– Sînt în stare să-mi port și singur de grijă, verișoară.

– Ți se vor întîmpla lucruri îngrozitoare dacă nu-ți vei face o nouă viață, departe de Rusia. Nikolas, trebuie să mă crezi!

– Tot ce-mi doresc, tot ce știu se află aici. Pentru mine lumea începe și se sfîrșește cu Rusia. Aș prefera să mor mîine decît să trăiesc o viață în altă parte. I-a zîmbit. Pleacă cu soțul tău englez și fă-i doisprezece copii. Nu-ți mai face griji pentru alții. La revedere, verișoară.

– La revedere, Nikolas, i-a răspuns ea și l-a privit cu milă cum se îndepărta.

Doamna Marie Petrovna Kaptereva a pătruns în palatul Angelovski acoperită din cap pînă în picioare cu o mantie din satin verde. Santinelele postate pe holul de la intrare au privit-

o curioase. Colonelul Radkov, cel care fusese însărcinat cu paza Tasiei s-a apropiat de femeie.

– Prizonierei nu i se permite să primească vizitatori, a spus sec.

Înainte ca Marie să-i răspundă a intervenit Nikolas Angelovski.

– Doamna Kaptereva are voie să petreacă zece minute cu fiica ei. Are permisiunea mea.

– Dar este împotriva ordinelor mele...

– Bineînțeles că te poți adresa cu o plîngere ministrului justiției. Eu sînt un om iertător, mă știe toată lumea. În ciuda vorbelor, zîmbetul său era într-atît de amenințător că ofițerul a pălit și a început să clatine necontrolat din cap, murmurînd ceva de neînțeles. Reputația lui Angelovski era binecunoscută și pe deplin meritată. Nici un om sănătos la minte nu ar fi dorit să-și facă din prinț un dușman. Marie și-a pus mîna plină de bijuterii pe brațul lui și au urcat împreună scările.

Luke îi aștepta în anticamera Tasiei. A schimbat o privire cu Nikolas – totul mersese bine, deocamdată – iar Nikolas a plecat, murmurînd:

– Zece minute. Și a închis ușa în urma lui.

Luke se uita la femeia din fața lui, observînd doar o vagă asemănare cu Tasia. Erau amîndouă minione și cu tenul ca de porțelan.

– Doamnă Kaptereva, a șoptit și i-a dus mîna la buze.

Marie Petrovna putea fi luată cu ușurință drept o femeie de treizeci de ani, deși era trecută bine de patruzeci. Era o mare

frumusețe, cu trăsături clasice perfecte. L-a studiat din cap pînă în picioare, cu priviri de expertă și i-a zîmbit:

– Lord Stokehurst, i-a spus în franceză. Ce surpriză plăcută! Mă așteptam la un englez mic și palid și cînd colo dau de un bărbat înalt, brunet și frumos. Eu *ador* bărbații înalți. Te fac să te simți protejată, în siguranță. Și-a desfăcut cu grație mantia și i-a permis să i-o țină. Purta o rochie galbenă care îi punea în valoare silueta frumoasă și era împodobită cu bijuterii în talie, la gît, la urechi și la încheieturi.

– *Maman*, s-a auzit vocea tremurîndă a Tasiei. Marie s-a întors spre ea cu un zîmbet larg și i-a întins brațele. S-au îmbrățișat rîzînd printre lacrimi.

– Nu m-au lăsat să te văd pînă acum, Tasia.

– Da, știu.

– Ești atît de frumoasă!

– Și tu, ca întotdeauna, Maman.

Au mers în cealaltă cameră și s-au așezat pe pat, continuînd să se țină de mînă.

– Am atît de multe să-ți spun! a zis Tasia și s-a aplecat spre mama ei să o îmbrățișeze.

Stînjenită de acea efuziune, Marie a bătut-o ușurel pe spate.

– Cum îți este în Anglia? a întrebat-o în rusă.

Tasia s-a luminat la față.

– Ca-n paradis.

Marie s-a uitat spre cealaltă încăpere, unde aștepta Luke.

– Îți este un soț bun?

– Bun generos și blînd. Îl iubesc foarte mult.

– Are pămînturi, averi?

– Este foarte bogat, a asigurat-o Tasia.

– Cîți servitori are?

– Cam o sută, poate puțin mai mulți.

Marie s-a încruntat, pentru că numărul era modest în comparație cu nobilimea rusă. Familia Kapterev avea cam cinci sute, iar Nikolas Angelovski avea cîteva mii de servitori pe cele douăzeci și șapte de moșii.

– Și cîte moșii are? a întrebat neîncrezătoare Marie.

– Trei, Maman.

– Doar trei? Marie s-a încruntat și mai tare și a oftat. Ei bine... dacă zici că se poartă frumos cu tine, a spus încercînd să nu pară prea dezamăgită. Este și frumos. Și asta contează, bănuiesc.

Tasia i-a luat mîna mamei și i-a strîns-o cu dragoste:

– Maman, aștept un copil, i s-a confesat. Sînt aproape sigură.

– Adevărat? Dar, Tasia... sînt prea tînără să fiu bunică!

Tasia a rîs și i-a ascultat cu atenție sfaturile despre cum să-și recapete silueta după naștere. Marie i-a promis că-i va trimite setul cu dantelă albă pentru botez, cel care fusese folosit în familia Kapterev de patru generații. Cele zece minute s-au sfîrșit mult prea curînd. Au auzit o bătaie în ușă.

– Este timpul, a spus Luke intrînd în cameră.

Tasia s-a întors spre mama ei:

– Maman, nu mi-ai spus cum se simte Varka.

– Este bine. Ar fi vrut să vină și ea cu mine, dar Nikolas ne-a interzis.

– Vrei te rog să-i transmiți toată dragostea mea și să-i spui că sînt fericită?

– Bineînțeles. A început să-și desprindă colierul și brățările. Haide, pune-le repede. Vreau să le ai tu.

Tasia a clătinat din cap.

– Nu. Știu cît de mult ții la bijuteriile tale.

– Ia-le, i-a spus Marie. Sînt dintre cele mici, oricum. Și m-am plictisit deja de fleacurile astea.

Fleacurile, așa cum le numise, erau o colecție de pietre prețioase neprețuite. Două șiruri de perle și diamante și o brățară din aur cu un smarald imens. I-a ignorat protestele Tasiei și i-a pus brățara la mînă și inelele grele pe degete. Unul din ele avea rubine de culoarea sîngelui, altul avea un diamant galben de zece carate, altul reprezenta o pasăre, din smaralde, safire și rubine.

– Mi-a dăruit-o tatăl tău în ziua în care te-ai născut, i-a spus Marie prinzîndu-i în piept un buchețel de flori din pietre prețioase.

– Mulțumesc, Maman. Tasia s-a ridicat și l-a lăsat pe Luke să o învăluie în mantia verde. Cînd avea să-și tragă și gluga, mantia urma să o acopere în întregime. S-a uitat îngrijorată la Marie. Cînd te vor descoperi pe tine în locul meu...

– Totul va fi bine, a asigurat-o Marie. Nikolas mi-a dat cuvîntul lui.

Nikolas a intrat în încăpere, nerăbdător:

– Gata cu flecărelile. Haide, Tasia.

Luke i-a atins umărul și a împins-o ușurel spre Angelovski.

– Ne vedem mai tîrziu, Tasia, i-a șoptit.

– Cum? Tasia s-a întors cu fața spre el. Pălise. Vii cu mine, nu-i așa?

Luke a clătinat din cap.

– Ar da de bănuit dacă aș pleca și eu tot acum. Este mai bine ca Radkov și ofițerii lui să creadă că am rămas aici, cu tine, să te consolez. Ne urmăresc pe toți îndeaproape. Voi pleca și eu curînd și ne vedem pe insula Vasilievski, unde ne așteaptă Biddle. Aflată în partea estică a orașului, insula avea un port care se deschidea spre Golful Finlandei.

Tasia era panicată. A întins mîna spre soțul ei și s-a agățat de el.

– Nu plec fără tine.

Luke i-a zîmbit încurajator. A sărutat-o apăsat, chiar dacă o făcea în văzul lui Marie și Nikolas.

– Totul va fi bine, i-a șoptit. Du-te, te rog, și nu mai protesta.

Nikolas a intervenit:

– Să nu mai protesteze? Acum chiar cred ce se spune despre englezi, că sînt conduși de femeile lor. Le roagă frumos să-i asculte cînd ar trebui să fie disciplinate cu biciul. În ziua cînd un rus care se respectă îi va vorbi așa soției sale care refuză să-l asculte... S-a oprit și i-a privit dezaprobator pe cei doi.

– Slavă Domnului că nu m-am măritat cu un „rus care se respectă”! a spus Tasia. Voi nu vreți o soție, ci o sclavă! Dumnezeu să o ajute pe femeia care are inteligență sau opinii proprii în această țară.

Nikolas l-a privit pe Luke peste capul ei și ochii aurii i-au sclipit amuzați:

– Ai distrus-o, i-a spus. Îi va fi mai bine în Anglia.

Tasia și-a ascultat soțul și s-a apropiat de Nikolas. Și-a tras gluga pe cap dar s-a oprit cînd a văzut o umbră și a auzit un zgomot înfundat de pași în încăperea de alături.

Ceilalți au auzit la rîndul lor. Luke a reacționat primul, ieșind în camera de zi fără să facă vreun zgomot. L-a înșfăcat pe intrus și i-a pus mîna la gură. Bărbatul s-a zbătut atît de tare că s-au izbit amîndoi de perete. Un singur strigăt ar fi alarmat toate gărzile și i-ar fi distrus șansele Tasiei de a fugi din Rusia. Nikolas s-a apropiat de ei. O lamă de oțel a strălucit în lumină și bărbatul a încetat să se mai zbată. Respirînd greu, Luke și-a dat seama că Nikolas îl înjunghiase pe paznic și îi îndesase ceva – un prosop sau poate o cămașă – în dreptul pieptului, să stăvilească sîngele. Cu o ultimă convulsie, bărbatul a murit în brațele lui Luke.

– Nu lăsa sîngele să curgă pe covor, i-a spus Nikolas luînd leșul din brațele lui.

Lui Luke i se făcea rău. A zărit fețele celor două femei: Marie era tensionată și palidă, Tasia era ca o coală de hîrtie. Și-a înfrînat senzația de rău și l-a ajutat pe Nikolas să mute cadavrul din cameră. Ceva mai departe, pe coridor, se afla o încăpere în care erau depozitate tablouri și piese de mobilier. L-au pus într-un colț, mascîndu-l cu cîteva picturi înrămate.

– Un alt schelet în dulapul familiei, a spus Nikolas pe un ton de glumă. Chipul îi era ca de granit. Prima reacție a lui Luke a fost să-l disprețuiască pe Angelovski pentru cruzimea lui, dar a observat că-și încleștase strîns pumnii. Ești naiv dacă crezi că moartea mă mai tulbură, a murmurat Nikolas. Cîndva era așa,

dar acum doar lipsa oricărui sentiment mă mai deranjează.

Luke l-a privit sceptic:

– Cum spui tu.

– Să mergem, a zis Nikolas. Sigur au auzit ceva și vor descoperi curînd că le lipsește un om, așa că ne vom trezi cu un întreg regiment peste noi.

Tasia a coborît foarte calmă la brațul lui Nikolas. Și-a ținut capul plecat, așa cum ar fi făcut orice mamă îndurerată, lăsînd ca gluga să-i acopere în întregime fața. Moartea soldatului o șocase peste măsură, dar hotărîrea lui Nikolas îi inspira putere. Părăsea palatul în care murise Mișa și începea o călătorie stranie, numai că acum îl avea pe Luke și o casă la care își dorea cu disperare să se întoarcă. Și-a dus mîna la abdomen, acolo unde era copilul ei cel nenăscut. *Dumnezeule, dă-mi șansa să mă întorc, fă în așa fel încît să ajungem cu toții cu bine...* Buzele i se mișcau într-o rugăciune tăcută în timp ce străbătea holul la brațul lui Nikolas, printre santinele.

Cineva le-a blocat drumul, obligîndu-i să se oprească. Tasia și-a încleștat degetele în brațul lui Nikolas. El nici nu a tresărit, deși ea îi înfipsese unghiile în carne.

– Colonele Radkov? a spus cu răceală. Dorești ceva?

– Da, Înălțimea Voastră. Doamna Kaptereva este renumită pentru frumusețe ei. Aș dori să am onoarea să o privesc o clipă.

Răspunsul lui Nikolas a fost încărcat de dispreț:

– Este genul de cerere pe care o poate face doar un țăran

prost. Nu ai pic de respect pentru durerea unei mame? Vrei să o insulți astfel?

A urmat o tăcere apăsătoare. Într-un final, Radkov s-a dat un pas înapoi.

– Iertați-mă, doamnă Kaptereva. Nu am intenționat să vă jignesc.

Tasia a dat din cap, la adăpostul mantiei, și și-a continuat drumul, alături de Nikolas. A trecut cu grijă pragul și au ieșit afară, în aerul rece al nopții. S-au îndreptat spre trăsura care aștepta sub un felinar.

– Repede, a spus Nikolas ajutînd-o să urce.

Tasia s-a întors și l-a prins de încheietură. Era copleșită. Avusese o viziune cu el, plîngînd în agonie, cu trupul plin de sînge. Tremurînd, i-a spus:

– Nikolas, trebuie să părăsești Rusia cît mai repede. Ai putea veni la noi, în Anglia.

– N-aș face-o nici dacă viața mea ar depinde de asta, i-a răspuns rîzînd.

– Chiar depinde, i-a șoptit ea.

Nikolas a privit-o atent și zîmbetul i s-a șters de pe chip. S-a aplecat să-i șoptească ceva confidențial:

– Cei ca mine și ca tine supraviețuiesc întotdeauna. Ne luăm soarta în mîini și o modelăm după cum ne place. Cîte femei ar fi scăpat din celula aceea nenorocită, ca să devină soția unui aristocrat englez? Te-ai folosit de frumusețea ta, de inteligență și de orice altceva ca să faci să se întîmple asta. Iar eu nu sînt cu nimic mai prejos. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Îți doresc să ai parte de fericire. I-a simțit buzele reci

atingîndu-le pe ale ei și a tresărit, de parcă ar fi fost sărutul morții.

Ușa trăsurii s-a închis iar Tasia s-a sprijinit de pernele moi. A constatat cu surprindere că nu era singură:

– Oh..

– Lady Stokehurst, s-a auzit vocea blîndă a lui Biddle. Mă bucur să văd că sînteți sănătoasă.

– Domnule Biddle! Încep în sfîrșit să cred că mă întorc acasă.

– Da, doamnă. De îndată ce ne vom întîlni cu lordul Stokehurst la docuri.

Tasia s-a încruntat, îngrijorată:

– Cu cît mai repede cu atît mai bine.

Marie s-a apropiat de fereastră și a privit trăsura îndepărtîndu-se. A oftat ușurată:

– Slavă Domnului! S-a întors spre Luke și l-a atins ușor pe braț. Îți mulțumesc că ai salvat-o pe Anastasia. Sînt mai liniștită acum, că știu că are un soț care îi este atît de loial. Trebuie să recunosc că la început am fost cam nemulțumită din cauza lipsei tale de avere, dar acum înțeleg că sînt lucruri mai importante, cum ar fi încrederea și devotamentul.

Luke a deschis gura să spună ceva și a închis-o imediat. Era moștenitorul unui ducat, la care adăugase bani frumoși din industrie, avea moșii și păduri care se întindeau pe șapte ținuturi – fără să mai pună la socoteală și acțiunile majoritare

la o companie de căi ferate – așa că nu se așteptase niciodată ca soacra lui să-i spună că se hotărîse să-i treacă cu vederea lipsa de avere.

– Mulțumesc, a fost tot ce a reușit să spună într-un tîrziu.

Marie avea ochii înlăcrimați.

– Ești un om bun, se vede. Atent și responsabil. Tatăl Tasiei, Ivan, era la fel. Fiica lui îi era cea mai mare bucurie. Ultimele lui cuvinte au fost la adresa ei. M-a rugat să am grijă ca ea să se mărite cu un bărbat care să aibă grijă de ea. Am crezut că-i va fi bine ca soție a unui Angelovski. Ea nu a vrut, pentru nimic în lume, dar eu eram convinsă că așa e cel mai bine. N-am ascultat-o cînd m-a rugat să nu o oblig să se mărite cu Mikhail. Pentru mine era doar o copilă naivă și visătoare, care credea în povești de iubire... Și-a plecat capul și și-a șters ochii cu batista pe care i-o întinsese Luke. Eu sînt de vină pentru tot ce i s-a întîmplat Tasiei.

– Nu ajută cu nimic să căutăm vinovați, a șoptit Luke. A fost o perioadă grea pentru toată lumea. Acum va fi bine.

– Da. Marie l-a sărutat pe ambii obraji, după moda europeană. Trebuie să te duci imediat după ea.

– Exact la asta mă gîndeam și eu, i-a spus Luke. Să nu vă faceți griji pentru fiica dumneavoastră, doamnă Kaptereva. Tasia va fi în siguranță în Anglia – și mai fericită decît ar fi visat vreodată.

Tasia și Biddle așteptau într-un colț al depozitului unde se aduceau încărcăturile. În jurul lor, activitatea era susținută:

cîțiva marinari se pregăteau de plecare, cîțiva docheri și negustori se certau din cauza unor mărfuri care se stricaseră. Retrasă în umbră, Tasia se uita nerăbdătoare după soțul ei.

Biddle i-a simțit îngrijorarea.

– E prea devreme să fi ajuns la insulă, lady Stokehurst, i-a spus încet.

Ea a inspirat adînc, încercînd să se liniștească.

– Și dacă au descoperit că am plecat? Dacă l-au reținut și acum este interogat de poliție? Ar putea fi acuzat de crime politice împotriva guvernului imperial și...

– Va ajunge cît de curînd, a asigurat-o Biddle, deși în voce i se citea o ușoară nesiguranță.

Tasia s-a încordat cînd a văzut apropiindu-se un bărbat înalt, într-o uniformă roșie a jandarmilor, secția specială a poliției care se afla sub jurisdicția Cancelariei imperiale. Jandarmul se apropia de ei, hotărît să-i întrebe cine erau și ce căutau acolo.

– Dumnezeule, a șoptit Tasia, panicată. Gîndurile îi alergau nebunește. S-a întors, l-a îmbrățișat pe valetul luat prin surprindere și și-a lipit buzele de ale lui. Au continuat să rămînă îmbrățișați pînă cînd jandarmul a ajuns la ei.

– Ce se întîmplă aici?

Tasia s-a desprins de Biddle, mimînd surpriza.

– Oh, domnule, i-a spus cu răsuflarea întretăiată, vă rog să nu spuneți nimănui că sîntem aici! Am venit să mă întîlnesc cu logodnicul meu, care este englez... iar tata nu este de acord cu el...

Jandarmul s-a încruntat:

– Fără îndoială că tatăl tău te-ar bate cu biciul dacă ar afla ce faci.

Tasia avea lacrimi în ochi:

– Domnule, este ultima noastră seară împreună... S-a tras și mai aproape de Biddle.

Jandarmul îl privea cu scepticism pe Biddle, care era firav și mic de statură. Era clar că se întreba cum de reușise să stîrnească o asemenea pasiune.

– Haide, luați-vă la revedere și spune-i să plece, i-a spus într-un tîrziu. Și să fii convinsă că tatăl tău știe ce este mai bine pentru tine. Copiii ascultători sînt bucuria părinților. Iar o fată frumoasă ca tine își va găsi sigur un soț mai potrivit decît stîrpitura asta de englez!

Tasia a dat ascultătoare din cap:

– Da, domnule.

– O să mă prefac că nu te-am văzut și-mi voi continua patrularea. A amenințat-o cu degetul: dar să faceți bine să nu vă mai găsesc aici cînd mă întorc!

– Mulțumesc, a spus Tasia. Și-a scos un inel de pe deget și i l-a întins. Cadoul avea să-i asigure cîteva minute în plus. Jandarmul a acceptat inelul cu o înclinare a capului. I-a mai aruncat o privire lui Biddle și s-a îndepărtat.

Tasia a răsuflat ușurată. S-a întors spre Biddle cu un zîmbet și s-a scuzat:

– I-am spus că ești iubitul meu. Asta mi-a venit în minte.

Biddle o privea nedumerit, fără să fie în stare să scoată un cuvînt.

– Te simți bine? l-a întrebat ea, uimită de tăcerea lui. Oh, domnule Biddle, te-am șocat cu adevărat!

El a înghițit în sec și și-a desfăcut gulerul cămășii.

– Eu... n-o să mai fiu în stare să dau ochii cu stăpînul.

– Sînt sigură că va înțelege, a început ea dar s-a oprit speriată, pentru că se apropia altcineva.

Biddle a înghețat, pregătit de un alt asalt, dar Tasia s-a aruncat în brațele străinului cu un țipăt scurt:

– Unchiule Kirill!

Zîmbitor, unchiul Kirill a luat-o în brațe.

– Nepoțică, a șoptit ținînd-o strîns. Ce rost are să te scot pe furiș din Rusia dacă tu continui să te întorci? Să rămîi acolo de data asta, da?

Tasia i-a zîmbit:

– Da, unchiule.

– Nikolas mi-a trimis un bilet în care mi-a explicat totul. Mi-a scris și că te-ai măritat în Anglia. Kirill s-a îndepărtat un pas ca să o vadă mai bine. Ai înflorit ca un trandafir, i-a spus aprobator, uitîndu-se la Biddle. Trebuie să fie un soț bun englezul acesta mărunțel.

– Oh, nu, i-a spus grăbită Tasia, el este valetul lui. Soțul meu va ajunge curînd... dacă totul merge bine. S-a încruntat la gîndul că Luke era încă în pericol.

– Aha. Kirill a dat din cap. Mă duc imediat după el. Dar numai după ce te urc pe tine pe vapor...

– Nu merg nicăieri fără el.

Kirill a părut tentat să protesteze, dar s-a mulțumit să dea din cap, gînditor.

– Bărbatul tău este înalt?

– Da.

– Brunet?

– Da.

– Cu un cîrlig în loc de mînă?

Tasia își privea uimită unchiul. S-a întors brusc și l-a văzut pe Luke venind spre ei. A răsuflat ușurată. A alergat spre el și i s-a aruncat în brațe.

– Luke, a șoptit, ești bine?

Luke a sărutat-o:

– Nu voi fi cu adevărat bine pînă cînd nu te iau de aici și nu te văd în siguranță, în Anglia.

– Sînt de acord, domnul meu. Tasia și-a strecurat mîna într-a lui. I-a făcut cunoștință cu unchiul Kirill, care i-a adresat cîteva cuvinte într-o engleză stricată.

Amintindu-și brusc de valetul lui, Luke s-a uitat la Biddle, care își frîngea nervos mîinile:

– Biddle, de ce ești atît de îmbujorat? Arăți de parcă ai fi în pragul unui atac de apoplexie.

Valetul a murmurat ceva de neînțeles și s-a grăbit să ajungă la vas.

– Ce-i cu el? a întrebat-o pe Tasia.

Ea a ridicat din umeri.

– Probabil din cauza evenimentelor din seara asta.

Luke i-a studiat cu scepticism chipul inocent.

– Rămîne așa. Poți să-mi povestești mai tîrziu. Deocamdată să ne vedem scăpați de aici.

– Da, i-a răspuns ea calmă. Hai să mergem acasă.

DOISPREZECE

Londra, Anglia

Trecuseră trei luni de cînd se întorseseră la Londra iar Tasia arăta înfloritor. Locuiau în continuare în casa de la Londra, pentru ca Luke să poată participa la diversele întruniri de afaceri. Tasia era fericită pentru prima oară în viață. Nu era vorba de emoțiile scurte, copleșitoare pe care le cunoscuse cîndva, ci de ceva mai puternic și mai durabil ca o flacără care o încălzea continuu pe dinăuntru. I se părea un miracol să se trezească în fiecare zi lîngă Luke, cu sentimentul că el îi aparținea. Era totul pentru ea, uneori se purta cu ea părintește, uneori ca un drăcușor iar alteori ca un puști aflat la prima dragoste. Se juca vesel cu ea și o curta plin de pasiune. Iar pe măsură ce sarcina avansa, părea tot mai fascinat de schimbările petrecute în trupul ei. Uneori o dezbrăca în mijlocul zilei, doar ca să o privească, ignorîndu-i rîsetele și, uneori, protestele. Îi atingea ușor abdomenul proeminent, de parcă ar fi fost o minunată operă de artă.

– N-am mai văzut niciodată ceva atît de frumos, i-a șoptit într-o după-amiază.

– Va fi băiat.

– Nu contează ce va fi, i-a răspuns Luke presărîndu-i săruturi tandre pe pielea catifelată. Băiat sau fată... va fi o parte din tine.

– Din noi, i-a răspuns ea zîmbind, jucîndu-se prin părul lui.

Cîtă vreme reușea să-și ascundă sarcina cu rochii cu talie înaltă, Tasia putea mergea la petreceri, la teatru sau la alte evenimente. Mai tîrziu, cînd sarcina avea să devină evidentă, fără să mai poată fi acoperită cu rochii largi sau șaluri, trebuia să rămînă acasă.

– La cît ești de subțirică, probabil că sarcina nu se va vedea încă multă vreme, i-a spus într-o zi doamna Knaggs. Tasia spera să aibă dreptate. După o viață petrecută între patru pereți, în izolare, avea de gînd să se bucure de libertatea dobîndită.

Între timp era foarte ocupată să-și facă prietene din celelalte tinere soții, să se implice în diverse acțiuni caritabile și să se achite de responsabilitățile care îi reveneau în calitate de soție a lui Luke. Începuse de asemenea să facă progrese cu Emma, convingînd-o să se împrietenească cu cîteva fete de vîrsta ei. Emma părea mai puțin timidă și începuse chiar să-i placă să meargă la petrecerile pentru copii. Cînd a venit și ziua mult temută a primului ciclu, a întrebat-o pe Tasia cu un amestec de stînjeneală și mîndrie:

– Asta înseamnă că nu mai pot da petreceri cu păpuși? Și a răsuflat ușurată cînd a primit asigurări că va putea.

Toamna se așternea peste Anglia și cîteva lăzi au sosit din Rusia. Alicia Ashbourne a venit să o ajute să despacheteze.

– Alte cadouri de la Maman, a spus Tasia. Stătea pe sofa, citind scrisoarea de la mama ei, în timp ce Alicia despacheta

ornamente de preț. Tasia era bucuroasă că mama ei era bine și că nu suferise nici un fel de repercusiuni. Nikolas mituise pe cine trebuia, așa că Marie fusese anchetată doar pentru scurt timp, după care fusese eliberată. De atunci, Marie îi trimisese încontinuu scrisori și amintiri de familie: adevărate comori din porțelan și cristal, cîteva icoane, un costumaș de botez cu dantelă și un set de cești de ceai din argint ornate cu pietre prețioase.

S-au auzit cîteva exclamații de încîntare cînd a fost dezvelit și un samovar imens, tot din argint.

– E de la Tula, cred. Cele mai bune acolo sînt făcute.

– Nu ne mai lipsește decît ceaiul potrivit, s-a plîns Tasia.

Emma a privit-o surprinsă.

– Nu este ceaiul englezesc cel mai bun din lume, belle-mère?

– Nu chiar. În Rusia se bea un ceai chinezesc foarte aromat, cu adevărat delicios. Unii obișnuiesc să-l soarbă printr-o bucată de zahăr pe care o țin între dinții din față.

– Ce ciudat! a exclamat Emma, examinînd samovarul cu mare interes.

Alicia a ridicat în lumină o bucată de dantelă aurie, specific rusească.

– Ce mai spune Marie în scrisoare, Tasia?

Tasia a dat pagina și a continuat să citească.

– Oh, a spus încet iar degetele au început să-i tremure.

– Ce este? a întrebat Alicia.

Tasia i-a vorbit încet, uitîndu-se fix la bucata de hîrtie din fața ochilor:

– Guvernatorul Jurikovski a fost găsit mort în palatul său. Otravă. Iar mama spune că se pare că s-ar fi sinucis. Vocea i s-a stins. S-au privit una pe alta cu subînțeles. Indiferent de aparențe, era clar că Nikolas reușise în sfîrșit să-și ia revanșa. Tasia s-a uitat din nou la scrisoare: țarul este distrus. Sănătatea și judecata i-au fost afectate serios de pierderea sfătuitorului său preferat. S-a retras aproape definitiv, așa că miniștrii și înalții oficiali se bat acum pe putere.

– Nu spune nimic de prințul Angelovski? a întrebat Alicia.

Tasia a dat din cap, încruntată.

– Nikolas este suspectat de trădare. A fost arestat și va fi interogat multe săptămîni de-aici încolo. Se zvonește că va fi exilat. Asta dacă va supraviețui.

În încăpere s-a așternut o tăcere grea.

– I-au făcut mult mai mult decît să-l chestioneze, a spus încet Alicia. Bietul Nikolas! Nu le-aș dori nici dușmanilor mei să aibă soarta lui.

– De ce? Ce i-au făcut? a întrebat Emma, curioasă.

Tasia a tăcut, gîndindu-se la torturile despre care se șoptea prin St. Petersburg, folosite împotriva dușmanilor imperiului. Toată plăcerea pricinuită de primirea cadourilor dispăruse. Se simțea cuprinsă de milă.

– Mă întreb dacă am putea face ceva pentru Nikolas.

– De ce-ai dori să-l ajuți? a întrebat-o Emma. Este un om rău. Merită tot ce i se întîmplă.

– „Nu condamna și nu vei fi condamnat", a citat Tasia. „Iartă și vei fi iertat".

Emma s-a strîmbat și s-a reîntors la cutia cu comori din fața ei.

– Rămîne un om rău, a murmurat.

Spre uimirea Tasiei, reacția lui Luke a fost foarte asemănătoare cu cea a fiicei lui. Seara, cînd Tasia i-a arătat scrisoarea primită de la Marie, Luke nu a fost deloc impresionat:

– Angelovski știa că este în pericol, a spus pe un ton neutru. Și a decis să-l ucidă pe Jurikovski chiar dacă știa că astfel își va sacrifica viața. Îi plac aceste jocuri periculoase, Tasia.

– Nu poate să nu-mi pară rău pentru el, a spus Tasia. Sînt sigură că l-au făcut să sufere îngrozitor de mult.

Luke a ridicat din umeri.

– Nu putem face nimic.

– N-ai putea măcar să faci o anchetă neoficială? Nu cunoști pe nimeni la biroul de externe?

Luke a privit-o cu ochi reci:

– Ce-ți pasă ce pățește Nikolas Angelovski? Dumnezeu știe că nu i-a păsat de tine sau de oricine altcineva.

– În primul rînd îmi este rudă...

– Îndepărtată.

– Și apoi este o victimă a acelorași oficiali guvernamentali corupți, ca și mine.

– În cazul lui, pe bună dreptate, a spus ironic Luke. Asta dacă nu crezi că Jurikovski s-a sinucis cu adevărat.

Tonul lui condescendent a iritat-o.

– Dacă te consideri judecător și jurat în ceea ce-l privește pe Nikolas, înseamnă că nu ești cu nimic mai bun decît țarul și miniștrii lui corupți!

Luke începuse să se enerveze.

– Îl aperi, deci.

– Am acest drept. Știu ce înseamnă să-ți fie toată lumea împotrivă, să fii acuzat pe nedrept, să nu ai la cine să apelezi...

– Mai urmează să-mi ceri să-l primesc sub acoperișul meu.

– *Al tău?* Am crezut că este *al nostru*! Și nu, nu am gîndit asta, dar ți-aș cere chiar atît de mult dacă mi-ai găzdui o rudă?

– Da, dacă este cineva ca Nikolas Angelovski! La naiba, Tasia! Știi prea bine de ce este în stare! Nu merită nici măcar să discutăm despre el. Nu după tot ce ne-a făcut.

– Eu l-am iertat, iar dacă tu nu ai făcut-o, ai putea măcar să încerci să înțelegi...

– Îl trimit la naiba înainte să-l iert pentru că s-a amestecat în viețile noastre...

– Și pentru că ți-a rănit mîndria, a ripostat Tasia. De asta ești atît de furios cînd îi auzi numele.

Era o lovitură directă. L-a văzut încruntîndu-se și strîngînd din dinți, abținîndu-se să riposteze. Cînd a reușit să-și controleze tonul, i-a spus:

– Chiar crezi că-mi prețuiesc mai mult mîndria decît siguranța ta?

Tasia a tăcut, sfîșiată între furie și vinovăție.

– De ce ne certăm, de fapt? a întrebat Luke, cu ochi de gheață. Ce vrei să fac?

– Îți cer doar să afli dacă Nikolas mai este sau nu în viață.

– Și apoi?

– Eu... Tasia a ridicat din umeri, ferindu-și privirea. Nu știu.

– Nu te pricepi deloc să minți, Tasia.

A ieșit fără să-i promită nimic. Tasia știa că nu era cazul să mai insiste. În zilele care au urmat s-au purtat cît au putut de normal, dar discuțiile le erau tensionate și tăcerile pline de întrebări fără răspuns.

Într-o seară, după ce Emma s-a dus la culcare, Luke a sorbit din paharul cu coniac și s-a uitat la Tasia. Ea i-a susținut privirea, simțind că urma să-i spună ceva important.

– Prințul Nikolas a fost exilat din Rusia, i-a spus scurt. Am aflat de la ministrul de externe că locuiește în Londra.

Tasia a izbucnit:

– *Londra?* Este aici, acum? De ce a venit în Anglia, oare? Cum se simte?

– Este tot ce știu. Și-ți interzic să ai de-a face cu el.

– *Îmi interzici?*

Luke se juca cu paharul de coniac, răsucindu-l între degete.

– Nu poți face nimic pentru el. Are tot ce-i trebuie. Se pare că i s-a permis să ia cu el o zecime din avere, așa că are din ce trăi.

– Așa s-ar părea, a spus Tasia, socotind că o zecime din averea Angelovski valora cam treizeci de milioane de lire. Dar și-a pierdut căminul, moștenirea...

– Se va descurca și fără.

Tasia era uimită de cruzimea lui.

– Știi la ce sînt supuși cei suspectați de trădare? Sînt biciuiți pînă la os, apoi sînt arși cu fierul încins! Nici o sumă de bani, oricît de mare, n-ar putea compensa suferințele prin care a trecut Nikolas. Și nu are alte rude, cu excepția mea și a Aliciei...

– Charles nu-i va permite niciodată soției lui să-l viziteze pe Angelovski

– Să înțeleg că și tu și Charles vă controlați pe deplin nevestele? Tasia s-a ridicat de pe scaun, incapabilă să-și păstreze tonul calm. Era cuprinsă de revoltă. Cînd m-am măritat cu tine, m-am așteptat ca soțul meu englez să mă respecte, să mă lase că spun ce gîndesc, să-mi lase libertatea de a alege. Așa mi-ai spus că ai procedat cu prima ta soție. Nu-mi poți interzice să fac un anume lucru fără să-mi dai o explicație!

Luke se învinețise de furie.

– De data asta o să mă asculți, i-a spus ferm. Și al naibii să fiu dacă îți dau vreo explicație. În anumite chestiuni, decizia mea este finală.

– Doar pentru că ești soțul meu?

– Da. Mary s-a supus și la fel vei face și tu.

– În nici un caz! Și-a încleștat pumnii. Nu sînt un copil căruia să-i spui ce să facă! Nu sînt un bun al tău sau un animal pe care să-l duci de lesă. Și în nici un caz nu-ți sînt sclavă! Mintea și trupul îmi aparțin, și pînă nu te răzgîndești în privința lui Nikolas să nu mă mai atingi!

Luke s-a mișcat cu o asemenea rapiditate că nu a avut timp să reacționeze. A tras-o lîngă el și i-a zdrobit buzele cu un sărut. Ea s-a zbătut și s-a dezlipit de el, plină de furie. Și-a atins cu degete tremurînde buzele rănite.

– Te ating cînd vreau și cum vreau, i-a spus cu asprime. Nu mă provoca, Tasia... altfel vei regreta.

Deși Alicia nu își dorea prea tare să-l vadă pe Nikolas, era curioasă.

– Se spune că a cărat obiectele de preț de la docuri pînă la casa lui cu douăzeci de trăsuri, i-a spus Tasiei pe cînd stăteau de vorbă, la un ceai. A avut tot soiul de vizitatori, dar nu l-a primit pe niciunul. Toată lumea vorbește despre el – despre misteriosul prinț Nikolas Angelovski.

– Ai de gînd să-l vizitezi? a întrebat Tasia, încet.

– Draga mea, nu l-am văzut pe Nikolas de cînd eram mică și nu am nici dorința și nici obligația să-l vizitez. Mai mult decît atît, Charles ar exploda dacă aș pune piciorul pe proprietatea lui.

– Nu mi-l imaginez pe Charles nervos, a spus Tasia. Este cel mai manierat bărbat din cîți am cunoscut.

– Se mai întîmplă, a asigurat-o Alicia. Cam o dată la doi ani. Și nu ți-ai dori să te afli în preajma lui atunci.

Tasia a oftat.

– Luke este supărat pe mine, i-a mărturisit. *Foarte* supărat. Probabil că pe bună dreptate. Nu pot să-ți explic de ce, dar trebuie să-l văd pe Nikolas... Tot ce știu este că este singur și suferind și că trebuie să-l ajut într-un fel.

– Dar de ce vrei asta, cînd tot ce a făcut Nikolas a fost să-ți pricinuiască necazuri?

– M-a și ajutat să scap din Rusia. Știi unde locuiește? Spune-mi, Alicia.

– Doar nu ai de gînd să nu-ți asculți soțul?

Tasia s-a încruntat. În ultimele luni se schimbase mult. Altădată nici nu ar fi pus o asemenea întrebare. Fusese

crescută să accepte autoritatea soțului, să-i considere cuvîntul lege. Și-a amintit ironia amară a Karolinei Pavlova, o scriitoare rusă: *să învețe, ca soție, să sufere... să nu încerce să-și urmeze visele, dorințele... sufletul ei este în puterea lui.*

Dar ea nu mai avea această soartă. Ajunsese mult prea departe, se schimbase prea mult ca să lase pe cineva să pună stăpînire pe sufletul ei. Și i se părea la fel de important să-și demonstreze ei însăși asta, nu numai lui Luke. Trebuia să acționeze doar ținînd seama de propria conștiință și să-și iubească soțul ca pe un partener și nu ca pe un stăpîn.

– Spune-mi unde locuiește Nikolas, i-a spus ferm.

– Pe Upper Brook Street, la numărul patruzeci și trei. Casa mare, din marmură albă. Și să nu spui nimănui că știi de la mine – oricum o să neg, pînă la ultima suflare.

Tasia a așteptat după-amiaza următoare, cînd Luke era plecat iar Emma era cufundată în filozofia franceză. A poruncit să-i fie adusă trăsura și a plecat, pretextînd că mergea în vizită la familia Ashbourne. Upper Brook Street nu era prea departe de casa ei. Tasia se întreba de ce alesese Nikolas să locuiască acolo și dacă îl mai însoțise cineva din Rusia. Sentimentul de nervozitate i se accentua pe măsură ce se apropia. Trăsura s-a oprit în fața casei impozante și lacheul care o însoțea a urcat în grabă treptele și a bătut la ușă. A fost întîmpinată de menajeră, o rusoaică în vîrstă îmbrăcată în negru, cu părul prins cu o eșarfă gri. Era evident că Nikolas nu considerase necesar

să angajeze un valet. Menajera a murmurat cîteva cuvinte într-o engleză stricată și i-a făcut semn Tasiei să plece.

Tasia i-a spus:

– Sînt lady Anastasia Ivanova Stokehurst și am venit să-mi vizitez vărul.

Femeia a rămas surprinsă de accentul ei perfect. I-a răspuns cu blîndețe, părînd ușurată să întîlnească în sfîrșit o compatrioată căreia să i se destăinuiască.

– Prințul este foarte bolnav, doamnă.

– Cum așa?

– Este pe moarte, doamnă. Moare încetul cu încetul. Menajera și-a făcut semnul crucii. Cred că s-a abătut un blestem asupra familiei Angelovski. Este așa de cînd a fost chestionat de comisia specială, în St. Petersburg.

– Chestionat de comisia specială, a repetat încet Tasia, știind că era o descriere mai mult decît civilizată a ceea ce se petrecuse de fapt. Are febră? I s-au infectat cumva rănile?

– Majoritatea rănilor s-au vindecat deja. Sufletul este cel bolnav. Prințul este prea slăbit ca să mai poată coborî din pat. A poruncit ca în camera lui să fie întuneric deplin. Nu poate să bea nimic sau să mănînce, doar cîte un pahar de votcă, din cînd în cînd. Nu ne dă voie să-l mișcăm sau să-l îmbăiem. Dacă îl atinge cineva începe să tremure și să strige de parcă l-ai atinge cu cărbuni încinși.

Tasia i-a ascultat scurtul discurs fără să-și schimbe expresia, deși stomacul i se strînsese de mila lui.

– Stă cineva cu el?

– Nu permite nimănui, doamnă.

– Arată-mi unde este camera lui.

În timp ce străbăteau casa întunecată, Tasia a văzut uimită că majoritatea camerelor erau înțesate cu comori de preț din palatul Angelovski de la St. Petersburg. Cînd s-au apropiat de camera lui Nikolas a răzbătut un miros greu de tămîie, cea folosită pentru a ușura trecerea oamenilor în lumea de dincolo. Tasia și-a amintit că simțise același miros cînd tatăl ei fusese pe patul de moarte. A intrat și i-a spus servitoarei să se retragă.

Era prea întuneric ca să poată vedea ceva. S-a dus la geam și a tras perdelele grele cîțiva centimetri, ca să lase lumina după-amiezii să pătrundă. A deschis un geam. O adiere proaspătă a alungat izul de tămîie. S-a apropiat încet de patul în care dormea Nikolas Angelovski.

Felul în care arăta Nikolas a șocat-o. Era acoperit pînă la gît, dar brațul care rămăsese descoperit era lung și foarte subțire. Degetele i se încleștau cînd și cînd, după cum călătorea prin lumea viselor. La încheieturi și la interiorul cotului avea cîteva urme de răni proaspete, ca niște mușcături de șarpe. I-a privit chipul și a constatat cu regret că era departe de bărbatul frumos de mai demult. Tenul lui altădată bronzat părea acum o mască, obrajii i erau supți iar părul cu accente aurii era acum mătuit, de o culoare pămîntie.

Avea lîngă el un bol de fiertură de ierburi, care rămăsese neatins și se răcise. Lîngă pat avea cîteva statuete reprezentînd animale, să alunge spiritele rele, și un vas cu tămîie care ardea. Tasia a suflat în el, ca să stingă tămîia. Mișcările ei și adierea de aer proaspăt l-au deranjat pe Nikolas, care a deschis ochii, tresărind nervos.

– Cine este? a întrebat amețit. Închide geamul. E prea mult aer... și prea multă lumină...

– Ai putea crede că nu vrei să te faci bine, i-a spus încet Tasia, venind la căpătîiul lui. Nikolas a clipit și a privit-o fix cu ochii lui de lup, care păreau chiar mai goi decît își amintea ea. Aducea cu un animal care suferea, fiindu-i indiferent dacă trăia sau murea.

– Anastasia, a șoptit el.

– Da, Nikolas. S-a așezat cu grijă pe marginea patului, privindu-l.

Deși nu făcuse nici un gest să-l atingă, Nikolas s-a tras mai departe.

– Pleacă, i-a spus hîrîit. Nu suport să te văd... nici pe tine, nici pe altcineva.

– De ce-ai venit la Londra? l-a întrebat ea cu blîndețe. Ai rude în toată lumea. În Franța, Finlanda, chiar și în China... dar aici nu ai pe nimeni. Cred că ai vrut ca eu să vin la tine, Nikolas.

– Cînd voi dori să te văd îți voi trimite o invitație. Acum te rog să pleci.

Tasia era pe punctul de a-i răspunde cînd și-a dat seama că era cineva în prag. S-a uitat peste umăr și a constatat îngrozită că Emma era acolo. Silueta ei subțire era aproape pierdută în umbra ușii, doar părul îi strălucea asemenea unei lumînări de scorțișoară.

Tasia s-a repezit spre ea.

– Emma Stokehurst, ce cauți aici? i-a spus în șoaptă.

– Am luat unul din cai și te-am urmărit, i-a răspuns Emma. Te-am auzit vorbind cu Papa despre prințul Nikolas Angelovski și mi-am dat seama că ai de gînd să vii să-l vezi.

– Este o chestiune privată și nu ar fi trebuit să te amesteci! Știi că nu-mi place cînd tragi cu urechea și nici cînd te bagi în lucruri care nu te privesc!

Emma încerca să pară că regreta.

– Trebuia să vin, să mă asigur că nu-ți va face rău, ca data trecută.

– Camera de suferință a un domn nu este locul potrivit pentru o domnișoară. Vreau să pleci imediat, Emma. Spune-i vizitiului să te ducă acasă și apoi să se întoarcă după mine.

– Nu, s-a auzit o voce venind dinspre pat.

Cele două femei s-au întors spre el. Ochii Emmei erau rotunzi de curiozitate.

– El este bărbatul pe care l-am văzut atunci? a întrebat în șoaptă Emma. Nu mai seamănă deloc.

– Vino, i-a spus Nikolas, făcîndu-i un gest cu mîna slăbită. Efortul l-a costat însă, iar mîna i-a căzut pe pat. Privirea lui a fixat chipul pistruiat al fetei, încadrat de buclele strălucitoare. Ne întîlnim din nou, i-a spus privind-o fără să clipească.

– Miroase urît aici, a spus Emma încrucișîndu-și brațele la piept. Ignorînd protestele Tasiei, s-a apropiat de pat și a clătinat din cap cu dispreț. Uite cîte sticle goale. Cred că ești de-a dreptul criță.

– Ce înseamnă „criță”? a întrebat Nikolas cu o umbră de zîmbet.

– Înseamnă foarte beat, i-a răspuns direct Emma.

Cu o mișcare ageră care a surprins-o, Nikolas a întins mîna și i-a prins o șuviță de păr între degete.

– Există o veche poveste rusească despre o fată care salvează de la moarte un prinț... aducîndu-i o pană magică... din coada unei păsări Phoenix. Aripile păsării erau roșu-aurii... așa ca părul tău. Un mănunchi de flăcări.

Emma s-a tras înapoi și s-a strîmbat.

– Seamănă mai degrabă cu o legătură de morcovi. S-a uitat apoi la Tasia. Mă duc acasă, belle-mère. Văd că nu ești în pericol în ceea ce-l privește. A rostit ultimele cuvinte cu dispreț și a ieșit. Nikolas s-a chinuit să întoarcă după ea capul.

Tasia era uimită de schimbarea care survenise. Neliniștea îi dispăruse din ochi și obrajii i se coloraseră puțin.

– Un drac de copil, a spus el. Cum o cheamă?

Tasia i-a ignorat întrebarea și a început să-și suflece mînecile.

– Le spun servitorilor să-ți încălzească niște supă. Și o vei mînca.

– După aceea promiți să pleci?

– Cu siguranță nu. Vei face o baie și-ți voi pune salvie pe răni. Sînt convinsă că ai destulă.

– Îi pun pe servitori să te arunce în stradă.

– Așteaptă să te mai întremezi și să mă arunci singur, i-a sugerat Tasia.

A închis ochii. Conversația îl epuizase.

– Nu știu dacă mă mai întremez. Nu am hotărît încă dacă vreau sau nu să trăiesc.

– Cei ca mine și ca tine supraviețuiesc întotdeauna, i-a răspuns ea, repetînd cuvintele pe care i le spusese el cîndva. Mă tem că nu ai de ales, Nikki.

– Ai venit aici împotriva voinței soțului tău. Era o constatare, nu o întrebare. N-ar fi fost niciodată de acord să mă vizitezi.

– Nu-l cunoști deloc, i-a răspuns Tasia cu mult calm.

– O să te bată, a continuat Nikolas, cu un zîmbet satisfăcut. Nici măcar un englez n-ar putea suporta asta.

– N-o să mă bată, i-a răspuns Tasia, deși nu era foarte sigură.

– Ai venit aici de dragul meu sau ca să-l înfrunți pe el?

Tasia a tăcut cîteva clipe.

– Și una și alta, a spus într-un final. Voia ca Luke să aibă încredere deplină în ea. Voia să aibă libertatea de a face ce considera ea că era mai bine. În societatea rusă, soția unui nobil era întotdeauna condusă de soțul ei. Aici avea șansa să fie o parteneră și nu o sclavă și voia ca Luke să înțeleagă foarte clar ce rol prefera ea... indiferent de consecințe.

Era tîrziu cînd s-a întors în sfîrșit acasă. Nikolas fusese un pacient dificil. În timp ce Tasia ajutată de menajeră îl îmbăia, Nikolas alternase între insulte și tăceri deprimate, de parcă ar fi fost torturat din nou. A-i da de mîncare a fost iar o misiune grea, dar au reușit să-l convingă să înghită cîteva linguri de supă și să muște de vreo două ori din pîine. Cînd Tasia a plecat, Nikolas era mai curat dar și mai furios, pentru că îi fusese luată votca.

Tasia plănuia să se întoarcă a doua zi, și a treia, pînă cînd era sigură că-și va reveni. Era obosită și deprimată văzînd trupul frînt al lui Nikolas, mărturia clară a cruzimii oamenilor. Tînjea după îmbrățișarea reconfortantă a brațelor lui Luke. În loc de asta, trebuia să se pregătească pentru o înfruntare. Luke știa ce făcuse ea și de ce se întorcea atît de tîrziu. Probabil că vedea asta ca pe o ofensă adusă autorității lui. Probabil că se hotărîse deja să o pedepsească pentru nesupunere. Sau mai rău, se hotărîse să fie disprețuitor și rece și să o ignore. Casa era aproape cufundată în întuneric. Era seara liberă a servitorilor și casa părea părăsită. Obosită, Tasia a urcat la etaj, a intrat în apartamentul pe care îl împărțea cu Luke și i-a strigat numele. Nici un răspuns. A aprins o lampă în dormitor și a început să se dezbrace, după care s-a așezat la măsuța de toaletă să-și perie părul.

A auzit pe cineva intrînd în cameră și mîna i-a înghețat pe mînerul periei.

– Luke? a întrebat ridicînd privirea. El era acolo, îmbrăcat într-un halat negru. Era încruntat. Privirea lui a făcut-o să lase jos peria și să sară în picioare. Instinctul o avertiza să fugă de lîngă el, dar picioarele îi erau ca de plumb. Nu a reușit decît să se dea înapoi cîțiva pași șovăielnici.

A venit lîngă ea și a lipit-o cu spatele de perete, ținîndu-i bărbia în palmă. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepția respirației lor: a lui, adîncă și grea, a ei ceva mai rapidă. Tasia era conștientă de forța lui, știa că ar fi putut să-i frîngă oasele ca pe niște surcele.

– Ai de gînd să mă pedepsești? l-a întrebat timid.

El și-a împins genunchiul între picioarele ei, prinzînd-o între perete și trupul lui excitat. Ochii lui o ardeau.

– Ar trebui să o fac?

Tasia s-a înfiorat.

– A trebuit să mă duc, i-a șoptit. Luke... Nu am vrut să-ți ies din cuvînt. Îmi pare rău...

– Nu-ți pare rău. Și nici n-ar trebui să-ți pară.

Ea nu știa ce să spună. Nu-l mai văzuse niciodată astfel.

– Luke, i-a șoptit. Nu...

I-a curmat cuvintele cu un sărut agresiv. Palma fierbinte i-a acoperit sînul, strîngînd ușor și trasînd cercuri în jurul sfîrcului, pînă cînd acesta s-a întărit. La început Tasia a fost prea supărată ca să-i răspundă, dar gura lui, atingerile lui, totul o convingea și curînd tot trupul i-a fost cuprins de un val de plăcere. Pulsul îi răsuna zgomotos în urechi. Tasia și-a lăsat capul pe spate, oferind tot mai mult și abandonîndu-se complet furtunii de pasiune. Cînd nu a mai reușit să se țină pe picioare, a luat-o cu el în pat și a întins-o pe saltea.

Nu se mai simțise niciodată atît de aproape de el. Preț de cîteva clipe, ei au găsit un loc în afara timpului, un loc de perfectă armonie și binecuvîntare. A știut ce avea Luke de gînd să-i spună încă înainte ca el să înceapă să vorbească.

– Ai o voință puternică, Tasia... iar azi am înțeles că asta mă și așteptam de la tine. Mă bucur că nu te temi de mine. Îți aperi cu fermitate poziția iar eu nu vreau ca asta să se schimbe. Nu am avut nici un motiv să-ți interzic să-l vezi pe Angelovski. Adevărul este că am fost gelos. Luke a mîngîiat-o pe păr. Uneori îmi doresc să te ascund de lume și să te am numai pentru mine.

Vreau să-mi acorzi toată atenția, tot timpul tău, toată dragostea...

– Dar le ai pe toate, i-a răspuns ea încet. Ți le dăruiesc de bunăvoie, fără măsură. Nu pentru că aș fi a ta, ci pentru că așa vreau eu.

– Știu. A oftat adînc. Am fost neînțelegător și egoist și nu mă mîndresc cu asta...

– Dar vei încerca să te îndrepți, a sfîrșit Tasia fraza.

– Voi încerca, a recunoscut el cu jumătate de gură.

Ea a rîs și l-a înlănțuit cu brațele.

– Viața noastră împreună nu va fi niciodată lină, nu-i așa?

– Se pare că nu. Și-a trecut palma pe deasupra pîntecelui ei rotunjit. Dar am de gînd să profit de fiecare minut.

– Și eu, i-a spus ea. Nu am visat niciodată că voi fi atît de fericită.

– Iar ce-i mai bun de-abia acum urmează, i-a șoptit el cu buzele lipite de ale ei. Așteaptă și ai să vezi.

EPILOG

Vîntul rece de noiembrie i-a pătruns lui Luke pînă la oase în timp ce străbătea călare scurta distanță dintre biroul de la compania de căi ferate și casa de pe malul Tamisei. Ar fi trebuit să ia o trăsură, pentru că ziua se dovedise mult mai rece decît se așteptase. A descălecat, i-a întins hățurile servitorului care îl aștepta și a urcat treptele de la intrare. Valetul i-a deschis ușa și i-a luat pălăria și haina. Luke s-a înfiorat simțind căldura plăcută din casă.

– Știi unde este lady Stokehurst?

– Lady Stokehurst și domnișoara Emma sînt în salon, cu prințul Nikolas.

Luke a clipit surprins. Nikolas nu mai venise niciodată în vizită la ei. Una era să-i tolereze Tasiei vizitele făcute vărului ei exilat și bolnav și alta era să-l primească în casa lui. Strîngînd din dinți, Luke a intrat în salon.

Zgomotul pașilor lui a alertat-o probabil pe Emma, care i-a apărut în față, peste măsură de încîntată:

– Papa, s-a întîmplat cel mai *extraordinar* lucru! Nikolas a venit în vizită și mi-a adus un cadou!

– Ce fel de cadou? a întrebat Luke sumbru, urmînd-o în salon.

– O pisică bolnavă. Biata de ea are lăbuțele infectate. Fostul ei proprietar i-a smuls ghearele iar acum biata de ea are febră și nu se știe dacă va supraviețui. Am încercat s-o conving să bea puțin lapte. Dacă supraviețuiește pot s-o păstrez? Te rog?

– Nu văd cu ce ne-ar deranja o pisică... Luke s-a oprit brusc văzînd scena care i se arăta în fața ochilor.

Tasia era în genunchi, pe covor, lîngă o creatură cu dungi portocalii, negre și albe. Era de dimensiunile unui cîine de talie mică. „Pisica" se sprijinea cu greu pe lăbuțele bandajate și încerca să soarbă dintr-un bol cu lapte. Două servitoare stăteau în colțul opus al camerei și priveau cu neliniște animalul.

– Mănîncă oameni, nu-i așa? a întrebat una din ele, îngrijorată.

Era un pui de tigru, și-a dat seama Luke. Probabil că era cel de rasă siberiană, care creștea pînă la dimensiunile unui cal. S-a uitat de la chipul plin de speranță al Emmei la cel al Tasiei, care își cerea scuze din priviri... și a sfîrșit cu Nikolas Angelovski, care stătea pe un taburet.

Era pentru prima oară că Luke îl vedea pe Nikolas de cînd fusese în Rusia. Angelovski arăta ca de obicei, numai că era mult mai subțire iar nasul îi era ascuțit ca o lamă. Ochii lui pătrunzători erau la fel de uimitori ca întotdeauna iar zîmbetul la fel de ironic.

– *Zdrastvuiti*, i-a spus încet.

Luke nu și-a putut stăpîni o grimasă.

– Angelovski, a murmurat el. Aș aprecia dacă te-ai abține pe viitor să mai aduci „daruri" familiei mele. Mi se pare că ai făcut destule pentru noi.

Zîmbetul lui Nikolas nu s-a șters.

– N-am avut de ales. Trebuia să-i aduc felina verișoarei mele Emma, apărătoarea animalelor rănite.

Luke s-a uitat la fiica lui, care se aplecase asupra ghemului de dungi ca o mamă îngrijorată. Angelovski își alesese bine cadoul. Nici un alt gest nu ar fi făcut ca inima Emmei să se înmoaie.

– Uită-te la el, Papa, a spus Emma arătînd spre puiul care lipăia laptele. E foarte mic. Nu ocupă deloc spațiu!

– Va crește, i-a răspuns Luke. Pînă pe la două sute cinciżeci de kilograme.

– Adevărat? Emma a privit animalul cu neîncredere. Atît de mult?

– În nici un caz nu voi ține în casă un tigru! Luke se uita cînd la Nikolas, cînd la soția lui. Să faceți bine să-l duceți de aici, altfel mă ocup chiar eu de asta!

Tasia a intervenit cu diplomație, punîndu-și o mînă ușoară pe brațul lui.

– Aș vrea să discutăm ceva în particular, i-a spus. S-a uitat la Nikolas și a adăugat: sînt sigură că ai nevoie de odihnă, Nikolas. Nu trebuie să te obosești, la atît de scurt timp după ce te-ai recuperat.

– Cred că ar trebui să plec, a spus Nikolas și s-a ridicat.

– Te conduc, a zis Emma, punînd puiul de animal pe umăr, spre mulțumirea acestuia.

După ce au ieșit cei doi, Tasia s-a ridicat pe vîrfuri ca să ajungă la urechea lui Luke:

– Te rog... I-ar face atîta plăcere să-l păstreze.

– Vorbim despre *un tigru*, pentru numele lui Dumnezeu! Luke s-a încruntat. Nu-mi place deloc să vin acasă și să-l văd pe unul ca Angelovski în salonul meu.

– A fost o surpriză și pentru mine, i-a răspuns Tasia. Dar nu puteam să nu-l primesc.

– Nu-i voi permite să se strecoare în viețile noastre.

– Bineînțeles că nu, i-a spus Tasia conducîndu-l pe hol. Acesta a fost gestul lui de împăcare. Nu cred că are de gînd să ne facă vreun rău.

– Tu ești o fire împăciuitoare, i-a șoptit Luke. În ceea ce mă privește, nu este binevenit aici.

Tasia era pe cale să protesteze cînd i-a zărit pe Emma și Nikolas în holul de la intrare. Puiul de tigru era în continuare pe umărul Emmei. Nikolas a întins mîna să-i mîngîie capul rotund și în trecere i-a atins părul Emmei. Gestul a fost scurt, aproape de neobservat, dar i-a trimis Tasiei un fior pe șira spinării. I-a văzut deodată împreună, pe Nikolas și pe o Emma ceva mai mare... privind-o cu un zîmbet seducător... împingînd-o pas cu pas spre o umbră fantomatică... pînă cînd aù dispărut amîndoi.

Asta însemna oare că într-o bună zi Emma avea să fie în pericol din cauza lui Nikolas? Tasia s-a încruntat și s-a întrebat dacă să-i spună lui Luke despre viziunea ei. Nu, nu avea rost să-l îngrijoreze inutil. Împreună aveau să aibă grijă de Emma și să o protejeze. Nimic nu-i putea amenința acum că erau o familie.

– Poate că ai dreptate, i-a spus lui Luke strîngîndu-l de braț. O să găsesc un mod de a-l face pe Nikolas să înțeleagă că nu este cazul să ne viziteze prea des.

– Bun, a spus el satisfăcut. Și în legătură cu tigrul...

– Vino mai aproape. I-a lipit palma pe sînul ei. Degetele lui au alunecat deasupra lui, spre căldura decolteului. Tasia a oftat de plăcere. Și-a lipit trupul împlinit din cauza sarcinii de trupul lui.

– Azi-dimineață ai plecat înainte să mă trezesc, i-a șoptit. Mi-a fost dor de tine.

– Tasia...

L-a mușcat în joacă de gît. Luke s-a întors și i-a găsit gura. Sărutul a fost tot mai posesiv iar Tasia a simțit cum căldura lui i se răspîndea în tot corpul. Ca de obicei, apropierea ei l-a excitat, iar sîngele a început să-i curgă mai rapid prin vene. A sărutat-o din nou iar Tasia i-a răspuns cu o avidă plăcere, lipindu-se mai strîns de el.

– Miroși a iarnă, i-a șoptit.

– E frig afară.

– Du-mă sus și te încălzesc eu.

– În legătură cu tigrul...

– Mai tîrziu, i-a spus ea desfăcîndu-i nodul de la cravată. Haide, du-mă în pat.

Luke a ridicat capul și a privit-o cu subînțeles.

– Știu cînd sînt manipulat.

– Nu ești manipulat, l-a asigurat ea. I-a scos cravata și i-a aruncat-o pe podea. Ești sedus. Nu te mai împotrivi.

Ideea de a fi în pat cu ea, ținîndu-i trupul lipit de al lui, era prea mult pentru Luke. Cît timp trăia nu avea să cunoască tentații, plăceri sau pasiuni mai intense decît cele pe care le simțea cu ea. A ridicat-o cu grijă în brațe.

– Cine se împotrivește? i-a șoptit și a dus-o în pat.

SFÎRȘIT

Lordul Luke Stokehurst este captivat de grația și frumusețea regală a domnișoarei Karen Billings, care a apărut de nicăieri și acum stă hotărîtă în fața lui. Arogantul lord îi oferă slujba de guvernantă și o primește astfel pe tînăra misterioasă în casa lui.

Dar domnișoara Billings mai are și un alt nume. Este ducesa Anastasia, descendenta unei familii renumite din aristocrația rusă, condamnată la spînzurătoare pentru înjunghierea logodnicului ei, o crimă pe care nu-și amintea să o fi comis. Evadată în mod miraculos, ajunge în Anglia, unde își caută adăpost ca umilă guvernantă în casa acestui bărbat văduv, care a trecut și el printr-o tragedie.

Amîndoi trebuie să sfideze societatea și forțele răzbunării, pentru ca ea să fie în siguranță și dragostea lor să devină o pasiune copleșitoare.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-1789-74-3
9 789731 789743